

Debatindlæg 2011-15

Indholdsfortegnelse

Indholdsfortegnelse	1
Vanvidspolitik og skyld.....	6
Danskeren december 2015.....	6
Magtovertagelsens faser	7
Danskeren december 2015.....	7
”Der er behov for indvandring for at opveje det faldende befolkningstal og lette forsørgerbyrden”	8
Danskeren december 2015.....	8
Ja eller nej 3. december? – Nej!	9
Berlingske 26. november 2015.....	9
Sidste udkald for Europa	10
Jyllands-Posten 9. november 2015	10
Dragsdahls færdighed	13
Politiken 7. november 2015.....	13
Wake up or Die!.....	13
Danskeren nr. 3, september 2015.....	13
Dragsdahl-sagen igen.....	14
Jyllands-Posten 31. august 2015	14
En historieprofessor skal gengive loyalte.....	15
Politiken 31/8 2015	15
Jeg løber ikke med ud ad Dragsdahls tangent	16
Fyns Amts Avis 6/8 2015	16
Dragsdahl torpederer sin egen troværdighed.....	16
Fyns Amts Avis 22. juli 2015	16
En hån mod ofre for KGB.....	18
Fyns Amts Avis 15. juli 2015	18
Koldkrig	19
Weekendavisen 3. juli 2015	19
Dommen i Dragsdahl-sagen	20
Bent Jensen-Foreningens hjemmeside 2. juli 2015 http://bentjensenforeningen.dk/article/article.php?article_id=77	20
Stakkels KDY.....	23
Ugebladet 13. juni 2015	23
Forunderlig højesteretsafgørelse	23
Jyllands-Posten 11. juni 2015	23

Konventioner er menneskeskabte – derfor kan de også ændres eller fjernes	26
Den Korte Avis 30. april 2015 (http://denkorteavis.dk/2015/konvention-er-menneskeskabte/).....	26
Lejefrihed for KDY	29
Frederiksborg Amts Avis 29. april 2014.....	29
KDY's lejefrihed på Rungsted Havn.....	29
Ugebladet 18. april 2015	29
Danmarks økonomiske virkelighed – usminket	30
Den Danske Forenings hjemmeside april 2015.....	30
Det store mummespil.....	36
Danskeren nr. 1 2015.....	36
Sådan ser pressen på sin informationsopgave.....	36
Politiken.....	36
Kristeligt Dagblad	37
Jyllands-Posten	37
Weekendavisen.....	37
Berlingske	37
Kronikken.....	39
Skyld	41
Danskeren nr. 1 2015.....	41
Lejefrihed for KDY	42
Ugebladet uge 14 2015.....	42
Det er patetisk	42
Jyllands-Posten 25. februar 2015.....	42
Law, Democracy and Free Speech - The Traditional Danish Approach	43
http://www.trykkefrihed.dk/blog/1672/Law-Democracy-and-Free-Speech-The-Traditional-Danish-Approach.htm 6. februar 2014 ...	43
1. The Democratic vs. the Totalitarian Model.....	45
2. The Indispensable Basis: Free Speech	48
3. The March of Folly.....	49
4. Freedom of Speech and the Rule of Law.....	50
5. What is "Speech"?	51
6. Legitimate Limitations to Free Speech.....	52
7. Censorship	52
8. Psychological Manipulation	53
9. Towards New Totalitarianism.....	55
9.1. Oppressing Information.....	55

9.2. The Dictatorship of Human Rights.....	57
9.3. "Hate-Speech" and Blasphemy	59
9.4. The Totalitarian EU	63
Det store svigt i havnesagen.....	64
Ugebladet 6. januar 2015.....	64
Flygtninge koster kassen	64
Jyllands-Posten 14. december 2014	64
Juridisk teori og praksis	65
Jyllands-Posten Århus 4. september 2014.....	65
Frihed uden ansvar.....	66
Weekendavisen 11/7 2014.....	66
Historiefortællere i fåreklæder.....	68
Jyllands-Posten 5. maj 2014	68
Tråde fra Kosovo til Krim	71
Jyllands-Posten 25. marts 2014.....	71
Folkeafstemningen i Schweiz	72
Danskeren nr. 1, forår 2014	72
Myten om vore folkeretlige forpligtelser.....	73
Jyllands-Posten 18. februar 2014.....	73
Om ytringsfrihed og injurielovgivning. Dragsdahl-sagen kort.....	76
http://www.trykkefrihed.dk/om-ytringsfrihed-og-injurielovgivning-dragsdahl-sagen-kort.htm 8. februar 2014	76
1. Problemstillingen	77
2. Sagsforholdet	79
2.1. "Aktivnyye meropriyatia".....	79
2.2. Fænomenet "indflydelsesagent" (for en fjendtlig magt).....	79
2.3. Indflydelsesagentens virksomhed	80
3. Strafbarheden.....	82
4. Opsamling	83
5. Perspektiv.....	84
Statsborgerskab, diskrimination og Grundloven.....	84
Trykkefrihed.dk 17. januar 2014.....	84
Send dem hjem, hvor de kommer fra.....	86
Jyllands-Posten 16. januar 2014	86
Bortcensureret på Politiken januar 2014	86
Jørgen Dragsdahls meritter	89
Jyllands-Posten 17. december 2013	89

Landsrettens dom er lige efter bogen	90
Jyllands-Posten 6. december 2013	90
"Indflydelsesagenter"	92
Danskeren nr. 4 2013.....	92
Efter Landsrettens dom	95
Berlingske 5. november 2013.....	95
Om den institutionaliserede ikke-viden - og om indflydelsesagenter	96
Bent Jensen-foreningens hjemmeside 4. november 2013.....	96
Domsresultatet	97
Den vilde ikke-viden?.....	98
Sagsforholdet	98
Påvirkningsoperationerne	98
Fænomenet "indflydelsesagent" (for en fjendtlig magt).....	100
Indflydelsesagentens virksomhed	101
Strafbarheden.....	103
Moralen	104
Ingen grund til forvirring om dommen	105
Jyllands-Posten 1. november 2013	105
Agent eller ikke agent?	108
Jyllands-Posten 30. oktober 2013	108
Misinformation om Dragsdahl	108
Information 30. oktober 2013	108
Taberne omskriver landsrettens dom.....	108
Sappho 28. oktober 2013.....	109
Bortcensureret på Politiken, indsendt 27. oktober 2013	110
Bortcensureret på Politiken, indsendt 25. oktober 2013	111
De snakkende klasser	114
Danskeren nr. 3 2013.....	114
Domstolens lukkede rum i EU.....	115
Jyllands-Posten 15. august 2013	115
Velbegrundet ret til rygeforbud.....	116
Jyllands-Posten 11/7 2013.....	116
Hvad bliver det næste?.....	116
Danskeren, forår 2013	116
Jakob Scharf slap for let	117
Jyllands-Posten 2. marts 2013.....	117
Overenskomstjunglen	118

Jyllands-Posten 5. februar 2013.....	118
Amnestys enøjethed.....	120
Jyllands-Posten 12. januar 2013.....	120
Praktisk og moralsk PET-problem.....	121
Jyllands-Posten 19. december 2012.....	121
Henrik Gade Jensen er ikke alene.....	123
Jyllands-Posten 11/11 2012.....	123
Manipulation fra Øllgaard.....	124
Jyllands-Posten 17. november 2012.....	124
Kræfternes frie spil.....	125
Jyllands-Posten 8. august 2012.....	125
Tandløs behandling af medieansvarsloven.....	127
Sappo 29. juni 2012.....	127
Indvandringens pris.....	130
Danskeren nr. 2 2012.....	130
Derfor er debatten om muslimer stilnet af.....	131
Jyllands-Posten 16. maj 2012.....	131
Varmeboblen i kosmos.....	132
Danskeren forår 2012.....	132
Medieløgnenes bagmænd.....	138
Jyllands-Posten 4. februar 2012.....	138
Efter Utøya.....	140
Jyllands-Posten 13. august 2011.....	140
Politisk plattenslageri.....	143
Jyllands-Posten 19. august 2011.....	143
Anmeldelse af Mogens Camre, Knus Tyrannerne. Erindringer.....	143
Danskeren forår 2011.....	143
Nyholm lommefilerer.....	144
Jyllands-Posten 18. juni 2011.....	144
Hvad nøler politikerne efter?.....	145
Jyllands-Posten 30/5 2011.....	145
Erfaringens skole er dyr.....	148
Jyllands-Posten 16. maj 2011.....	148
Sidste udkald.....	148
Danskeren, forår 2011.....	148
Pas på eksperterne.....	151
Jyllands-Posten 17. marts 2011.....	151

Pseudovidenskabelige forklaringer	154
Jyllands-Posten 12. marts 2011	154
Med hovedløs lovlydighed	154
Jyllands-Posten 25. februar 2011.....	154

Vanvidspolitik og skyld

Danskeren december 2015

Nu hundredvis døde og sårede i Paris. Men det vil ske igen.

Og uden for de danske mediers lys islamisk terror hver eneste dag rundt om i verden (<http://thereligionofpeace.com/>).

Igen hører vi så bortforklaringerne, omskrivningerne og den udsigtsløse tale om "øget politiindsats", ekstra "integrations"bevillinger, "dialog" osv. osv. Det er jo nemlig således, hedder det sig, at troende muslimer ikke tror på de voldsopfordringer, der står sort på hvidt i Koranen.

En dansk sprogforsker har analyseret 10 religioners grundtekster. Resultat: Teksterne i islam opfordrer til terror og vold i højere grad end andre religioner. ([HTTP://JYLLANDS-POSTEN.DK/INDLAND/ECE5097347/ISLAM+ER+DEN+MEST+KRIGERISKE+RELIGION/](http://jyllands-posten.dk/indland/ECE5097347/ISLAM+ER+DEN+MEST+KRIGERISKE+RELIGION/)).

Der er ikke lykkedes noget steds på noget tidspunkt at integrere muslimer fredeligt i andre samfund. Ifølge meningsmålingen er det endog de yngre muslimer herhjemme, der er mest religiøse (Jyllands-Posten 11/10 2015 <http://jyllands-posten.dk/indland/ECE8103969/Danske-muslimer-går-mere-op-i-bøn-tørklæder-og-Koranen/>).

I ly af politikere, der har snakket og snakket og snakket uden om dette, har den muslimske tilvandring udviklet sig stille og roligt. Moskées og bedehuse er kommet til i stigende takt, i hvilke imamer brøler budskaber ud, de bagefter bortforklarer, hvis de skulle komme til de vantros kendskab. Hvad angår de vantro, der véd mest om islam, er det endog blevet livsfarligt at sige, hvad de véd.

Det ordentlige og fredelige samfund, vi overtog, er således passé. Skiftende regeringer har alle været lige uduelige til at håndtere den eksistentielle trussel, vi står over for. Uanset at den har været kendt i årtier.

De humanitære organisationer, der i lige så længe bevidst forvred den politiske dagsorden i forhold til truslen, har en ganske forfærdelig medskyld. Hver eneste krone, naive borgere puttede i disse organisationers bøsser, når indsamlerne kom rundt med et barn ved hånden, hjalp dog også til.

Alligevel sidder den fløjtespillende Gammeltoft-Hansen, som i sin samvittighedsløse dyrkelse af godheden og abstrakte idealer fik det hele startet, i sit nydelige hjem langt fra ødelæggelsen og forholder sig som andre af hans slags ikke til det, der sker. En kommentar fra den side havde ellers været på sin plads.

Folk som han og eftersnakkerne på godhedens vildt kørende karosse har ødelagt landet. Den gustne kendsgerning er jo, at vi ikke kan leve sammen med mennesker, der gemmer på det, såkaldt rettroende muslimer har i sig. Vi vil aldrig kunne vide, hvad de kan finde på. Virkeligheden er, at enten er man rettroende muslim, eller også

er man frafalden, og i sidstnævnte fald skal de rettroende ifølge islam sørge for at slå én ihjel.

Samtidig bliver det mere og mere uoverkommeligt at få smidt vanvidsdyrkere ud. Vi er ganske vist ikke forpligtede til på dansk grund at tåle politiske ideologier, der med påskud i at være religioner ødelægger grundlaget for det danske samfund. Den slags er ikke omfattet af Grundlovens trosfrihed. Men siger vi det højt, vil rabiate muslimer her i landet bruge det som påskud til terror. Men gør vi det ikke, kan vi vente os terror alligevel med andre påskud.

Alligevel accepteres en fortsat strøm af endnu flere muslimer ind over grænserne.

Det vil komme til at koste blod.

Meget blod.

Magtovertagelsens faser

Danskeren december 2015

En muslimsk magtovertagelse har en række faser. Alt som den muslimske befolkningsdel i et samfund vokser, synes der således at ske følgende:

Så længe muslimerne kun udgør op til et par procent, lever stambefolkningen som regel i den forestilling, at der er tale om en religion som alle andre, der ikke udgør nogen trussel.

Når muslimerne bliver op mod 5 %, begynder de at røre på sig – kræve ind, forlange respekt for deres religiøse vaner osv. Dette bortforklares i stambefolkningen som et midlertidigt fænomen, dvs. som noget der vil gå væk, når de "integreres" bedre. Der gøres alle mulige – forgæves - anstrengelser for at udvirke denne "integration" og investeres – forgæves - betydelige offentlige midler heri.

Når muslimerne bliver flere end 5 %, begynder de at lægge de tryk på for at få opfyldt deres krav. Skoler, hospitaler, supermarkedskæder osv. sættes nu under pres for at indføre halal-madvarer, oprette bederum osv. Muslimske frontløbere i form af gadebander og militante enkeltpersoner begynder også at blive et håndgribeligt problem både for moderate muslimer, jøder og enkeltpersoner i stambefolkningen, der anses at udgøre en trussel mod den tiltagende islamisering.

Når muslimerne er blevet flere end 10 % af befolkningen, vil de rejse krav om at få formel ret til inden for egen kreds eller i ghettoen at oprette egne, selvstyrende samfund, der køres efter sharia-reglerne. Organiserede grupper af muslimer bidrager i øvrigt nu til en voksende lovløshed i det omgivende samfund – det kommer således til sporadiske optøjer, hærværk og vold mod anderledes tænkende.

Når muslimerne er blevet 20 % kommer det til egentlige militante opstande, jævnlige drab på "vantrø" og frafaldne, afbrænding af kristne kirker og symboler samt massive overgreb mod jøder.

Ved 40 % udvikler dette sig til omfattende massakrer, terrorangreb og mere vedvarende, regulær krigsførelse.

Ved 60 % bliver der nu også tale om systematisk retsforfølgelse af "vantrø", sporadiske etniske udrensninger mv.

Når andelen af muslimer vokser til over 80 % finder der en helt systematisk forfølgelse af anderledes troende sted på alle planer med det formål enten at udrydde eller fordrive dem.

Fantasi?

Se, hvad der foregår i verden, og sammenlign med resultaterne i PEW research (2010) <http://www.pewforum.org/2011/01/27/table-muslim-population-by-country/>

”Der er behov for indvandring for at opveje det faldende befolkningstal og lette forsørgerbyrden”

- Hedder det gang på gang. Men er det nu også vejen frem?

Danskeren december 2015

Der henvises jævnlig til, at indvandring er nødvendig for at få arbejdskraft nok, efterhånden som den danske befolkning ældes.

Heroverfor har DDF indvendt, at foreløbig er flere hundrede tusinde danskere enten på arbejdsløshedsdagpenge eller under de særlige efterløns-, orlovs- og lignende ordninger. Med de store teknologiske landvindinger, som overflødig gør menneskelig arbejdskraft, bliver der i øvrigt næppe behov for import af arbejdskraft udefra foreløbig.

Bortset herfra er det uholdbart at masseimportere en arbejdskraft, som på grund af sine afvigende kulturnormer må forventes at ville udvikle sig til at blive en enorm belastning for samfundet på længere sigt.

Tilsvarende høres igen og igen, at indvandring er nødvendig for at ”opretholde befolkningstallet” i Danmark.

Indvendingen heroverfor er, at den generation, som havde så travlt med at sikre sin egen velfærd og glemte at få tilstrækkeligt mange børn, nu vil påføre sine for få efterkommere alle de problemer, som indvandringen fra helt andre kulturer afføder.

I øvrigt kan Danmark udmærket klare sig med en mindre befolkning - verden er i forvejen overbefolket, og vi har tidligere i historien været langt færre. En befolkningsnedgang hos os vil bl.a. indebære en hårdt tiltrængt aflastning af miljøet.

Siger DDF altså.

Problemstillingen er nu behandlet i en artikel af Frede Vestergaard i Weekendavisen 9. oktober 2015, ”Myten om behov for indvandring”. Den bygger bl.a. på en FN-rapport fra år 2000 (UN Population Division: Replacement migration: Is it a solution to declining and ageing populations?

<http://www.un.org/esa/population/publications/migration/execsum.pdf> og <http://www.un.org/esa/population/publications/migration/migration.htm>). Ifølge denne rapport skal der en *meget* stor arbejdskraftindvandring til, hvis vi vil fastholde en uændret arbejdsstyrke eller uændret forsørgerkvote.

Netop denne rapport er blevet misbrugt som argument for, at Europas aldring og faldende arbejdsstyrke må opvejes med øget indvandring.

Dette anbefalede rapporten imidlertid *ikke*, og den tager i det hele taget ikke højde for de problemer, der kan opstå i konsekvens af indvandrernes afvigende religion og kultur.

Det påpeges i WA's artikel, at FNs demografer regnede ud fra en forudsætning om, at de indvandrere, der ville komme til Europa, ville få samme fødselshyppighed som europæernes. Dette indebærer, at der efter denne model hele tiden skal nye indvandrere til for at opveje, at også indvandrerne bliver gamle og skal forsørge.

Rapporten forudsætter endvidere, at indvandrerne vil glide ind på arbejdsmarkedet med samme beskæftigelsesfrekvens som den indfødte befolkning. Dette har efter hidtidig erfaring lange udsigter.

Hertil kommer, at rapporten altså slet ikke forholder sig til de problemer, der vi opstår i konsekvens af indvandrernes meget afvigende levnormer og de problemer, disse skaber i Europa.

WA noterer konkluderende:

"Det siger sig selv, at på kort sigt kan indvandring være med til at løse forsørgerproblemet. Hvis altså indvandrerne faktisk kommer i arbejde med samme beskæftigelsesgrad som den indfødte befolkning, sådan som FN-demograferne forudsætter. Men det er - lidt vulgært sagt - som at tisse i bukserne for at holde varmen. Det hjælper ikke længe, for der skal hele tiden flere indvandrere til for at kompensere for det lave fødselstal.

...

Vil man løse forsørgerproblemet ved indvandring, skal der stadig mere indvandring til. Det er ligesom et pyramidespil, der kun kan overleve, så længe der er nye kunder, der kan overtales til at være med."

"At indvandring reelt ikke kan løse forsørgerproblemet uden voldsomme konsekvenser for befolkningens størrelse og sammensætning, er ikke et argument mod at modtage flygtninge i Europa og Danmark af humanitære grunde, men argumentet for at tage imod flygtninge skal altså ikke være, at vi har brug for indvandring i al almindelighed.

For 200 år siden var Thomas Malthus bekymret for, om folketallet steg så meget, at forsyningen af mad ikke kunne følge med. Pudsigt at bekymringen i dag går på, at befolkningen falder. Enhver miljøaktivist burde klappe i hænderne, for faldende befolkning vil resultere i mindre forurening og mindre ressourceforbrug."

Ja eller nej 3. december? – Nej!

Berlingske 26. november 2015

De EU-positive partier har før varslet død og ulykke, hvis ikke vi stemte ja til det ene eller andet.

Skal vi stemme ja eller nej den 3. december?

Kun få af dem, der skal stemme, kan overskue konsekvenserne, for EU-retten er kompliceret. Dertil kommer, at ingen regler er ikke bedre end de mennesker, der forvalter dem.

De EU-positive partier har før varslet død og ulykke, hvis ikke vi stemte ja til det ene eller andet. Det gjaldt f.eks. ved afstemningen om Euroen, som man absolut ville have indført uanset advarslerne om det umulige i at sammenbinde uens nationale økonomier på den måde. Til alt held ville vælgerne ikke være med på vognen, og vi blev derfor ikke bundet til f.eks. det græske fallitbo, sådan som andre euro-lande er blevet.

De samme politiske partier fortalte også, at den hurtige integrering af Østeuropa i EU ikke ville medføre nogen særlig fortrængning af dansk arbejdskraft til fordel for billigere østeuropæisk. Men hvad skete?

Efter en anden for ja-partierne fejlslagen folkeafstemning fik vi et retsforbehold, som ikke nu binder os til at deltage i det tyske og svenske asylshow. Disse partier har desuagtet inden for de seneste måneder hægtet os til en tysk kansler, som har inviteret befolkningen i det meste af Mellemøsten og Afrika ind i Unionen. Og nu opfordres vi så til at opgive retsforbeholdet ...?

Kan vi stole på politikere af den beskaffenhed?

Svaret er nej. Disse politikeres forsikringer mht. konsekvenserne af et ja bør vurderes ud fra, hvilken nærhed de tidligere har demonstreret til virkelighedens verden.

Sidste udkald for Europa

Jyllands-Posten 9. november 2015

Implikationerne af folkevandringen til Europa er således rædselsfulde. Det er givetvis derfor, at de fleste vesteuropæiske politikere er ude af stand til at rumme dem mentalt og derfor ikke gør, hvad der skal til for at beskytte vor verdensdel.

Det ser ud som om, vore beslutningstagere er handlingslammede i forhold til "flygtninge"krisen.

Der kommer i skrivende stund ca. 100 asylsøgere til Danmark hver dag. Det svarer til 36.500 om året, som det antagelig vil være umuligt at få ud igen. I 2014 fødtes i Danmark 56.870 børn - inklusive børn af immigranter.

Hvad de nyankomne vil koste, vides ikke. Daværende social- og integrationsminister Karen Hækkerup stoppede i 2013 arbejdet med at få klarhed over prisen for tilvandringen fra ikke-vestlige lande. Ud fra en officiel norsk beregning kan vi imidlertid gå ud fra, at de hver især påfører os en aflæselig udgift på 3,77. mill. danske kr. over et livsforløb. Hertil kommer de omkostninger, der ikke udskilles i de offentlige budgetter - overarbejdsløsheden, overkriminaliteten i direkte og indirekte skader, særbelastningen på folkeskolen og sundhedsvæsenet, belastningen på det sociale område i øvrigt osv. Desuden skjuler gennemsnitstallet, at belastningen er størst i grupperne af indvandrere fra Mellemøsten og Nordafrika.

De 14.000 syriske flygtninge, der kom sidste år, skal iht. hidtidig erfaring multipliceres i kraft af senere familiesammenføringer. Men alene disse 14.000 påfører altså over årene det danske samfund en udgift mindst i omegnen af 50 milliarder kr. (mere end det dobbelte af det nuværende årlige forsvarsbudget).

Fire ud af fem "syriske" flygtninge er for øvrigt slet ikke fra Syrien (Daily Mail 18/9 2015, jf. Eurostat).

Muslimske immigranter har i reglen store tilpasningsproblemer og rummer et uoverskueligt voldspotentiale. Flere undersøgelser viser, hvad der gemmer sig i denne gruppe. Læs f.eks. bogen "Der var et Yndigt Land" (2014) med massive henvisninger. Senest fremgår af JP 19/10, at 11,3 % af de herværende muslimer ønsker, at alene Koranen skal være fundament for dansk lovgivning, medens 26,5 % mener, at fundamentet skal være en blanding af Grundloven og Koranen. I Mellemøsten ses, hvad sådanne holdninger indebærer.

Der er ingen lettelse forude, tværtimod. FN regnede i 2013 med, at folketallet f.eks. i Irak vil vokse fra ca. 31 millioner i 2010 til 145 millioner i år 2100 (mod 5 millioner i 1950), fra 173 til 261 i Pakistan (mod 37 millioner i 1950), fra 81 til 123 millioner i Ægypten (mod 21 millioner i 1950), og så fremdeles.

Syrien havde i 1950 3,5 millioner indbyggere, i 2010 20,5 millioner, og der forventes at blive hele 32,5 million i år 2100. Det ville svare til, at der var mellem 26 og 30 millioner indbyggere i Danmark – fem gange så mange som i øjeblikket. Hvordan ville her så se ud?

*

De nævnte facts og konsekvenser er i den grad ufattelige, at kun de færreste gør sig klart, hvad de indebærer. Uanset hvad nogen fatter eller ikke fatter, sker befolkningsudskiftningen imidlertid nu så hurtigt, at etniske danskere inden for en begrænset årrække vil miste flertallet og dermed magten på dansk grund. Allerede længe forinden vil velfærdssamfundet være kollapsede, og det fredelige Danmark vil være en saga blot.

*

Implikationerne af folkevandringen til Europa er således rædselsfulde. Det er givetvis derfor, at de fleste vesteuropæiske politikere er ude af stand til at rumme dem mentalt og derfor ikke gør, hvad der skal til for at beskytte vor verdensdel.

Disse politikere negligerer således, at tilvandringen har et omfang, der ikke lader sig tale væk, endsige at kosmetiske småforanstaltninger er som at hælde tevand på et brændende hus. De menneskestrømme, der dagligt ses på TV, kan således ikke holdes fra døren ved at erstatte handling med snak og tiltag, der er uproblematisk for de uinformerede vælgergruppers følelsesliv.

Helt galt er det, når politikere langt ind i blå blok oven i købet går ud fra, at "internationale konventioner" forpligter os til selvødelæggelse. Andre civiliserede nationer er for længst stået af. Japan vil f.eks. ikke acceptere nedbrydelse af samfundet gennem flygtningeimport (hvilket ikke har hindret, at landet på et tidspunkt bestred posten som flygtningehjælpskommissær i FN). Og Australien nægter pure at modtage bådflygtninge, ligesom man afskærer dem, der er kommet ulovligt ind, fra overhovedet at få behandlet en asylansøgning.

Naturligvis er vi ikke forpligtet til at give plads til mennesker, der forkaster det danske samfunds værdier og savner respekt for det grundlag, velfærdstaten bygger på.

På tilsvarende vis halter mediernes erkendelse af situationens alvor og af, hvad der derfor er relevant stof i såvel nyhedsformidlingen som i en debat om indvandringen, gennemgående bagud i forhold til den dagsaktuelle virkelighed.

*

Der har ellers været god tid til at vågne. Det, der nu sker, er blevet forudsagt i mere end 25 år. I Berlingske, EkstraBladet og Aktuelt lykkedes det f.eks. allerede omkring årsskiftet 1988-89 at få en sådan forudsigelse trykt i kronikform – inklusive uhyggelige

detaljer i det, der udspiller sig i dagens Europa. Det krævede ikke større spåmandskunst - brikkerne lod sig umiddelbart hente bl.a. på FN's informationskontor i København.

Ikke desto mindre var det uhyre vanskeligt at få publiceret den slags. Det blev endvidere ikke bragt i mainstream-medierne under forhold, der opfordrede til at tage forudsigelserne seriøst. I stedet for at efterse kilderne til dem håndterede redaktionerne således den slags stof, som om det var et overløb fra ekstremister.

Flygtningehjælpen, som fik lirket den katastrofale udlændingelov af 1983 igennem på tværs af et besindigt flertal i det lovforberedende udvalg (inklusive Højesterets præsident), og andre humanitære og mellemfolkelige organisationer havde gennem deres manipulative "informations"virksomhed en væsentlig skyld heri. Men denne virksomhed var dog for professionelle journalister ingen gyldig genvej til udtømmende oplysninger og dermed til de fremtidsscenerier, der var synlige, hvis man satte sig ind i tingene.

Også politikernes reaktioner dengang var ubegribeligt dumme. F.eks. formanede statsminister Poul Schlüter: "Jeg ved godt, at mange danskere er ængstelige for at åbne grænser kunne føre til, at Danmark bogstaveligt talt blev oversvømmet af f.eks. en halv eller en hel million mennesker udefra. Det ville skræmme folk, men sådan går det jo ikke." Flygtningehjælpen var i øvrigt i stand til at afskære ham fra de relevante befolkningsprognoser.

Og Socialdemokratiets udlændingeudvalg med Vibeke Storm Rasmussen som formand barslede ganske vist med et udkast til en udlændingerapport, der regnede med, at Danmark ved år 2000 kunne komme til at stå med helt op til 400.000 immigranter fra den tredje verden (hvad der faktisk blev en realitet). Det førte imidlertid blot til, at hun blev udskiftet, hvorefter et nyt udvalg skrev en rapport, der afkalkerede de mangelfulde og misvisende, ja ind imellem direkte løgnagtige informationer, som i en lind strøm flød ud fra de humanitære organisationers oplysningskontorer.

*

Alt for mange skyder stadig genvej ved at hænge fast i deres ædlere følelser i stedet for at holde sig til kendsgerningerne. Måske skyldes det, at disse mange henter deres horisont i medier, der lever af, at synsfeltet ikke bliver for stort og ubehageligt, eller som er politisk tendensiøse. Det er jo så let, så uendelig let at nøjes med fraser, der kan fremsiges med våde øjne, og at bortskære eller omskrive det, der kan forurolige. At vi skal "hjælpe medmennesker i nød" er imidlertid ingen undskyldning for at sætte virkeligheden til side. Det er tværtimod nedrigt at lukke øjnene for den. Prisen vil nemlig blive betalt af vore børn og børnebørn, som derved får deres tilværelse ødelagt.

Polens præsident 1990-95 Lech Walesa, der var en ledende skikkelse i konflikten mellem polakkerne og det polske kommunistregime, har fortalt: "*Kommunistregimet tilbød mig, at jeg kunne forlade Polen som flygtning. Det afslog jeg.*" Han fortsætter: "*Jeg blev for at kæmpe for det, jeg troede på.*"

Vi har ret til at henvise de millioner, der nu maser på for at komme ind i Europa, til det samme.

Vi skylder dem ikke noget, og vi har anstændigvis intet andet valg end at sige fra.

Dragsdahls færdighed

Politiken 7. november 2015

Den 3/11 skriver Jørgen Dragsdahl, at "spion"anklagen mod ham var sjov i begyndelsen.

Han demonstrerer her igen den fingerfærdighed på tangenterne, som har frit spil over for læsere, der savner indblik i, hvordan desinformation foregår. Det var netop denne færdighed, som fik Højesteret til at give Bent Jensen medhold i, at der var faktisk belæg for at skrive, at Dragsdahl desinformerede under Den Kolde Krig:

Bent Jensen har ikke beskyldt Dragsdahl for at være spion, men refereret EkstraBladet i så henseende og konstateret, at PET anså ham for at være (indflydelses)agent.

Fingerfærdigheden demonstreres også ved Dragsdahls massive "name-dropping", som skal vise, at han har belæg for sin uskyld i imponerende, udenlandske kilder. Denne teknik faldt under retssagen uheldigt ud, eftersom kilderne ikke holdt for et nærmere eftersyn. Men Dragsdahls håb er vel nu, at den blotte imponator-virkning ved at henvise til nogle for læserne uverificerbare udenlandske kilder vil udvirke en renselsesproces i læsernes bevidsthed i forhold til det, han faktisk foretog sig under Den Kolde Krig.

Til den rolle som konspirationsteoretiker, Dragsdahl tillægger mig i kronikken, skal blot bemærkes, at jeg er villig til at levere Politiken en kronik om indretningen KGB's desinformationsvirksomheden under Den Kolde Krig, som sætter læserne i stand til at vurdere, om jeg i så henseende har ret eller ej.

Visse mennesker argumenterer manipulativt som Dragsdahl og savner som han både realitetssans og evnen til at have dårlig samvittighed. De kan være charmerende, veltalende og intelligente, så det er let at falde for dem, uanset de ustandselig sammenblander virkeligheden med deres egne indre billeder. Alt ubelejligt bagatelliseres og bortforklares, og de profilerer sig gerne som meget betydningsfulde. Når det går galt, vil det derfor altid være "andres" skyld, og de vil også altid have en ny forklaring på rede hånd.

Hvis man vil følge sådanne menneskers udflugter fra virkeligheden op, må man have evigheden til rådighed.

Wake up or Die!

Danskeren nr. 3, september 2015

- er budskabet i en video på YouTube: "Refugee" Invasion is European Suicide. Den er udgivet af American Renaissance (Jared Taylor) og beskæftiger sig med den konstant voksende flod af mennesker fra Afrika og Mellemøsten til Europa.

American Renaissance beskyldes for at være "racistisk". Naturligvis. Videoens budskab er imidlertid solidt plantet i facts, og man kunne ønske sig, at de europæiske politikere forholdt sig til disse facts.

Det gør de imidlertid ikke. Hos den europæiske politikerelite er den nævnte flod af immigranter nemlig flygtninge". Ingen dansk folketingspolitiker tør se journalisten lige i

øjnene, når interviewet drejer sig om disse såkaldte "flygtninge", og svare: Hov hov, skal vi ikke lige se at få klarhed over, hvad vi taler om?

Det er ejendommeligt, som det er lykkedes Journalistisk Venstreparti og de humanitære organisationer at få det sympatitiltrækkende ord "flygtninge" til at dække noget andet. Hvor længe skal de have lov til at fortsætte med det?

Syrerne, som i skrivende stund vælter ind i Grækenland, kommer fra et land, der i 1950 havde 3,5 millioner indbyggere. I 2010 var der 20,5 millioner. Det ville svare til, at Danmark i dag havde ikke 5,5 men 26 millioner indbyggere. Ville danskere mon så ikke også begynde at flygte?

Også Afrika er en befolkningsbombe, som søger afløb. I f.eks. Nigeria, der pr. 2010 havde 158 millioner indbyggere - mere end det dobbelte af Tyskland - vil der år 2100 være ca. 779 millioner. Den afrikanske befolkning som helhed ventes at vokse fra 1,1 milliard i 2013 til 4,2 milliarder i 2100. I denne verdensdel ventes der fra 2013 til 2100 født et antal børn svarende til mere end 6 gange EU's befolkning.

Virkeligheden er, at Europa vil gå til grunde, hvis vi accepterer, at man bare kan padle over til en af de græske øer uden at blive sendt tilbage, og hvis vi fortsætter med at redde de mennesker i land i hos os, som med menneskesmugleres hjælp har bragt sig i havsnød på Middelhavet.

Glem alle undskyldningerne. Det VIL nemlig ske, hvis der ikke kommer en helt grundlæggende ændring i den europæiske "flygtninge"politik.

Alligevel betragtes det fortsat som en god gerning at stemme dørklokker med et barn ved hånden for at samle penge ind til Flygtningehjælpen, Røde Kors og andre foretagender med en blytung skyld i Europas fordærv. Rejseselskaber kan endog finde på at tilbyde grækenlandsrejsende at tage mad og tøj med til de immigranter, der har invaderet de græske øer.

Derimod betragtes det som en ond gerning at smide indsamlerne ud og at nægte at rejse med bureauer, der er groft illoyale over for vore kommende generationer.

I Frankrig og England patruljerer militæret nu i gaderne i forsøget på at sikre ro og orden. Man skal også være blind og døv for ikke at se, at de seneste 30 års danske udlændingepolitik både har kostet liv og sat velfærdsstatens fremtid over styr.

Det er derfor en god gerning at nægte at være med til noget som helst, der bidrager til ødelæggelsen.

Derimod er det en ond gerning at lukke øjnene for virkeligheden og bare lade sine børn og børnebørn bære konsekvenserne.

Dragsdahl-sagen igen

Jyllands-Posten 31. august 2015

I JP 28/8 kritiserer Morten Elbæk-Jørgensen mig for at anfægte højesteretsflertallets stillingtagen i Dragsdahl-sagen.

Som oplyst i min kronik af 11/6 bygger flertallet massivt på et postulat om, at PET havde besluttet, at der ikke var grundlag for at indstille, at der rejstes straffesag mod Dragsdahl. Dette postulat savner fuldstændig belæg i de dokumenter, der var fremme for Højesteret. Hvordan kan man bygge en dom på andet end det, der er fremme i sagen?

Dragsdahl modsatte sig i øvrigt, at flere papirer kom frem fra PET. Dette ønske imødekom Højesteret ved at lade PET opretholde en klassifikation af dem, som i øvrigt ifølge PET-chefen i den relevante periode Ole Stig Andersen i JP 20/8 2015 ikke mere er nødvendig.

I dag er muligheden for at få det hele frem antagelig gået tabt. En del af de relevante dokumenter er således blevet væk hos PET, andre har PET makuleret uanset den løbende retssag(!), og Bent Jensens hos PET deponerede PC, på hvilken relevant dokumentation lå, har PET ved en beklagelig fejl destrueret...

Højesterets flertal synes således at mene, at Bent Jensen skulle have skrevet, at Dragsdahl *ikke* gjorde noget strafbart. Bent Jensen forklarede imidlertid allerede i sin første artikel – hvilket negligeres af højesteretsflertallet - at "*De påståede kontakter mellem Dragsdahl og KGB kunne efter det hidtil oplyste godt have været ganske legitime*". Hvad skulle Bent Jensen forklare yderligere? En historieprofessor skal gengive det, han finder. Højest kan han afkræves en uddybende forklaring, så langt han nu er i stand til, hvis det fundne er belastende for den omtalte. Og dette supplement gav Bent Jensen altså.

Højesteretsflertallet forlanger altså i realiteten, at Bent Jensen *enten* skulle have fortiet sine arkivfund. *Eller* han skulle have pyntet på dem. *Eller* han skulle i hårfine detaljer have forklaret om strafbarheds- og tiltaleproblematikken, som selv juristerne stadig ikke er helt enige om. *Eller* han skulle uden belæg totalt have frikendt Dragsdahl for at have handlet strafbart.

Lever vi i en bananstat?

En historieprofessor skal gengive loyalt

Politiken 31/8 2015

Prof. Eva Smiths argumentation 25/8 omkring højesteretsflertallets afgørelse i Dragsdahl-sagen holder ikke vand.

Afgørende for flertallet er ifølge domspræmisserne (dommen s. 54 f), at PET havde besluttet, at der ikke var grundlag for at indstille, at der rejstes straffesag mod Dragsdahl. Denne præmis savner belæg i sagens dokumenter. Til rådighed for Bent Jensen og retten var blot et PET-notat vedr. operation ... (dateret 14/1 1986), hvorefter det i sidste ende af "bevismæssige/politiske grunde" blev besluttet "ikke at rejse tiltale". Hvad PET besluttede at INDSTILLE mht. en evt. tiltale, fremgår ikke. Hvad GRUNDLAGET var for, hvad PET besluttede, er også ukendt. Og hvad evt. MINISTERENS begrundelse var for ikke at indlede straffesag uanset en evt. indstilling om tiltale vidstes intet.

PET's opgave er ikke at efterforske med henblik på strafforfølgning. Efter straffeloven er det ministeren og ikke politiet, der beslutter at rejse tiltale mod en indflydelsesagent. Efter ministerens beslutning om at undlade at forfølge "Arne Herløv Petersen-sagen" anså PET det for udelukket, at der overhovedet ville blive kørt den slags straffesager. Sådanne ville da også let opsuge PET's sparsomme ressourcer, fremprovokere mediehetz mod ministeren og være tvivlsomt gennemførlige, hvis det af sikkerhedsgrunde ikke var muligt at eksponere PET's kilder selv i lukkede retsmøder. Endvidere er en indflydelsesagents virksomhed slet ikke strafbar, såfremt den *alene* består i påvirkning af den danske opinion *uden* samtidig afgivelse af sensitive oplysninger til KGB. I et demokrati er det således lovligt at udbrede propaganda, falske oplysninger, sorterede sandheder osv.

Højesterets flertal mener altså åbenbart, at Bent Jensen tydeligere end sket skulle have forklaret, at Dragsdahl *ikke* gjorde noget strafbart. En historieprofessor skal imidlertid loyalt gengive det, han finder. Evt. må han supplere med en uddybende forklaring, så langt han kan, hvis det fundne er belastende for den omtalte. Dette supplement gav Bent Jensen allerede i sit FØRSTE indlæg (der er citeret i højesteretsdommen s. 11, men negligeret i domspræmisserne) i form af en oplysning om, at juristerne mente, det ikke nødvendigvis var strafbart at være KGB-påvirkningsagent

Højesteretsflertallet forlanger med andre ord, at Bent Jensen *enten* helt havde afstået fra at gengive sine arkivfund. *Eller* han skulle have omskrevet eller gengivet dem ukorrekt. *Eller* han skulle mere detaljeret have redegjort for en strafbarheds- og tiltaleproblematik, der lå uden for hans sagkundskab. *Eller* han havde rent ud måttet frikende Dragsdahl for at have handlet strafbart, hvilket der ikke var belæg for. Med andre ord: Bent Jensen skulle have tilsidesat en historikers forpligtelser.

Jeg løber ikke med ud ad Dragsdahls tangent

Fyns Amts Avis 6/8 2015

I Amtsavisen 4/3 anfægter Jørgen Dragsdahl det, jeg har skrevet om hans retssag mod Bent Jensen, på den for ham karakteristiske måde: Han skriver om noget andet og sagen uvedkommende. Meningen er formentlig, at jeg skal blive provokeret til at løbe med ham ud ad tangenten, hvorefter vi to så kan forsætte i retning af den nedgående sol i et forvirret og for udenforstående uoverskueligt skænderi.

Jeg har i modsætning til Dragsdahl ikke tid til den slags og heller ikke interesse i at kommentere hans i forhold til retssagen irrelevante skriblerier. Lødheden af Dragsdahls indvendinger mod Jan Šejna må vurderes i lyset af Dragsdahls velkendte fingerfærdighed med pennen, som altid får det, han skriver, til at tage sig både imponerende og veldokumenteret ud, uanset det ved nærmere eftersyn og kontrol langt fra altid er det. Netop den evne, som fik retten til at konstatere, at Bent Jensen havde faktisk belæg for at skrive, at han desinformerede, og som fik KGB til (PET notat vedr. JD/mødereferat fra møde 20/3 1986, dateret 25/3 1986) at betragte Dragsdahl som deres "nr. 1" i Danmark.

I øvrigt erindrer jeg fra afhøringerne af PET-vidnerne under sagen Šejnas bog nævnt i en randbemærkning som læseværdig.

Og så skal man jo i øvrigt huske, at selv troværdige vidner kan have opført sig mindre heldigt, ligesom et vidne pludselig kan begynde at skeje ud. Ligeledes skal man erindre, at troværdigheden af sådanne vidners materiale skal vurderes ikke bare ud fra budbringerens meritter, men ud fra materialets karakter og hvad der i øvrigt foreligger til støtte for dets autenticitet. Interesserede kan om Jan Šejna se nærmere https://en.wikipedia.org/wiki/Jan_%C5%A0ejna.

Dragsdahl torpederer sin egen troværdighed

Fyns Amts Avis 22. juli 2015

I Amtsavisen 20/7 demonstrerer Jørgen Dragsdahl på ny sin omfattende viden og bemærkelsesværdige spændvidde. Som vanligt sker det i velvalgte, misforståelige vendinger og med ukonkretiserede kilder – denne gang, forstås det, endog CIA.

Universitetsmyndigheder og redaktioner for videnskabelige tidsskrifter i ind- og udland vil i øvrigt nok være taknemmelige for hans indskærpelse vedr. min manglende faglige kompetence.

Visse mennesker argumenterer manipulativt som Dragsdahl og savner som han både realitetssans og evnen til at have dårlig samvittighed. De kan være charmerende, veltalende og intelligente, så det er let at falde for dem, uanset de ustandselig sammenblander virkeligheden med deres egne indre billeder. Alt ubelejligt bagatelliseres og bortforklares, og de profilerer sig gerne som meget betydningsfulde. Når det går galt, vil det derfor altid være "andres" skyld, og de vil også altid have en ny forklaring på rede hånd.

Det er meningsløst at diskutere med folk af denne type, medmindre man har evigheden til rådighed. Om højesteretsflertallets stillingtagen, som gjorde udfaldet på de kun 7 af 35 klagepunkter, Dragsdahl kom igennem med, imidlertid følgende:

Højesteret repræsenterer ingen guddommelig retfærdighed. Tværtimod kan rettens resultater være forkerte eller fleksible. Det sidste demonstreres netop af flertallets holdning til de nævnte 7 punkter, hvor dommerne til skade for Bent Jensen anlægger den snævrere mulige tolkning af det, han skrev. I modsætning hertil holdt Højesteret sig i den såkaldte Karen Sund-sag (Ugeskrift for Retsvæsen 2003 s. 2044) til den videst mulige tolkning af uartigheder, Sund sagde om Pia Kjærsgaard, til skade for denne.

Højesteret er heller ikke hævet over kontrol. Denne ligger i offentlighedens indsyn i retsplejen. I de akter, der er refereret i dommen, kan læses, hvad Bent Jensen sagde allerede i sin første omtale (14/1 2007) af resultatet af arkivstudierne hos PET, nemlig angående kravet om ministerens accept af den slags sager og en strafferetseksperts opfattelse af indflydelsesagentens (i demokratiske hensyn begrundede) straffrihed. Dette forbehold i det sagte undlader flertallet at forholde sig til. På samme måde lader flertallet os i stikken mht. til, hvordan i alverden en historiker skal præsentere sine krystalklare arkivfund, hvis han ikke må referere dem uden juridiske omsvøb, han savner faglig kompetence til at vikle dem ind i.

Som jeg tidligere har gjort opmærksom på, sætter højesteretsflertallet sig hermed i et sådant lys, at mange nok vil søge andre end juridiske forklaringer på flertallets votum. Dette lys vil de involverede dommere i kraft af de etisk/moralske implikationer i hele affæren og konsekvenserne for pressens og forskeres ytringsfrihed næppe nogen sinde slippe ud af igen.

Det kan i øvrigt ikke undre, at Dragsdahl nu også bortforklarer sin modstand mod at få alle dokumenterne i hans PET-sagsmappe offentligt frem. Hvorfor mon bad han ikke om Højesterets hjælp til at få det hele op på bordet?

Det lykkedes ikke Bent Jensen at vride papirerne ud af PET. Hvorfor? Er det muligt, at de alvorligt kompromitterer stadig levende, prominente personer, der løb imponerede rundt efter Dragsdahl i 1980-erne?

Det er i øvrigt meget, meget underligt, at PET tilsyneladende nu end ikke er i stand til overhovedet at genfinde centrale akter om Dragsdahl, rutinemæssigt har makuleret andre og endog ved en beklagelig fejl er kommet til at destruere Bent Jensen hos PET forvarede computer, på hvilket afgørende bevismateriale befandt sig.

Dragsdahl må nok vænne sig til tanken om, at ikke alle er lige så naive som hans faste proselytter, og at han med afsløringerne under sagen definitivt har torpederet sin egen troværdighed.

En hån mod ofrene for KGB

Fyns Amts Avis 15. juli 2015

I Amtsavisen 8. og 9. juli demonstrerer Jørgen Dragsdahl fra en så ophøjet position, at han endog kan vurdere lødigheden af PET's arbejde, det talent for desinformation, KGB satte pris på. Kendsgerningerne er følgende:

Retssagen mod Bent Jensen omfattede oprindeligt 35 udsagn. Af disse frafaldt Dragsdahl 17 i Højesteret, og en enstemmig Højesteret frifandt Bent Jensen for 11. To af Højesterets dommere ville frifinde ham også for de resterende 7, fem dommere ville derimod ikke.

Højesteret mener, at Bent Jensen havde tilstrækkeligt grundlag for at skrive, at Dragsdahl desinformerede, og at han dyrkede konspirativ omgang med KGB.

Af PET-arkiverne fremgår ifølge sagens dokumenter, at PET endte med at omtale ham som (indflydelses)agent for KGB. Konklusionen fulgte efter en langvarig efterforskning indbefattende skygning og telefonaflytning. Den stemmer med rapporter fra tre af hinanden uafhængige meddelere i KGB's egne rækker. Karakteristikken blev videregivet til overordnede, sideordnede og udenlandske myndigheder.

Bent Jensen vurderede grundlaget for konklusionen uden at finde noget, der gav anledning til at tro, at den var uholdbar. Tværtimod fandt han bekræftelse på det modsatte. Bent Jensen refererede herefter arkiv-fundene i sine artikler i pressen, hvor han samtidig gjorde opmærksom på, at virksomhed som indflydelsesagent ikke nødvendigvis straffes endside overhovedet er strafbar.

Efter straffeloven bestemmer ministeren og ikke politiet, om der skal rejses tiltale mod en indflydelsesagent. Og efter ministerens beslutning om at undlade at forfølge "Arne Herløv Petersen-sagen" anså PET det for udelukket, at der ville blive givet grønt lys for den slags straffesager. Sådanne ville da også let opsuge PET's sparsomme ressourcer, fremprovokere mediehetz mod ministeren og være tvivlsomt gennemførlige, hvis det af sikkerhedsgrunde ikke var muligt at eksponere PET's kilder selv i lukkede retsmøder.

Endvidere er en indflydelsesagents virksomhed ikke strafbar, såfremt den *alene* består i påvirkning af den danske opinion *uden* samtidig afgivelse af sensitive oplysninger til KGB. I et demokrati er det således lovligt at udbrede propaganda, falske oplysninger, sorterede sandheder osv.

Hvorfor skulle PET indstille, at der rejstes tiltale mod Dragsdahl, hvis man af sikkerhedsgrunde end ikke ville kunne fremlægge beviser for, at Dragsdahl måtte have overskredet grænsen for straffri agentvirksomhed?

Det er aldrig blevet efterprøvet af domstolene, om Dragsdahl handlede strafbart, og der vides intet sikkert om, hvorfor han ikke blev tiltalt.

Højesterets flertal mener - så vidt ses - at Bent Jensen tydeligere end sket skulle have forklaret, at Dragsdahl *ikke* gjorde noget strafbart.

Heri ligger problemet: En historieprofessor skal loyalt gengive det, han finder, herunder nøglebetegnelser i de fundne dokumenter. Evt. må han supplere med en uddybende forklaring, så langt han kan, hvis det fundne er belastende for den omtalte. Dette supplement gav Bent Jensen i form af en oplysning om, at juristerne mente, det ikke nødvendigvis var strafbart at være KGB-påvirkningsagent, og - senere - en korrektion af nogen, der udledte mere af hans fund, end disse kunne bære.

Højesteretsflertallets votum indebærer, at Bent Jensen *enten* helt måtte afstå fra at gengive sine arkivfund. *Eller* han skulle have omskrevet eller gengivet dem ukorrekt. *Eller* han skulle mere indgående end sket have redegjort for en strafbarheds- og tiltaleproblematik, der lå uden for hans sagkundskab. *Eller* han havde blanko måttet frikende Dragsdahl for at have handlet strafbart, hvilket der ikke var belæg for. Højesteretsflertallets krav indebærer med andre ord, at Bent Jensen skulle have tilsidesat en historikers forpligtelser.

Bent Jensens udsagn ligger således inden for, hvad Menneskerettighedskonventionen tillader. Derfor vil sagen nu blive søgt indbragt for Menneskerettighedsdomstolen. Får Bent Jensen medhold dér, vil den gå tilbage til Den Særlige Klageret, og så vil Dragsdahl få den at se igen.

Dragsdahl modsatte sig for øvrigt under sagen at få alt PET's materiale på bordet. I Højesterets kendelse af 15/1 2015 herom hedder det ordret: "Appellanten, Jørgen Dragsdahl, har protesteret mod, at dokumenterne udleveres". Hvad er det, han ikke vil have frem?

Dragsdahls optræden er en hån imod ofrene for KGB, der har millioner af sagesløse menneskers vanskæbne på samvittigheden. Og dommen fritager ham ikke for skammen ved at have samarbejdet – endog fordækt – med dette foretagende, endsige for at have desinformeret mennesker, der stolede på ham.

For retssikkerheden, historieforskningen og researchjournalistikken er det i øvrigt en katastrofe, at Højesteret efterlader en seriøs videnskabsmand i mørket efter 8 ½ år med en uoverkommelig sag anlagt af en forstyrret person, hvis krumspring og flyttekasser med bilag nærmest ligner et forsøg på at holde ofret beskæftiget, så at han ikke laver endnu flere afslørende historiske undersøgelser.

Koldkrig

Weekendavisen 3. juli 2015

I WA 26/615 indtræder Jørgens Dragsdahls advokat René Offersen i faghistorikerens rolle og leverer en grov tilsvining af professor, dr. phil. Bent Jensen. Uden faghistorisk baggrund skal man nok afholde sig fra at kommentere René Offersens ekskursion blandt historikerne. Men provokeret af hans kreative kommentarer til dommen og et billede af ham muntert viftende med den sovjetiske morderstats flag i hånden er det svært at lade være med at korrigere et par juridiske detaljer:

Ifølge dommen kunne Bent Jensen ikke injuriedømmes for at skrive, at Dragsdahl drev desinformation, idet der var faktisk grundlag herfor. Endvidere havde udsagn om, at Dragsdahl dyrkede konspirativ omgang med KGB, tilstrækkelig dækning i PET-dokumenter. Endelig ses det i sagens PET-dokumenter, at PET som den højeste danske sagkundskab vurderede, at han var (indflydelses)agent for KGB.

Det er aldrig blevet efterprøvet af domstolene, om Dragsdahl i denne rolle handlede strafbart. Og der vides intet sikkert om, hvorfor strafforfølgelse ikke blev indledt. Højesterets flertal mener imidlertid - så vidt ses - at Bent Jensen tydeligere end sket burde have redegjort for, at Dragsdahl *ikke* gjorde noget strafbart.

En historieprofessor skal nu engang loyalt citere det, han finder, herunder med brug af de betegnelser, de fundne dokumenter anvender, og eventuelt supplere med en uddybende forklaring. Dette supplement gav Bent Jensen faktisk i form af en

oplysning om juristernes opfattelse af, at det ikke nødvendigvis var strafbart at være KGB-påvirkningsagent.

Højesteretsflertallet lagde særlig vægt på, at der ikke var indledt strafferetlig tiltale mod Dragsdahl. De har således tænkt i de sædvanlige regler for tiltalerejsning ved lovovertrædelser og er gået let hen over, at en del af indflydelsesagenters virksomhed antagelig slet ikke er strafbar.

Efter den særlige regel i straffelovens § 110 ligger det således ikke som i andre straffesager i politiets hånd at afgøre, om der skal indledes tiltale - det kræver ministerens accept. Og efter ministerens beslutning om ikke at indlede tiltale i en tidligere tilsvarende sag, "Arne Herløv Petersen-sagen", forventede PET ikke mere at kunne få en minister med på at køre straffesager mod KGB-indflydelsesagenter. Hvorfor skulle PET indstille til ministeren at rejse tiltale mod Dragsdahl, hvis der kun var bevis for en påvirkningsaktivitet, der ikke var strafbar?

Af de dokumenter, Bent Jensen har fundet i PET's arkiver, fremgår utvetydigt, at PET efter en årrækkes efterforskning og tvivl massivt - og i flæng - omtalte Dragsdahl som (KGB)agent/indflydelsesagent/påvirkningsagent. Endvidere fremgår, at denne betegnelse blev videregivet til overordnede, sideordnede og udenlandske myndigheder, der skulle agere i forhold til Dragsdahl og dennes KGB-føringsofficerer. Bent Jensen har kildekritisk vurderet grundlaget for anvendelsen af disse betegnelser og ikke fundet anledning til at tro, at PET's konklusion var uholdbar, men tværtimod bekræftelse på det modsatte. Bent Jensen har herefter refereret fundene i sine artikler i pressen, i hvilke han som sagt samtidig gjorde opmærksom på, at virksomhed som påvirkningsagent ikke nødvendigvis er strafbar.

Han har derfor udtalt sig inden for rammerne af, hvad Menneskerettighedskonventionen giver ham adgang til. Derfor er sagen nu indbragt ved Menneskerettighedsdomstolen. Får Bent Jensen medhold dér, vil sagen gå tilbage til Den Særlige Klageret, og så vil Offersen og Dragsdahl få den at se igen.

For retssikkerheden, historieforskningen og researchjournalistikken er det fatalt, at en seriøs historiker kan blive ladet i stikken af Højesteret efter knap ni år med en rent ud uoverkommelig sag anlagt af en vidtløftig, useriøs person, hvis mængder af krumspring og hele flyttekasser med bilag nærmest får sagsanlægget til at ligne et forsøg på at holde historikeren beskæftiget, så han ikke forfalder til at lave endnu flere afslørende undersøgelser.

Advokat René Offersens optræden er en hån imod dem, der i arbejdet på at holde Danmark fri af den sovjetiske monsterstat oplevede Den Kolde Krigs virkelighed i dennes allermest grusomme afskygninger, nogen endog under livsfarlige omstændigheder. Man forstår godt, at forhenværende sovjetiske dissidenter, der dengang belastedes af Dragsdahls skrivelser, støtter Bent Jensen-indsamlingen i dag.

Dommen i Dragsdahl-sagen

Bent Jensen-Foreningens hjemmeside 2. juli 2015

http://bentjensenforeningen.dk/article/article.php?article_id=77

Dommen i sagen mellem Jørgen Dragsdahl og Bent Jensen bør læses med omhu:

Det følger af den, at Bent Jensen ikke kunne dømmes for at skrive, at Dragsdahl drev desinformation. Der var nemlig ifølge Højesteret faktisk grundlag herfor. Endvidere

finder retten, at Bent Jensens udsagn om, at Dragsdahl dyrkede konspirativ omgang med KGB, havde tilstrækkelig dækning i PET-dokumenter.

Dér, hvor vandene skiller, er mht. Bent Jensens oplysninger om Dragsdahls status som KGB-agent. Dommerflertallet mener her, at dette indebærer en injurierende beskyldning for strafbart forhold.

Det fremgår af sagens PET-dokumenter – som Højesteret i modsætning til Bent Jensens referater af dem ikke citerer – at PET, som er den højeste danske sagkundskab på feltet, faktisk vurderede, at Dragsdahl var (indflydelses)agent for KGB. Det blev ikke efterprøvet af domstolene, om Dragsdahl i denne rolle handlede strafbart. Og der vides intet sikkert om, hvorfor strafforfølgelse ikke blev indledt. Højesterets flertal bygger så vidt ses på, at Bent Jensen tydeligere end sket burde have redegjort for, at Dragsdahl *ikke* gjorde noget strafbart.

Om sagens detaljer kan først konstateres, at højesteretsflertallet kun via meget uvenlig tolkning af det, Bent Jensen skrev, kunne lægge det meningsindhold i hans brug af ordene "agent" og "påvirknings/indflydelsesagent", dommerflertallet indlæser i hans udsagn. En historieprofessor SKAL loyalt citere det, han finder, og han SKAL i den forbindelse bruge de betegnelser, de fundne dokumenter anvender. Hvis disse betegnelser kan forstås som muligt uberettiget belastende for den omtalte, må han evt. supplere med en uddybende forklaring. Dette supplement gav Bent Jensen faktisk i sin aller første artikel, nemlig i form af en oplysning om juristernes opfattelse af, at det ikke nødvendigvis var strafbart at være KGB-påvirkningsagent. Og Bent Jensen korrigerede i senere artikler journalister, der indlagde mere i hans omtale af Dragsdahls "agent"-status, end den kunne bære.

Højesteretsflertallet begrundede bl.a. sit votum med, at der ikke var indledt strafferetlig tiltale mod Dragsdahl. Flertallet har imidlertid her negligeret *både* tiltaleordningens indretning i sager om påvirkningsagenter og reglerne om strafbarheden af de forskellige *dele* af en KGB-indflydelsesagents virksomhed. Højesteretsflertallet har således tænkt i de normale regler for, hvorledes tiltale for lovovertrædelser foregår, og forbigår, at en del af indflydelsesagenters virksomhed antagelig slet ikke er strafbar:

Efter straffelovens § 110 er det ikke som i andre straffesager politiet, de afgør, om der skal rejses tiltale - det kræver ministerens accept. Og efter at ministeren i en tidligere tilsvarende sag, "Arne Herløv Petersen-sagen", havde besluttet ikke at indlede en straffesag, forventede PET ikke mere at kunne få en minister med på at køre sager mod KGB-indflydelsesagenter. Sådanne sager ville da også let kunne opsuge PET's sparsomme ressourcer, fremprovokere en mediehetz mod ministeren og være tvivlsomt gennemførlige, når PET's kilder af sikkerhedsgrunde ikke kunne eksponeres i en retssal.

Endvidere er en indflydelsesagents virksomhed, der *alene* består i påvirkning af den danske opinion *uden* samtidig afgivelse af om ikke fortrolige så dog sensitive oplysninger til KGB, slet ikke strafbar. Hvorfor skulle PET indstille til ministeren at rejse tiltale mod Dragsdahl, hvis der kun var (eksponerbart) bevis for en påvirkningsaktivitet, der ikke var strafbar?

Flertallet siger mere konkret: *"Det må lægges til grund, at Bent Jensen var klar over, at PET efter en omfattende efterforskning mod Jørgen Dragsdahl havde vurderet, at der ikke var grundlag for at indstille til Justitsministeriet, at der skulle rejses tiltale mod Jørgen Dragsdahl"*. Herved går flertallet også uden for det dokumenterede faktum i sagen. Bent Jensen kunne således umuligt have den viden, flertallet forudsætter, han

kunne kun kende et "Notat vedr. operation ...," dateret 14/1 1986, ifølge hvilket det af "bevismæssige/politiske grunde" blev besluttet "ikke at rejse tiltale" mod Dragsdahl. Om PET's *indstilling* mht. tiltalen, om den nærmere *grund* til evt. ikke at indstille til tiltale og - evt. - om ministerens begrundelse for ikke at indlede straffesag kunne Bent Jensen intet vide, og der vides stadig næsten intet.

Højesteretsflertallet har således selv undladt at anvende "*the most careful scrutiny*", som flertallet i en præmis skoser Bent Jensen for ikke at iagttage.

De dokumenter, Bent Jensen har fundet i PET's arkiver, viser, at PET efter en årrækkes efterforskning og tvivl igen og igen omtalte Dragsdahl som (KGB)agent/indflydelsesagent/påvirkningsagent. Betegnelsen af ham på den måde blev også givet videre til overordnede, sideordnede og udenlandske myndigheder, der skulle forholde sig til Dragsdahl og hans KGB-føringsofficerer. Bent Jensen vurderede omhyggeligt PET's begrundelse for anvendelsen af agent-betegnelsen og fandt ikke nogen grund til at tro, at PET's konklusion var uholdbar. Tværtimod viste meget det modsatte – jf. også Højesterets anerkendelse af, at Dragsdahl dyrkede konspirativ omgang med KGB, og at han desinformerede den danske offentlighed.

Bent Jensen gengav derfor fundene i PET-arkiverne i sine artikler i pressen, hvor han altså samtidig gjorde opmærksom på, at virksomhed som påvirkningsagent ikke nødvendigvis er strafbar.

Han har derfor udtalt sig inden for rammerne af, hvad injuriereglerne, herunder forstået i lyset af loven om Menneskerettighedskonventionens implementering i dansk ret tillader. Derfor vil sagen nu blive indbragt for Menneskerettighedsdomstolen med anmodning om at få tilladelse til at få den efterprøvet dér. Får Bent Jensen medhold i sidste ende dernede, vil sagen gå tilbage til danske Den Særlige Klageret, og herefter havner det så evt. for Højesteret igen.

Det er svært at forstå, at højesteretsflertallet skulle have overset de problematiske dele i flertallets votum. Derimod er det let at indse de vanskeligheder, Højesteret har siddet med i sagen, der jo ændrer noget, som egentlig er et politisk anliggende, til et juridisk problem, der skal afgøres af domstolene:

Fremtrædende og endnu fungerende politiske figurer inklusive Folketingets formand pr. 2015 løb i 1980-erne beundrende rundt i hælene på Jørgen Dragsdahl, og flere af dem støtter ham endog den dag i dag. At anerkende, at PET's kvalifikation af Dragsdahl som KGB-(indflydelses)agent, var dækkende – strafbarhed eller ej - ville være det samme som at diskreditere disse personers dømmekraft, dvs. i realiteten udgøre censur fra Højesterets side på politikeres lødighed.

Man kan gætte på, at tilsvarende bekymringer har ligget bag PET's stædige forsøg på – med støtte af Dragsdahl – at forhindre fremlæggelse af arkivalierne om ham. Ligeledes begriber man PET's manglende evne til overhovedet at genfinde eksisterende, klart identificerede dokumenter. Også den skødesløse destruktion af Bent Jensens hos PET deponerede PC, på hvilken relevant dokumentation lå, er til at forstå.

Det, der er sket, er en hån imod dem, der i forsvaret af Danmark mod den sovjetiske monsterstat fik Den Kolde Krigs virkelighed i dennes aller mest grusomme afskygninger helt ind på kroppen, nogen endog under livsfarlige omstændigheder.

Fhv. sovjetiske dissidenter, der dengang blev belastet af Dragsdahls skrivelser, støtter da også Bent Jensen-indsamlingen i dag.

For retssikkerheden, historieforskningen og researchjournalistikken er det endvidere et alvorligt problem, at en fremtrædende historiker lades i stikken af Højesteret efter 8 ½ år med en ud over alle bredder svulmende retssag anlagt af en vidtløftig og useriøs person, hvis mængder af krumspring og flyttekasser med bilag nærmest ligner et forøg på at opsuge historikerens opmærksomhed og ressourcer, så at han ikke går i gang med at lave endnu flere afslørende undersøgelser.

Stakkels KDY

Ugebladet 13. juni 2015

I Ugebladet 1. juni fortæller administrerende direktør i KDY Christian Lerche, at KDY iht. en gammel aftale med kommunen er forpligtet til at drive offentlig restaurant i det grundlejfri "Nokken" i Rungsted Havn. Lejefriheden for Nokken er en modydelse for et tilskud fra kommunen, der blev givet KDY i begyndelsen af 1970-erne.

Man forstår udmærket direktørens holdning til opfyldelsen af den tunge byrde, der på den måde er pålagt KDY. Omfanget af den i kroner og ører er det ganske vist umuligt at få oplyst. Men den antages at ligge mellem to og tre millioner kroner i forpagtningsafgifter fra restauratøren (nu MASH), som glider ned i KDY's kasse.

Man forstår også borgmester Slotveds manglende lyst til at fritage KDY for byrden, men tværtimod forlænge den til 2045, nu hvor KDY har været så flink ikke at deltage i sejlernes retssag mod kommunen.

Borgmesteren kan sikkert også let se det tyngede behov for restaurationsdrift i KDY's havnelejfri lokaler, eftersom der i øjeblikket kun er et par hundrede meters uafbrudte restaurationsfacader ud til havnens sydpromenade, hvilket naturligvis er for lidt.

Man forstår ligeledes behovet for at få disse millioner, der altså unddrages havnens kasse og derved overvæltet på havnens sejlere og øvrige erhvervsdrivende, bragt til KDY's hovedkvarter i Hellerup, hvor der er hårdt brug for pengene.

Hvor åndssvage tror Lerche egentlig, at rungstedsejlerne er?

Forunderlig højesteretsafgørelse

Jyllands-Posten 11. juni 2015

Injuriesagen mellem Jørgen Dragsdahl og Bent Jensen sænker en tung skygge over Højesteret. Flertallet bag dommen kolliderer både med juraen og med retsfølelsen hos dem, der har sat sig ind i Dragsdahls meritter under Den Kolde Krig.

Højesterets afgørelse af injuriesagen mellem Jørgen Dragsdahl og Bent Jensen er forunderlig.

Den samlede Højesteret mener, at Bent Jensen som en kritik af navnlig Dragsdahls brug af kilder og oplysninger havde faktisk belæg for at skrive, at han

"desinformerede". Ligeledes at der var belæg for at skrive, at han havde konspirativ omgang med KGB. Højesteret anerkender tilsyneladende også, at PET endte med at kvalificere Dragsdahl som (indflydelses)agent for KGB. Men dommerflertallet mener, at udsagn eller referater af udsagn, hvorefter en person har virket som agent for en fremmed efterretningstjeneste, må forstås som injurierende beskyldninger om strafbart forhold, hvorfor Bent Jensen burde have præciseret, at der ikke nødvendigvis var tale om noget strafbart.

Det er sådan set mærkeligt, at man åbenbart godt må kalde nogen for KGB-agent, når blot det understreges, at der ikke var tale om strafbar agentvirksomhed.

Bent Jensen bygger på udtalelser i PET's papirer fra overvågningens sidste fase. Her, lige før KGB tilsyneladende opgav Dragsdahl, omtales han som "agent" og "påvirknings/indflydelsesagent". Eksempler: "... hvor meget man reelt har fået ud af denne agent, kan der kun gisnes om", "I begyndelsen af marts 1983 blev agenten identificeret som journalist Jørgen Dragsdahl." "... Dragsdahl har ... siden 1978 ... virket som 'påvirkningsagent' for KGB", "Den 7/3-1983 blev agenten identificeret som D(ragsdahl)...", "Der hersker således ingen tvivl om, at D var en dygtig 'agent of influence' ...", "D har som påvirkningsagent haft til opgave ... "... anses det for påvist, at Dragsdahl har været hvervet af den sovjetiske efterretningstjeneste KGB, ...", "i 1978 blev DRAGSDAHL rekrutteret som agent ...", "... Efter at have været hjemme i Centret oplyste ... (en afhoppet KGB-oberst, red.) at D nu har AGENT-status ...", "KGB-residenturets årsrapporter nævner dels D som talentspejder og accessagent, ...", "Der er dog ingen tvivl om, at hans virkelige styrke lå – og vel stadig ligger – som påvirkningsagent qua hans journalistvirksomhed. ... I 1978 blev den pågældende rekrutteret som agent. ...".

Efter lang diskussion er juristernes opfattelse (nok) blevet, at straffelovens § 108 næppe giver mulighed for at straffe (indflydelses)agents desinformation i form af aktiv påvirkning af det danske opinionsmiljø gennem indslusning af propaganda, falske oplysninger, sorterede sandheder osv. I et demokrati må der således være frihed til at fremkomme med selv de værste fordrejninger, mistolkninger og usandheder, herunder uanset om det sker på tilskyndelse fra en fremmed efterretningstjeneste, og uanset om det sker organiseret som f.eks. af KGB. Derimod antages det, at bistand til en fremmed (fjendtlig) efterretningstjenestes virke her i landet - f.eks. videregivelse af oplysninger om formelle og uformelle magtstrukturer i medierne og de politiske partier samt andre sensitive oplysninger – er strafbar.

På tidspunktet for Bent Jensens artikler om Dragsdahl var det stadig omdiskuteret, hvad der er strafbart efter § 108. Kan det i en situation, hvor den juridiske stilling var usikker endog for jurister, og hvor end ikke PET skelnede i sine dokumenter, kræves, at en historieprofessor begiver sig ud i forklaringer om strafbarheden af forskellige typer af agentvirksomhed? Kan han så injurieresøges, hvis hans udlægninger viser sig forkerte?

Højesteretsflertallet tillægger det særlig vægt, at Dragsdahl blev beskyldt for strafbart forhold, EFTER at PET havde besluttet, at der ikke var grundlag for at afgive indstilling om tiltalerejsning.

Denne præmis er uholdbar. Da Bent Jensen skrev artiklerne om Dragsdahl, vidstes nemlig så godt som intet om PET's beslutning mht. strafforfølgning. Ved uden begrundelse at forudsætte viden eller burde-viden hos Bent Jensen om indholdet af og grundlaget for denne beslutning går højesteretsflertallet uden for sagens dokumenterede fakta.

Beslutning om tiltalerejsning efter straffelovens § 108 træffes ifølge § 110 på højeste politiske niveau nemlig af ministeren. *Hvorvidt* denne beslutter at rejse tiltale for forhold, PET måtte anse for strafbare og derfor indstiller til strafforfølgning, afgøres

ikke nødvendigvis ud fra udsigterne til, om en straffesag har rimelig udsigt til at føre til domfældelse. Således kan behovet for beskyttelse af PET's kilder være vigtigere end gevinsten ved at få en agent dømt. Endvidere kan udsigten til at overbelaste PET's ressourcer med komplicerede agentsager spille en rolle. Den tidligere chef for PET Ole Stig Andersen, forklarede endvidere i landsretten, at "*Efter sagen mod Arne Herløv Petersen* (hvor justitsminister Ole Espersen i en lignende situation ikke ville rejse tiltale, red.) *var det helt åbenbart slut med at rejse sager.*"

Til rådighed for Bent Jensen var blot et PET-notat vedr. operation ... (dateret 14/1 1986), hvorefter det i sidste ende af "bevismæssige/politiske grunde" blev besluttet "ikke at rejse tiltale". Hvad PET besluttede at INDSTILLE mht. en evt. tiltale, fremgår ikke. Hvad GRUNDLAGET var for, at PET muligt ikke indstillede til, at der rejstes tiltale, var også ukendt. Og hvad evt. MINISTERENS begrundelse var for ikke at indlede straffesag uanset en evt. indstilling herom vidstes intet.

Hvor meget kan i øvrigt kræves af en historieprofessor, der skriver om sine krystalklare arkivfund i pressen, i henseende til hvad han samtidig skal forklare læserne om de straffeprocessuelle regler omkring anvendelsen af straffelovens § 108? Hvordan skal han omsætte de juridiske finurligheder til pressens populariserende fremstillingsform, så at også dommere vil være tilfredse med det?

Hvad historieprofessoren derimod med sikkerhed kunne konstatere på tidspunktet for hans avisartikler var, at PET fra midten af 1980'erne, hvor man havde opnået klarhed over Dragsdahls aktiviteter, *omfattende* karakteriserede Dragsdahl som "agent" og "indflydelses/påvirkningsagent". Endvidere kunne professoren konstatere, at PET handlede i henhold hertil ved at informere foresatte, sideordnede og udenlandske myndigheder om denne konklusion.

Det er vanskeligt at forstå den nænsomhed, Højesteret kræver iagttaget i journalistiske artikler, der pr. definition ikke kan fremtræde med forskningens præcision, over for netop en person som Dragsdahl. Denne kolliderede trods alt fordækt med en modbydelig og efter dansk standard kriminel organisation som KGB, der har millioner af menneskeliv på samvittigheden, imod sit fædrelands lovlige regering og til skade for sårbare sovjetiske dissidenter.

Men fremtrædende og endnu fungerende politiske figurer løb jo altså i 1980-erne imponerede rundt i hælene på Dragsdahl, og flere af dem (inklusive Folketingets formand Mogens Lykketoft) støtter ham endog den dag i dag. At anerkende PET's vurdering af, at Dragsdahl kort og godt var KGB-agent, ville være det samme som at diskreditere disse medløberes dømmekraft, dvs. udgøre dommercensur på politikeres lødighed. Dette er en højst ubehagelig situation for en højesteretsdommer.

Sagen sænker en tung skygge over Højesteret. Højesteretsflertallet har taget objektivt fejl af, hvad Bent Jensen kunne vide om PET's indstilling mht. strafforfølgelse, og demonstrerer manglende indblik i den praktiske virkelighed på sagens område, herunder i forholdene mht. retsforfølgning af KGB-agenter. Derfor kolliderer flertallet både med juraen og med retsfølelsen hos dem, der har sat sig ind i Dragsdahls meritter under Den Kolde Krig.

Dragsdahl mener for sit vedkommende, at han nu ikke mere var KGB-agent. Men dommen ændrer jo altså ikke ved, hvad PET vurderede, om end det ikke er bevist offentligt, at han gjorde noget strafbart.

For retssikkerheden, historieforskningen og researchjournalistikken er det i øvrigt fatalt, at en seriøs historiker lades i stikken af domstolene efter 8½ år med en rent ud uoverkommelig retssag anlagt af en useriøs person, der fik lov til at belaste processen med mængder af krumspring, herunder over et halvt tusinde bilag, samtidig med at

historikerens dokumentation blev borte eller makuleredes hos den involverede danske myndighed, PET, hvor hans computer forunderligt nok også forsvandt undervejs.

Konventioner er menneskeskabte – derfor kan de også ændres eller fjernes

Af Ole Hasselbalch og Lone Nørgaard

Den Korte Avis 30. april 2015 (<http://denkorteavis.dk/2015/konvention-er-menneskeskabte/>)

Vi kan ikke gøre som Australien i asylpolitikken, fordi det er imod konventionerne. Sådan lyder det igen og igen. Men konventionerne er ikke urørligt, skriver Ole Hasselbalch og Lone Nørgaard, som gennemgår deres baggrund og historie...

En konvention er juridisk set en aftale mellem nationer indbyrdes, evt. via internationale organisationer som f.eks. EU, FN og Europarådet. Konventioner kan indeholde spilleregler for, hvad nationerne må og ikke må i forhold til hinanden, og undertiden også tilsagn om, hvordan staterne vil behandle enkeltindivider i forhold til menneskerettighederne.

Danmark har indgået i hundredvis af sådanne konventioner. De spænder fra aftaler om rene småtterier og til nogle af de allervigtigste for vores placering i verden (jf. traktaterne om Danmarks medlemskab af FN, NATO og EU).

Hvad siger Grundloven om suverænitetsafgivelse?

Grundloven har en række bestemmelser om samarbejdet med andre lande og de traktater, der er forbundet med at afgive suverænitet. Ved en dom i 1998 slog Højesteret fast, at der ikke kan overlades beføjelser i et sådant omfang, "at Danmark ikke længere kan anses for en selvstændig stat". Ifølge Højesteret må fastlæggelsen af grænsen for, hvornår det er tilfældet "i helt overvejende grad bero på overvejelser af politisk karakter".

Det er Folketinget, der i sidste ende bestemmer, om Danmark som stat overhovedet skal tilslutte sig og forblive tilsluttet en bestemt konvention. Endvidere om en tiltrådt konvention skal gælde som dansk ret ved domstolene herhjemme.

Hvis Folketinget vælger ikke at ophøre en konvention til dansk lov, kan domstolene altså godt lade sig inspirere af den, men de er ikke bundet af den. Såfremt Folketinget på et tidspunkt beslutter, at der skal gælde noget andet på dansk grund, end en tiltrådt konvention tilsiger, er det aktuelle folketingsflertals bestemmelse afgørende, ikke konventionen.

EU-reglers status i forhold til Folketinget

Lad os tage EU. Her har Danmark forpligtet sig til at følge de regelsæt, EU vedtager, og det sker i mange tilfælde ved efterfølgende eksplicit at gennemføre en dansk lov. Ingen EU-regler skal imidlertid respekteres på tværs af, hvad et folketingsflertal

bevidst og klart beslutter. Vort medlemskab følger nemlig ikke af Grundloven. Vi har kun via en almindelig lov meldt os ind i EU.

En senere vedtaget lov, der ikke følger det, EU måtte forordne, vil derfor altid have fortrin på dansk grund. Den disharmoni, der kan opstå mellem EU-rettens krav, og hvad der følger af den afvigende danske lovgivning, er alene et politisk anliggende mellem EU og Danmark.

Flygtningekonventioner i centrum

I de seneste år har der været særligt fokus på de konventionsregler, der forpligter staterne til at beskytte indvandrere og flygtninge. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – gjort til en del af EU-retten – har været i centrum.

Det har også spillet en rolle, dels at Folketinget i 1998 vedtog en lov om, at konventionen skal gælde på linje med danske love, dels at der er etableret en Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Trusler om at klage til domstolen har fungeret som politisk pressions-redskab. De internationale domstole dømmer ikke på samme måde som danske domstole.

“Dynamiske” fortolkninger vs “gældende ret”

Menneskerettighedsdomstolen og EU-Domstolen anlægger såkaldt ”dynamiske” fortolkninger: Dommerne lægger det i Menneskerettighedskonventionen og EU-reglerne, som de skønner, at skiftende tiders behov tilsiger.

Dette er ikke i overensstemmelse med den tankegang, Grundloven hviler på. De danske domstole skal således dømme ud fra ”gældende ret”. Herved forstås de regler, som enten er vedtaget af Folketinget som lov eller accepteret af Folketinget som sædvanemæssigt gældende.

Ideen bagved den danske ordning er følgende: Skal der skabes ny ret, må det ske gennem lovgivning. Lovforslag skal gennemløbe den særlige beslutningsproces hos lovgiver (Folketinget), som Grundloven foreskriver, og som sikrer det bredest og sikrest mulige beslutningsgrundlag.

Lovforslaget skal således gennem tre folketingsbehandlinger med mellemliggende udvalgsarbejde. Undervejs bliver alle aspekter vendt i lyset af det, der kommer frem. Ikke blot i folketingssalen, men også via den offentlige debat samt i de henvendelser, som politikerne får fra borgerne.

På dette langt mere kvalificerede grundlag afgør Folketinget, hvad der fremtidig skal gælde. Da alting bliver vendt og drejet i det åbne får den nye retsregel ”demokratisk legitimation”. Hvad angår domstolene, kan de kun tage stilling ud fra gældende ret – vedtaget af Folketinget – samt de kendsgerninger, som retten mener at kunne lægge til grund ud fra, hvad der er ført bevis for i retssalen.

Snæver rekruttering af domstolenes medlemmer

Domstolene adskiller sig fra Folketinget ved, at deres medlemmer er snævrere sammensat end MF’erne. Dommere rekrutteres fra en begrænset skare jurister uddannet i et beskyttet miljø. En dommer vil derfor let kunne komme ud af trit med den ”folkelige” mening. Dømmer dommerne imidlertid imod Folketingets intentioner, kan Tinget gribe modererende ind med ny lovgivning, som dommerne så må holde sig til.

EU-Domstolen og Menneskerettighedsdomstolen fungerer ud fra et andet koncept. De mener sig udstyret med beføjelser til at fastlægge, hvad der skal gælde, i videre udstrækning end en dansk dommer ville turde. De internationale dommere dømmer kun ud fra, hvad der kommer frem i Domstolens lukkede rum i de forelagte sager. Samtidig befinder dommerne de to steder sig i et miljø fjernt fra den daglige virkeligheds problemer.

Derfor kan det ikke undgå at ende galt. Det er f.eks. set, at Menneskerettighedsdomstolen er gået endog stik imod det, der klart var den oprindelige mening med den konvention, dommerne fortolkede. Men i øvrigt "strækker" EU-Domstolen og Menneskerettighedsdomstolen de traktater mv., de dømmer ud fra, og sammenfatter så høje "menneskerettigheds" og unions-idealere, at jordforbindelsen glipper.

Konventioner kan ændres eller fjernes

Mange af de konventioner, Danmark har tiltrådt inden for menneskerettighedsområdet, har en del år på bagen. De er selvfølgelig skrevet i lyset af, hvordan verden så ud, da de blev til. Når nogen derfor fortæller, at vi sætter os uden for abstraktionen "det internationale samfund" ved at bryde denne eller hin konvention, er der kun at sige:

Konventioner er menneskeskabte og ikke nogen perfekt og moralsk uangribelig målestok for, hvorledes menneskelivet bør leves til evig tid. Det er derfor sundt og fornuftigt at foranstalte en international revurdering af en forældet konvention ved blot at frigøre sig fra den.

Ingen grund til ærbødighed for Institut for Menneskerettigheder

Menneskerettighedskonventionerne er også blevet dækket ind med officielle menneskerettighedsorganer i de enkelte lande – hos os Institut for Menneskerettigheder.

Disse foretagender har opnået en autoritet i offentlighedens eller i hvert fald politikernes bevidsthed, som ikke er på niveau med den juridiske lødighed af det arbejde, de præsterer. F.eks. ved at skabe den opfattelse, at deres konventionstolkninger – og Menneskerettighedsdomstolens afgørelser – er urørlige og uangribelige.

Ydermere har de dyrket flygtninges og indvandreres interesser i en sådan grad, at deres virksomhed har understøttet en masseindvandring fra især Nordafrika og Mellemøsten. Det var ikke konventionernes intention, men ideologien har overtrumpet de europæiske befolkningers konventionssikrede ret til at være i fred.

Menneskers tolkninger af menneskeskabte konventioner er ikke indiskutable, eftersom de er ukonkise i deres anvisninger. Der er derfor heller ingen grund til at nære nogen overdreven ærbødighed i forhold til de konventionstolkninger, menneskerettighedsinstitutionerne anlægger.

Summa summarum:

Vi kan ikke redde folkeslag rundt omkring i verden, som ikke vil redde sig selv. De undergraver systematisk fundamentet for deres egen tilværelse gennem et umådeholdent børnefødselstal og en religion/kultur, der udelukker alt fremskridt. Vi kan alene beskytte os imod, at katastrofen breder sig til vore breddegrader, ved at

afskære disse mennesker fra at flytte op til os. Bl.a. ved at opsig de konventioner, der bringer de vestlige samfund i ulykke.

Lejefrihed for KDY

Frederiksborg Amts Avis 29. april 2014

I et indlæg i Amtsavisen 23/4 forklarer borgmester Morten Slotved om den lejefrihed, han har givet KDY på Rungsted Havn. Vi får således at vide, at KDY siden 1979 har haft vederlagsfri brugsret til arealet "Nokken" på Rungsted Havn med henblik på anvendelse til klubhus og en offentlig restaurant. KDY har nylig bedt om forlængelse til 2045, selv om brugsretten først udløber i 2025, og det har borgmesteren givet som den naturligeste ting af verden.

Der står i havnens aftale med KDY fra 1979, at *"arealet skal anvendes til opførelse af klubhuse for de to klubber og en offentlig restaurant."* Der står derimod ikke noget om, at restauranten skal være lejefri i relation til havnen. Tværtimod står der, at *"permanent udlån og fremleje af areal og bygninger kun kan ske med Havnens samtykke"*.

Nu kommer der så en mondæn restaurant i KDY's hus på "Nokken", og borgmesteren fortæller så vidt ses, at kommunen har besluttet, at forpagtningsafgiften for denne skal indgå i KDY's kasse.

Hvis kommunen lovligt har overtaget havnen som kommunal ejendom – hvilket i skrivende stund stadig er retligt uafklaret – gælder fra overtagelsestidspunktet de almindelige kommunalretlige regler. Borgmesteren kan derfor ikke udstrække virkningen af havnens eksisterende forpligtelser på en måde, som kolliderer med kommunalretten. Han kan følgelig ikke uden om de normale bevillingsmæssige regler og fritidslovgivningens tilskudsbestemmelser yde tilskud til en privat klub ved at lade denne inkassere fortjenesten på et lejemål, der bygger på udnyttelsen af den ejendomsret til havnen, som borgmesteren hævder, at kommunen har.

Man forstår nu bedre, hvorfor KDY er stået af samarbejdet med de øvrige sejlere om at rettens vej at få stoppet borgmesterens overtagelse af havnen.

Derfor igen: Hvad er afgiften i konkrete tal? Hvis der, som borgmesteren hævder, ingen problemer er i sagen, skulle det dog ikke være problematisk at oplyse beløbet?

Dette tal er mere interessant end borgmesteren lange forklaringer. Afgiften udgår jo nemlig af havnens indtægter, hvorfor et tilsvarende beløb skal udredes af sejlerne og de øvrige erhvervsdrivende, herunder de andre restauranter på havnen, hvis denne skal løbe rundt.

KDY's lejefrihed på Rungsted Havn

Ugebladet 18. april 2015

I Ugebladet 12/4 svarer direktøren for KDY Christian Lerche på mit spørgsmål om den lejefrihed, borgmester Morten Slotved har bevilget KDY på "Nokken" på Rungsted Havn, og som – hvis borgmesteren altså overhovedet kan disponere over havnen, hvilket stadig er retligt uafklaret - giver KDY mulighed for at forpagte en restaurant ud i bygningen og hjemtage overskuddet til sig selv.

Lerche oplyser, at kommunen i sin tid krævede, at KDY skulle drive en offentlig restaurant på stedet. Det var en modydelse til et kommunalt tilskud på en mio. kroner til opførelse af klubhuset. Og KDY bidrager, siger han, gerne til at give offentligheden adgang til den attraktion, som Rungsted Havn og Nokken er. Han fortæller videre, at restaurationskæden MASH, som nu rykker ind, er en stærk partner med en sund forretning og et stærkt, kvalitetsbåret brand, som derved sikrer, at KDY kan leve op til den (nævnte) forpligtelse over for Hørsholm Kommune og offentligheden.

Såfremt Lerche kom lidt mere på Rungsted Havn, ville han opdage, at denne ikke mere lider under mangel på restauranter. Mit spørgsmål lyder derfor uforandret:

Hvad er forpagtningsafgiften for MASH, og hvad den har været i relation til andre forpagtere tidligere?

Såfremt KDY's og borgmesterens transaktion er så uproblematisk, og lejeafgiften så ukontroversielt beskeden, som Lerche antyder, kan det vel ikke være vanskeligt at oplyse de konkrete beløb?

Disse har en væsentlig interesse for sejlerne, hvis havneleje står i forhold til, at forpagtningsafgiften altså savnes på indtægtssiden i havnenes regnskab.

Beregnet efter afgiften på nyere lejemål for lokaler på havnen drejer det sig om ikke under en tusindkroneseddel pr. år pr. båd.

Danmarks økonomiske virkelighed – usminket

Af Mogens Camre og Ole Hasselbalch

Den Danske Forenings hjemmeside april 2015

Den socialdemokratiske regering gjorde sig i foråret store anstrengelser for at fortælle danskerne, at dansk økonomi strutter af sundhed og fremgang. Dens økonomiske politik har bragt Danmark ud af finanskrisen, sagde Bjarne Corydon, og udstråler al den soliditet og troværdighed, som store, velnærede mænd kan udstråle.

Desværre var det ren valgkampsnak. Nok har Danmark bedre nøgletal end Grækenland og det øvrige, syge Sydeuropa. Men det er ikke sandheden, at Danmarks økonomiske politik var sund og ansvarlig.

Vi vil hæfte os ved fire problemer, som er indbyrdes forbundet:

1. Statens underskud bevæger sig på grænsen af det tilladelige.
2. Vores økonomiske vækst ligger 6. lavest i landene i OECD (Organisationen for økonomisk samarbejde og udvikling).
3. Vi har en uforholdsmæssig stor andel af de aktive aldersklasser på overførselsindkomst - dagpenge, kontanthjælp osv.
4. Vores skattetryk er verdens højeste, og det truer konkurrenceevnen.

Underskudsøkonomien

Virkningerne af den internationale finanskriser er i vidt omfang overstået i den vestlige verden. Alligevel er der i den danske økonomi reelt *underskud* på den offentlige saldo.

I 2014 hed det sig godt nok, at der var et *overskud* på 1,8 pct. af bruttonationalproduktet (BNP – dvs. værdien af den samlede produktion af varer og tjenester minus værdien af de anvendte råstoffer). Men dette påståede ”overskud” fremkom alene, fordi staten sikrede sig engangsindtægter fra omlægningen af skatten på kapitalpension mv. Uden disse skatteindtægter fra dem, der valgte at fremrykke beskatningen af deres kapitalpensioner (og som i øvrigt derved opnåede en lempeligere beskatning af dem), havde der været et underskud på 1,5 pct. af BNP.

I 2015 skønnes der at blive et underskud på 49,75 milliarder kr. dvs. 2,5 pct. af BNP. Og i 2016 beregnes underskuddet at ville blive på 52,75 milliarder kr. dvs. 2,6 pct. af BNP.

Også 2015-underskuddet er i øvrigt i kunstigt lavt, idet også det er påvirket af ekstraordinære indtægter fra fremrykning af skat på kapitalpensioner. Uden disse indtægter ville underskuddet ikke have været 2,5 pct. af BNP, men derimod 3,25 pct. Og det er mere, end EU anser forsvarligt.

Den opgørelse, som er mest retvisende for landets økonomiske situation, er imidlertid den, der *ser bort fra ekstraordinære indtægter og udgifter* på statens regnskab. En sådan opgørelse kalder man den ”strukturelle saldo”. Kigger man på denne saldo, vil man se, at Danmark ligger *meget* tæt på, hvad EU accepterer, nemlig et underskud på højst 0,5 pct. af BNP. Danmarks strukturelle underskud var således i 2013 på -0,1 og voksede i 2014 til -0,5. I 2015 beregnes det til at blive -0,6 og i 2016 forventes -0,5 pct. af BNP. Stillet over for denne ubehagelige kendsgerning hævder regeringen, at den strukturelle balance vil blive forbedret frem til 2020. Grundlaget for denne påstand er uvist, for skal den blive til virkelighed, kræver det gennemførelse af reformer, som samme regering end ikke tør nævne.

Oversat til almindeligt dansk betyder alt dette, at der ikke er penge til de løfter om fortsatte velfærdsforøgelse, som Socialdemokratiet igen ville prøve at vinde et valg på – samtidig med, at den kritiserede Venstre for at ville indføre nulvækst i de offentlige udgifter.

Nu er der som bekendt folk, som giver pokker i EU’s krav til økonomien. Det er f.eks. folk af den slags, som altså mener, at man kan tale økonomiske problemer væk, der i øjeblikket har magten i Grækenland. Dem er der også nogle stykker af her i landet. Disse mennesker aner i virkeligheden ikke, hvad de taler om. Men de kan naturligvis tiltrække stemmer fra vælgere, som tror, at det er muligt at gå på vandet. Lad det derfor være slået fast, at det – uanset hvilken holdning man i øvrigt har til EU – er yderst uklogt at bryde EU’s krav, for det vil i sidste ende gå ud over os selv. Hvis et lands indtægter ikke svarer til dets udgifter, vil landet selvsagt ende i store problemer på længere sigt.

Der er altså ingen penge at gøre godt med. Og hvis de internationale konjunkturer skulle gå hen og flytte sig til ugunst for Danmark, vil det blive nødvendigt med meget ubehagelige indgreb i den danske økonomi.

Til ovennævnte kommer i øvrigt, at regeringen fiklede med beregningerne af det strukturelle underskud: Den medregnede nemlig ikke de øgede asyludgifter. Det er en væsentlig fejl. For disse udgifter er efter al erfaring ikke *ekstraordinære*, de er tværtimod *vedvarende* og udgør dermed en voksende trussel mod velfærdsstaten.

Situationen er således, at det politiske flertal ikke *ville*, ikke *vil* og heller ikke *kan* føre Danmark fra en underskuds- til en overskudsøkonomi. Årsagen er, at dette flertal ønsker en stadig udvidelse af den såkaldte velfærdsstat, dvs. en omfordeling af alt for mange ressourcer fra produktive til uproduktive formål. Ved at fortsætte denne omfordeling vil velfærdsstatens fundament imidlertid tværtimod blive ødelagt.

Den lave vækst

Afgørende for et lands muligheder for en velstandsudvikling er udviklingen i landets bruttonationalprodukt (BNP), altså dets økonomiske vækst. Denne vækst er bestemt af en lang række forhold.

Vores problem er, at væksten i Danmark er for lav. Vi ligger faktisk i så henseende på en *6. plads fra bunden* inden for de 34 OECD-lande(!) Finansministeriet har i en prognose i december 2014 regnet med en vækst på kun 0,7 pct. i 2014 og 1,4 pct. i 2015. For 2016 er skønnet 2,0 pct., men tallet er usikkert og helt afhængigt af udviklingen i udlandet. For perioden frem til 2030 skønner OECD, at Danmark kun får en gennemsnitlig vækst på 1,6 om året, medens 28 OECD-lande ligger højere og kun 5 lavere.

Den er altså gal med den økonomiske vækst herhjemme. Og det centrale spørgsmål er, hvorfor Danmark ikke kan gøre det bedre?

Det er der mange og klare årsager til og de skal beskrives i det følgende.

De aktive og de inaktive

Ved indgangen til 2015 var indbyggertallet i Danmark 5.659.715 personer, hvoraf godt 11 pct. var indvandrere og deres efterkommere i første led. Beskæftigelsen inkl. personer på orlov beregnedes til 2.786.000 eller 49 pct. af den samlede befolkning. Af disse beskæftigede sidder imidlertid hele 821.300 i offentlige stillinger.

Ser vi på det *samlede* antal beskæftigede som andel af hele befolkningen mellem 16 og 65 år, ligger Danmark blandt de bedste i EU. Det ser jo godt ud. Ser vi på den andel af disse beskæftigede, som er beskæftiget i den offentlige sektor, ligger vi imidlertid *også* i EU's absolutte top, og det er problematisk. Der er nemlig ingen tilforladelig forklaring på det enormt store antal offentlig ansatte – anden end at dele af den offentlige sektor må være ineffektiv eller ligefrem udtryk for, at der er en skjult arbejdsløshed derved, at man lader en del af de ubeskæftigede ansætte i det offentlige.

Samtidig har vi EU's højeste antal mennesker på overførselsindkomst, dvs. folk som i den aktive alder ikke arbejder, men i stedet er på dagpenge, kontanthjælp eller en eller anden form for pension. (alderspension undtaget) I 2015 var der tale om hele 734.000 (helårs)personer, hvortil kommer 342.000 som modtager SU.

Det er i disse tal, vi finder en væsentlig del af forklaringen på Danmarks lave vækst:

En højere vækst kræver således *for det første* en veluddannet og flittig arbejdsstyrke og *for det andet* et effektivt produktionsapparat. Det sidste har vi generelt set, men der mangler folk til at betjene et større produktionsapparat.

Er der arbejde til de inaktive?

Det er en populær opfattelse, at der ikke er arbejde til ret mange af de 734.000, som er på overførselsindkomst. Det er forkert. Den andel af befolkningen, som på grund af svaghed af den ene eller anden art ikke kunne arbejde, var i 1960'erne kun på knap 200.000 mennesker. Og helbredstilstanden i Danmark er faktisk steget siden. Der er derfor noget galt:

Problemet er i virkeligheden, at mange af de inaktive er ikke-vestlige indvandrere, som ikke er til at få i job. Hertil kommer, at selv om 500.000 af de nævnte 734.000 mennesker på overførselsindkomst udmærket *kunne* udføre et arbejde, så bliver meget arbejde, der godt kunne have været lavet hos os, lavet i udlandet i stedet af

mennesker, som forlanger meget mindre for det. Eller det bliver lavet her i landet af folk fra primært østeuropæiske lande, som simpelt hen er dygtigere, flittigere og/eller billigere end vore egne, som er på overførselsindkomst.

En hovedårsag til denne kedelige situation er, at årtiers socialdemokratisk-socialistisk påvirkning har overbevist et flertal blandt vælgerne om, at folk i Danmark kun skal arbejde med højt kvalificeret, højt betalt arbejde, og at de, som ikke kan få sådant arbejde, har ret til at blive forsørget af dem, som arbejder. - Medens altså det arbejde, de *kunne* have udført, i stedet bliver udført af østeuropæere eller slet ikke bliver lavet i Danmark.

Sådan som indstillingen i øjeblikket er hos det politiske flertal, er der ingen udsigt til, at dette problem vil blive løst. For hvis man betaler folk lige så mange penge for ikke at arbejde som for at arbejde, er der selvsagt mange ubeskæftigede, som vælger at sige nej tak til at stå op om morgenen og risikere at få snavsede hænder.

Bedre uddannelse?

Det hævdes igen og igen fra primært partierne i rød blok, at de inaktive blot skal have en bedre uddannelse. Virkeligheden er imidlertid, at til trods for, at vi opretholder verdens dyreste skolesystem og har verdens bedst betalte lærere, så har problemet med 7-800.000 mennesker på overførselsindkomst i den arbejdsdygtige alder eksisteret i nu en lang årrække. Hvordan kan det forklares?

Jo, det kan forklares med, for at få statistikken over antal færdiguddannede til at passe med valgløfterne, har man sænket uddannelses*niveauet*. Derved har man efterhånden skabt den fejlagtige opfattelse, at det ikke kræver nogen særlig egenindsats at *gennemføre* en kvalificerende uddannelse.

Af den grund sender skolerne i dag et stort antal dovne og uduelige elever videre til det øvrige uddannelsessystem og til arbejdsgiverne. Store dele af uddannelsessektoren er simpelt hen ineffektiv. Universiteterne modtager f.eks. i dag mange studenter, som er ringere uddannet, end 9. klasses elever var for 25 år siden, og som aldrig skulle have været i gymnasiet.

Hvad kan de unge uddanne sig til?

En hel del unge mennesker – og formentlig deres forældre - har i kølvandet på denne ulykkelige udvikling opbygget ganske urealistiske forestillinger om, hvad deres egne erhvervs muligheder er. De drømmer om spændende, velbetalte job – helst ved fjernsynet eller ved musikken i øvrigt. Virkeligheden er imidlertid, at den indsats, de yder, end ikke gør det muligt for dem at gennemføre en moderne, håndværksmæssig uddannelse med de krav, denne stiller. De strander derfor uundgåeligt i et system, der ikke formår at påvirke dem til at tage de jobs, som de faktisk er i stand til at bestride.

Indvandrerungdommen

Hertil kommer det problem, det stigende antal unge med anden etnisk oprindelse udgør.

Uanset alle de historier, som den multikulti-elskende presse disker op med om succesrige unge med ikke-vestlig baggrund, er kendsgerningen således, at ikke-vestlige elever i folkeskolen for 12 pct.s vedkommende ligger "klart under middel" mod 5 pct. af de danske elever, og 37 pct. ligger "under middel" mod 21 pct. af de danske elever. I 9. klasse viser undersøgelser, at 55 pct. af indvandrerdrengene er

funktionelle analfabeter mod 24 pct. af de danske drenge. 42 pct. af de 26-29 årige indvandrere og efterkommere havde iflg. analysen ikke taget nogen ungdomsuddannelse og var heller ikke i gang med nogen.

Pressen fortæller også historierne om de kvikke og velfungerende indvandrerpiger. Desværre er de et mindretal. Beskæftigelsesfrekvenserne for ikke-vestlige indvandrere var 53 pct. for mændene og 44 pct. for kvinderne (Danmarks Statistik 2013). De tilsvarende tal for danskere var samtidig 75 pct. og 72 pct.

Desværre følger de dårlige beskæftigelsestal med også i indvandrerens 2. og 3. generation.

Det skal dog understreges, at "ikke-vestlige indvandrere" dækker over meget forskellige kulturer. Nogle er således meget tilpasningsdygtige, flertallet fra den muslimske kulturkreds er det derimod ikke.

Det hører til de kulturradikales vrangforestillinger, at det er danskernes – europæernes – skyld, at fremmede kulturer med andre normer ikke kan klare sig i Europa, men ofte ender frustrerede og i konflikt med de europæiske samfund. Dette er helt forkert - det er i det store og hele kun dem fra den *muslimske* kultur, som volder problemer. Og det gør de for øvrigt også i deres hjemlande, især fordi islam er uforenelig med den moderne verden.

Desværre tror mange politikere, at det ændrer sig, hvis vi undlader at tale om det. Det gør det selvfølgelig ikke.

Den fejlslagne indvandrings- og integrationspolitik er således med til at trække dansk økonomi ned: Vi har en stor gruppe ikke-vestlige indvandrere, som set under ét udgør et livslangt dræn på samfundsøkonomien, og som uundgåeligt vil bringe velfærdsstaten til fald. Dette fald vil også indtræde hurtigere, hvis indvandringen fortsætter i den nuværende takt – og det gør den sikkert i takt med, at de ikke-udviklede lande overbefolkes, samtidig med at europæerne ikke kan, ikke vil eller ikke tør beskytte deres territorium og deres kultur.

Velfærdsmodellen

Den danske velfærdsstat er verdens mest udbyggede. Den har de mest omfattende økonomiske kompensationer til mennesker, som i deres aktive år ikke bidrager til produktionen, og den har kostbare, gratis ydelser på alle væsentlige offentlige serviceområder lige fra uddannelsessystemet og til sundhedsvæsenet. Alle disse ydelser er massivt skattefinansierede. Herved sker der en langt mere omfattende omfordeling fra ydende til nydende medlemmer af samfundet end i praktisk taget alle andre lande.

EU-medlemsskabet har påtvunget os, at disse skatteborgerbetalte goder og ydelser skal stå ligeligt til rådighed for alle, som har lovligt ophold i landet, uanset EU-nationalitet. Dette har gjort Danmark til en magnet for mennesker udefra, som ikke kan opnå den slags hjemme.

EU-reglerne tager herved slet ikke højde for den måde, på hvilken vi har indrettet os. Det skyldes, at de fleste EU-lande har sociale- og sundhedsmæssige ordninger, som bygger på, at folk skal *forsikre* sig og dermed *selv* bidrage til den støtte, de kan opnå. Det er derfor ikke et tilsvarende problem for disse lande at have ens vilkår for egne borgere og fremmede EU-borgere. Begge grupper skal således betale til forsikringssystemet for at være sikret.

I Danmark kan fremmede derimod fra dag ét modtage samme (skatteborgerbetalte) sociale ydelser som danske borgere; de kan også oparbejde (skatteborgerbetalt)

folkepension uden at røre en finger på noget tidspunkt i deres liv. Og børn i andre EU-lande, som aldrig har sat deres ben i Danmark, kan få (skatteborgerbetalte) børnepenge sendt til deres hjemland, hvis en forælder har arbejde i Danmark. Selvfølgelig kan udenlandske unge også få fuld (skatteborgerbetalt) SU til studier i Danmark på et niveau, som ingen i deres hjemlande drømmer om.

Og når mennesker fra fjerne lande bliver hjulpet til Danmark af menneskesmuglere, bruger vi i gennemsnit 4 millioner (skatteborgerbetalte) kr. på hver af dem over deres levetid. Det kan godt være, at mange danskere ikke er klar over dette, men det er menneskesmuglerne og deres klienter til gengæld i aller højeste grad.

Det er hævet over enhver tvivl, at der er mange fremmede, som sætter stor pris på den danske (skatteborgerbetalte) generøsitet. Men det er desværre også klart, at systemet er ødelæggende for Danmark.

Den skitserede "danske model" har ført til, at Danmark har verdens dyreste velfærdsstat med det højeste antal offentlige ansatte i forhold til arbejdsstyrken og derfor også verdens højeste skatter.

Skattetryk og konkurrenceevne

I 2015 er det offentlige udgiftstryk på 55,5 pct. af BNP. Ved "udgiftstrykket" menes summen af de offentlige udgifter.

Disse udgifter finansieres *dels* ved skatter, der i 2015 udgør 46,9 pct. af BNP, og *dels* ved andre indtægter der samme år udgør 6,1 pct. - væsentligst i form af overskud af olie- og gasudvindingen i Nordsøen og renteindtægter.

Statens indtægter er således 53 pct. af BNP, og de resterende 2,5 pct. (op til 55,5) er underskuddet på statens balance.

Den offentlige sektor disponerer altså over midler, som udgør *godt over halvdelen* af BNP. Dette er en produktionsomkostning for landet.

Det offentliges indtægter skal jo nemlig skaffes fra skatteborgerne, og falder dermed i sidste ende tilbage på det danske egentlige produktionsliv, hvis produkter derved bliver tilsvarende dyrere.

Det giver problemer for konkurrenceevnen. For det gør jo, at de danske produktionsomkostninger bliver meget større end de tilsvarende produktionsomkostninger i de lande, vi konkurrerer med.

En offentlig sektor, som er langt større og dyrere end konkurrentlandenes uden samtidig at bidrage tilsvarende mere rent produktivt, er følgelig ikke holdbar i længden.

Status

I alt dette ligger det afgørende problem for dansk økonomi og den danske velfærdsstat:

Danmark har stigende udgifter, som skatteborgerne må bære. Disse udgifter er forårsaget af, at vores velfærdsstat er bygget efter en model for et lukket, homogent samfund, som ikke findes mere, og af at vi generelt har været villige til at fritage en for stor del af befolkningen for at bidrage til fællesskabet.

Hvis vi ikke ændrer på dette forhold, vil velfærdsstaten uundgåeligt bryde sammen. For tilstrømningen af klienter både indefra og udefra vil få velfærdsomkostningerne til at stige endnu mere. Som bekendt må der allerede nu skæres ned på en række

velfærdsydelse, fordi vi er tvunget til at overføre flere penge fra danskerne til udlændingene, og fordi der i det hele bliver flere, som trækker på velfærdsstaten.

Det er uhyre særegent for dette land, at et mindretal blandt borgerne – de 49 pct. – stadig er villigt til at betale så høje skatter, uden at de selv får ret meget igen.

Og det er mindst lige så særegent, at et flertal accepterer en økonomisk politik, som gør Danmark til en taberfabrik, når landet har potentiale til at blive et af verdens mest dynamiske vækstcentre.

Kilder til tal: *Der var et yndigt Land* (Mogens Camre, Lars Hedegaard og Ole Hasselbalch, 2014); Finansministeriet, *Budgetoversigt 3*, december 2014 og Økonomi og Indenrigsministeriet, *Økonomisk Redegørelse*, december 2014.

Det store mummespil

Danskeren nr. 1 2015

Situationen strammer til. Terroraktionen i Paris og attentaterne i København illustrerer for selv de mest virkelighedsfornægtende, hvad vi står over for.

Er pressen indstillet på at sætte virkeligheden på dagsordenen?

Se de store avisers svar, da de lige før, det bragede løs, fik et kronikforslag, der trækker linjerne op.

Sådan ser pressen på sin informationsopgave

Politiken

Kære Ole Hasselbalch,

På grund af den store tilgang af stof til debatsiderne har jeg desværre ikke fået plads til dit indlæg, hvorfor jeg må sige nej tak i denne omgang.

Når det er svært at få optaget debatindlæg i Politiken, skyldes det, at vi modtager langt flere kvalificerede indlæg, end vi har plads til at trykke.

Vi må derfor dagligt skuffe mange. Du er naturligvis meget velkommen til at skrive en anden gang, når du har noget på hjerte.

Med venlig hilsen

Debatredaktør Mette Højbjerg

Kristeligt Dagblad

Kære Ole Hasselbalch

Tak for dit kronikforslag, som vi desværre ikke får plads til og derfor må returnere. Vi har alt for mange kronikker på lager. Beklager

Med venlig hilsen

Jakob Holm

Kronik- og debatredaktør

Jyllands-Posten

Tak for Deres kroniktilbud, som jeg desværre må sige nej tak til. Vi får dagligt mange tilbud, og derfor nødt til også at sige nej tak til gode og relevante kronikforslag.

Med venlig hilsen

f/Flemming Østergaard

Redaktionschef

Charlotte Tranberg

Weekendavisen

Kære Ole Hasselbalch,

Jeg beklager den lange ventetid!! Men jeg må takke nej til at bringe din kronik i avisen, da jeg har prioriteret en række andre kronikker højere.

Mange hilsner

Pernille Bramming

debatredaktør

Berlingske

Kære læser,

Tak for det læserbrev, debatindlæg eller kronikforslag, som du har sendt til Berlingske.

Vi har valgt ikke at bringe dit indlæg. Vi kan desværre ikke give individuelle begrundelser, når vi - som i dette tilfælde - siger nej tak til at bringe et indlæg. Vi modtager hver dag mange flere manuskripter, end vi kan få plads til at bringe i avisen. Det er vi taknemmelige for, fordi det giver os mulighed for at bringe den bedste debat. Desværre betyder det altså også, at vi allerede af pladsgrunde er nødsaget til at afvise en meget stor del af de indlæg, vi modtager - også selv om vi forbeholder os ret til at redigere og forkorte i indsendte indlæg, hvor vi skønner det nødvendigt.

Vi afviser dog uden videre indlæg, som også er sendt til andre medier eller modtagere end Berlingske.

Vi bestræber os på at reagere i løbet af få dage på alle henvendelser, enten i form af at vi bringer indlægget i avisen, eller ved at du, som det er tilfældet i denne sammenhæng, modtager et afslag. I enkelte tilfælde vil du have ventet i længere tid, før du hører noget fra os. Det er i så fald fordi, vi har haft dit indlæg liggende med et ønske om at kunne bringe det, men beklageligvis ikke har kunnet finde pladsen til det inden for det, vi mener, er rimelig tid.

Igen - tak fordi du valgte at sende dit indlæg til Berlingske. Og du er naturligvis velkommen til at sende indlæg (læserbreve, debatindlæg eller kronikker) til Berlingske en anden gang.

Med venlig hilsen

Jesper Beinov

Kultur-, debat- og navneredaktør

Kronikken

Der herses og regeres for at få plads til syriske krigs"flygtninge" i Danmark. De siges at blive ca. 20.000 i 2014. Med efterfølgende familiesammenføringer svarer det vel mindst til en dansk fødselsårgang - i 2013 i alt 55.873 inklusive børn af tidligere indvandrere.

Hvad foregår der?

Mellemøsten og Nordafrika er i kaos. FN venter, at folketallet i Irak, der var på 5 millioner i 1950, bliver på 145 millioner i år 2100. Tilsvarende 42 millioner i Saudi Arabien mod 3 millioner i 1950, 261 millioner i Pakistan mod 37 millioner i 1950, 123 millioner i Ægypten mod 21 millioner i 1950. Det ser lige galt ud overalt i området. I Syrien var der i 1950 3,5 millioner indbyggere, i 2010 20,5 millioner og der forventes 32,5 million i år 2100.

Virkeligheden er, at disse mange mennesker ikke vil have noget levegrundlag i deres egne lande, hvor religionen eller rettere kulturen/ideologien umuliggør modernisering og økonomisk udvikling. I takt med at forholdene bliver mere og mere uholdbare, knyttes indbyggernes håb derfor til en stadig mere ekstrem religiøsitet. I konsekvens af den er stort set alle de lokale, urgamle kristne og jødiske samfund i området blevet udryddet bortset fra kopternes, som nu presses på det grusomste.

Det eksplosive befolkningspres søger fysisk afløb i Europa, hvor det fordeler sig nordpå i kraft af europæiske ledere, der ser ud til at have mistet realitetssansen mht. konsekvenserne af deres egne beslutninger på indvandrings- og flygtningeområdet. Det gælder bl.a. i Danmark, som i 1960 havde ca. 4.5 millioner indbyggere mod nu 5.6 millioner trods fri abort og p-pillen. Aflæst i statistikken er det let at se, at de etniske danskere står over for et befolkningsmæssigt sammenbrud: De vil komme i mindretal på dansk grund inden for overskuelig tid.

Af let forståelige grunde stoppede den daværende social- og integrationsminister Karen Hækkerup (S) i 2013 arbejdet med af få klarhed over, hvilke udgifter der er forbundet med tilvandringer fra ikke-vestlige lande. Men et sandsynligt skøn over omkostningen herved kan tage udgangspunkt i den officielle norske beregning. Herudfra må man gå ud fra, at hver sådan indvandrer i gennemsnit påfører danske skatteydere en udgift på mindst 3,77. mill. danske kr. over et livsforløb. Ud fra Danmarks Statistiks – lavt satte – opgørelse over herværende personer fra ikke-vestlige lande giver dette i øjeblikket en samlet årlig udgift på 38 milliarder kr. For sammenligningens skyld: Det er godt dobbelt så meget som forsvarsbudgettet, og det er mere end det samlede provenu af registreringsafgiften (28,7 milliarder kr.) og benzinafgiften (7,1 milliarder kr.). Det er endvidere mere end 100 gange det beløb, man i 2014 sigter på at spare årligt på brandvæsen og beredskabskorps (nemlig hhv. 250 og 125 millioner). Blot en flygtningefamilie koster 454.000 kr. om året (JP 12/12 14).

Det må i øvrigt noteres, at der er tale om en gennemsnitsberegning, som skjuler, at belastningen er størst i de grupper af ikke-vestlige indvandrere, der kommer fra Mellemøsten og Nordafrika. Vi véd således fra mange delstatistikker, at personer med disse oprindelseslande er særligt svære at indpasse i en dansk ramme, hvorfor de tynger mere end gennemsnittet, medens omvendt grupper andetsteds fra tynger mindre.

Det må endvidere bemærkes, at ud over de omkostninger, der er direkte aflæselige i de offentlige regnskaber, og som altså uden videre kan tælles sammen, er der en

række udgiftsposter, som kun vanskeligt lader sig opgøre. Hvad koster f.eks. overarbejdsløsheden blandt indvandrere helt nøjagtigt, hvad koster overkriminaliteten i direkte og indirekte skader, hvad koster særbelastningen på folkeskolen og sundhedsvæsenet, hvad er belastningen på det sociale område i øvrigt? Den samlede udgift er således med al sandsynlighed betydeligt større end de nævnte 38 milliarder.

Et sammenbrud af samfundsinstitutionerne på næsten ethvert plan er dermed på vej, allerede fordi den økonomi, som skal til for at bære dem i deres traditionelle skikkelse, ikke vil kunne opretholdes. Stort set alle vegne skæres der da også ned i det offentlige. Det kaldes som regel "effektivisering", "privatisering" eller andet dulmende og slørende. Men det er dog ikke til at tage fejl af, hvad der foregår.

Til dette kommer et håndgribeligt og hastigt voksende sikkerhedsproblem. Selv om måske blot en lille del af de tilvandrede muslimer huser det terrorpotentiale, som hurtigt vil kunne få det førhen trygge danske samfund til at blive en saga blot, drejer det sig trods alt om så mange, at politiet ingen praktisk mulighed har for at følge dem alle. Det er end ikke muligt at sætte navn på dem. Og hvornår kommer evt. den fase i den enkeltes liv, hvor den på overfladen velintegrerede muslim kammer over i religiøst vanvid, som der er set så mange sørgelige eksempler på? Hvem har skylden den ikke fjerne dag, de første større terroraktioner finder sted på dansk grund udført af nogen, der slet ikke burde have været her? Hvor skal vi vende blikket hen, når de blodige ligstumper bliver skrabet op fra gaderne? Til de "nydanske" attentatmænd? Eller til de politikere og såkaldte humanister, der med åbne øjne skaffede dem ind i Danmark?

Problemet er, at vil vi have et trygt og fredeligt land, må alle de holdes ude hhv. sendes hjem, der ikke aktivt bekender sig til og lever efter vore værdier.

Det ser ikke ud til, at dette overhovedet er erkendt af det store flertal inden for vor selvudnævnte intellektuelle, økonomiske og politiske elite. Tværtimod er denne grebet af en slags kollektiv virkelighedsfornægtelse, der tilsiger, at det vilde ridt ud i afgrunden skal fortsætte.

Dette ridt ville ikke have været muligt, hvis vælgerne havde fået lejlighed til at forholde sig til de usminkede realiteter. De har imidlertid aldrig haft en opfordring til via stemmeboksen at tage stilling til det helt eksistentielle problem for dem, som masseindvandringen udgør. I årevis beskrev den trykte og elektroniske presse således slet ikke forholdene, som de var, men skønmaledede og moraliserede. Stadig er der i så henseende meget, der mangler i mediebilledet. Og værre endnu: Pressen afkræver ikke de ansvarlige noget virkeligt svar på de centrale spørgsmål. I stedet får de enten lov til helt at slippe uden om at forholde sig hertil, eller de får dog lov til uimodsagt at væve udenom og glatsnakke.

Veldædige organisationer og en samfundselite, der først sent vil komme til at mærke konsekvenserne af det, der sker, har dermed fået sat en dagsorden, som har mere og mere ødelæggende konsekvenser for svagt stillede medborgere.

Intet andet kan redde Melleømøsten og Nordafrika end indbyggernes egen indsats. Vi kan ikke afhjælpe det kaos, der skabes af et umådeholdent fødselstal og en religiøs kultur, som forhindrer oprydning og fremskridt. Derfor må det forventes, at flere og flere "krigsflygtninge" fra disse områder søger herop. Herunder, som det kan ses på billederne af dem, i stor stil unge, friske mænd, der sådan set burde være blevet hjemme for at rette op på forholdene.

Men vi kan redde os selv fra at blive suget ind i det ragnarok, der blive følgen, såfremt vi lader dem flytte til Danmark medbringende umulige vaner og et vanvittigt tankegods.

De, der hiver og slider og haler for at få syriske "krigsflygtninge" anbragt her, handler derfor dybt forkasteligt. Tværtimod må udviklingen rulles tilbage, dvs. der må repatrieres massivt. Om føje år vil en dansk regerings politik mht., hvordan der skal se ud her, nemlig blive bestemt af immigranterne og disses efterkommere.

I den udstrækning retlige eller praktiske forhold stiller sig i vejen, er der hertil kun at sige, at det må være dem, der skabte problemerne dvs. "humanisterne", Godhedsindustrien og de medløbende politikere, som må anvise, hvorledes hindringerne skal overvindes. Ellers må vi bare se bort fra dem, som f.eks. schweizerne for nylig gjorde i en folkeafstemning.

Skyld

Danskeren nr. 1 2015

Det diskuteres, hvem der har skylden for terrorhandlingerne i København i februar. Er det kun gerningsmanden? Er det "islamisterne"? Er "samfundet" medskyldigt? Eller hvad?

Det skete var ikke sket, uden at Folketinget ad skiftende veje havde åbnet for tilvandringen af hundredtusindvis af uindpasselige og for manges vedkommende fjendtligt indstillede mennesker fra Mellemøsten og Nordafrika.

Letsindigheden hos skiftende folketingspolitikere fra de gamle partier, især Det radikale Venstre, har således *muliggjort*, ja, *sandsynliggjort* attentaterne. Eksempel: Attentatmanden var her - efter det foreliggende - ene og alene i kraft af den formentlig grundlovsstridige særlov, "palæstinenserloven" der sikrede hans far opholdstilladelse og i forlængelse heraf senere dannede basis for hans eget statsborgerskab.

Bag disse politikere ser vi også ansvarsløsheden hos de humanitære og mellemfolkelige organisationer, der iført skyklapper mht. til, hvad det ville føre til i sidste ende, har bombarderet Folketing og offentlighed med misinformation og hulkehistorier.

Og så muliggjordes det, der er sket, naturligvis af mediernes massive modvilje mod i tide at afkræve politikerne en forklaring på, hvad de foretog sig. En forklaring vel at mærke som havde noget med virkeligheden at gøre og ikke bare byggede på godhedsindustriens snæversyns-propaganda.

Gennem mere end tre årtier er det vedholdende blevet fremhævet, hvad disse svigt og letsindigheder på sigt ville medføre.

Alligevel arbejder fremtrædende personligheder, medier og politiske partier stadig for, at vi skal forsætte i samme spor, medens de snakker og snakker og snakker og der laves nye "integrations"- "antiradikalisering"- og andre planer, som aldrig vil lykkes.

Det er vistnok ikke set før i verdenshistorien, at en befolkning har kastet deres trygge land og velfærdsgoder i grams for alverdens folkeslag og endog har gjort en dyd ud af det.

De, der er ansvarlige for denne udleveringspolitik, er naturligvis også ansvarlige for dens konsekvenser. Bagmændene bag den politik, som med stor sikkerhed ville have terror til følge, er således langt fra fri for skyld, sådan som nogen mener – til og med langt ind i Dansk Folkeparti. Når man i ansvarsløs ubekymrethed og ligeglæthed med verdens sørgelige indretning skaber både forudsætninger og sandsynlighed for, at der

vil blive begået terrorhandlinger på dansk grund, kan man naturligvis ikke bare bagefter fralægge sig ansvaret og kigge den anden vej.

Der er heller ingen grund til at lade de ansvarlige løbe fra regningen og krybe i skjul bag deres ædle hensigter og noble bortforklaringer. Tværtimod er det på tide at sige klart og tydeligt til dem, hvad det er, de foretager sig: De er i færd med at ødelægge landet.

Denne ødelæggelse vil ganske vist først vise sig i fuld udstrækning længe efter, at de selv er væk. Men dette retfærdiggør dog ikke, at de i dag skal have lov til påtalefrit at forblive i deres selvskabte, humanistiske univers uantastet af skyld og med deraf følgende sandsynlighed for, at de blot når ødelægge endnu mere, end hvis de holdes op på pligten til at forklare, hvad de har gang i.

Lejefrihed for KDY

Ugebladet uge 14 2015

I Ugebladet for uge 13 skriver borgmester Morten Slotved, at KDY siden 1979 har haft vederlagsfri brugsret til arealet "Nokken" på Rungsted Havn med henblik på anvendelse til klubhus og en offentlig restaurant. KDY har nylig bedt om forlængelse til 2045, selv om brugsretten først udløber i 2025, og det har borgmesteren givet.

Der står i aftalen med KDY fra 1979, at *"arealet skal anvendes til opførelse af klubhuse for de to klubber og en offentlig restaurant."* Der står ikke noget om, at restauranten skal være lejefri i relation til havnen. Tværtimod står der, at *"permanent udlån og fremleje af areal og bygninger kun kan ske med Havnens samtykke"*.

Sejlerne har hidtil haft den tro, at havneselskabet ikke gav KDY lejefrihed i relation til kommerciel udnyttelse. Nu kommer der en mondæn restaurant på Nokken, og borgmesteren fortæller så vidt ses, at kommunen har besluttet, at forpagtningsafgiften for denne skal indgå i KDY's kasse?

Det vil derfor være rart at få at vide, hvad denne afgift er for fremtiden, og hvad den har været førhen?

Én ting er, at en sejlklub kan have en normal klubforpagter på en til klubben knyttet – herunder offentlig - restaurant. Men en klub på en havn, der skal hvile i sig selv, kan da ikke spinde guld på at udleje sine grundlejefri lokaler til tredjepart på kommercielle vilkår?

Indebærer borgmesterens svar, at kommunens ulovlige, bestemmende indflydelse i havnen gennem årene er blevet udnyttet til at skaffe KDY en løbende årlig indtægt i millionklassen på sejlerne og de øvrige erhvervslejerers regning?

Og mener borgmesteren, at samtidig med, at kommunen gør havnen til kommunal ejendom, kan han forære værdien af denne offentlige ejendom til en privat klub, der derefter inkasserer overskuddet?

Hvis dette er tilfældet, begynder man at forstå, hvorfor KDY ikke har villet deltage i sejlerne retssag mod Hørsholm Kommune.

Det er patetisk

Jyllands-Posten 25. februar 2015

Det er patetisk at opleve statsministeren tage afstand fra de terrorhandlinger, der kunne have været undgået, hvis ikke hendes parti havde støttet en indvandring, som nødvendigvis ville føre til terror på dansk grund. Det er patetisk at se hendes alvorlige ansigt, samtidig med at hun accepterer titusinder af nye "flygtninge" fra lande med eksploderende befolkningstilvækst og umulige levenormer og derfor med al sandsynlighed også flere terrorister.

Det er patetisk at se den førende oppositionsleder tale om, at vi må stå sammen, når det, vi skal stå sammen mod, er skabt med hans eget partis medvirken.

Det er patetisk at se fremtrædende politikere fortælle om ytringsfrihedens nødvendighed. Hvad foretog de sig dengang i 1980'erne og 1990'erne, da en lille skare på møder, der blev overfaldet både verbalt og fysisk, søgte at råbe dem op? - Nåh ja, det var jo da også bare "højreekstremister", "kældermennesker" og den slags, der forsøgte at få virkeligheden sat på dagsordenen.

Det er patetisk ikke at høre noget fra de talløse anstændige, humanisterne, kulturpersonlighederne og alle de andre med rigtige meninger. Og hvor er medarbejderne i den menneskerettighedsindustri, som gjorde det muligt? Føler de nogen medskyld? Hvor er f.eks. den fløjtespillende Gammeltoft-Hansen, der satte det hele i gang?

Og det er i særlig grad patetisk at høre redaktørerne, journalisterne og mediepingerne. Det har gennem snart 30 år været i vekslende grad vanskeligt – i DR og Politiken umuligt – at komme til orde i medierne med advarsler. For slet ikke at tale om at formå dem til at afkræve politikerne en realistisk stillingtagen til masseindvandringens konsekvenser.

Umiddelbart inden terrorangrebet i Paris var et kronikforslag en tur gennem samtlige redaktioner på vore større, trykte medier inklusive JP. Heri opridsedes i de umisforståelige vendinger, situationen da krævede, hvad vi står over for. Tillige efterlystes en placering af ansvaret den dag, hvor det uundgåelige ville ske.

Intetsteds blev den accepteret til trykning.

Og fortsat lader pressen de ansvarlige slippe afsted med bare at glatsnakke.

Derfor er det, vi nu har set, kun begyndelsen.

Law, Democracy and Free Speech - The Traditional Danish Approach

<http://www.trykkefrihed.dk/blog/1672/Law-Democracy-and-Free-Speech-The-Traditional-Danish-Approach.htm> 6. februar 2014

En gammel bog med nutidig relevans

Professor Ole Hasselbalch trækker i denne artikel, henvendt til et internationalt publikum, linjerne i ytringsfrihedsdebatten op og peger på de aktuelle trusler mod friheden i vores del af verden: I dag er faren lige så stor som dengang i 1930'erne, da Hartvig Frisch skrev "Pest over Europa", men anderledes.

In 1933 the Danish author and politician Hartvig Frisch edited his book *Pest over Europa* ("Pestilence in Europe"). It warned against Nazism and Fascism. You would think – at least after the fall of the Berlin Wall – that such warnings are not necessary any more in countries which stage themselves to the outer world as being democratic model-societies. However, it is not so.

Societies under pressure might be enforced to modify the practical application of democracy – such as England under WWII. But contemporary Europe is not under any kind of pressure which could legitimize abortion from democratic key values. Nevertheless totalitarian concepts and attitudes are in new growth within our societies – even though the Devil does not materialize this time in the same way as last time he materialized. And what is more: this time he might be even more dangerous than he was when Hartvig Frisch wrote his book.

Thus today he is not accompanied by noisy brass music, goose-stepping and other eye-opening effects. Nothing calls for resistance and condemnation just *now*. On the contrary, his poison is injected slowly, softly under the cover of politically correct, well sounding phrases and noble intentions so as to make us fall asleep. Moreover, the Devil is promoted by modern-minded and well-paid marketing experts who know only too well how to trick us without attracting our undesirable attention.

Thus, softened by seductive muzak dissolution of the basic ideas of democratic is smuggled into our brains: old ideals are redefined and given a

new meaning, which serves a new social order – the Devil’s order. A slow, imperceptible, smooth movement into a new disaster.

We *can* see the road of destruction lying wide open in front of us, if we *want* to see it – as we could in the 1930s. But this time we do not act accordingly. Even if the *concept* of democracy has prevailed, and all the attractive words connected to that model are still in use, it is uncertain what is now to come. Thus the real values of “democracy” and its indispensable precondition namely freedom of “speech” have vanished away in the minds of far too many members of our ruling classes – some call them the “elite”. In fact in many Western countries those values have deteriorated to such a degree that they do not form practical standards to live by any more.

So it is time to sum up the elements of the idea upon which one of the oldest democracies in Europe, Denmark, was founded.

1. The Democratic vs. the Totalitarian Model

All human cultures are based upon an idea of how society should work. This idea forms the mortar which keeps the individual members of society together – or rather it is the control center which keeps the delicate machinery of a human society with all its wheels, axles, bits and pieces running smoothly.

The idea might be a religion or a political ideology, but it might also be just an unwritten tradition unidentified in its role as the vital steering mechanism which prevents a collapse - or at least severe clashes between individuals. On the European scene, the present culture has since long been built upon Christianity.

Over the last centuries, modern democracies have developed on the basis of this religion and the idea of democracy grown in ancient Greece and in some ancient national traditions rooted in the social memory - all molded together in the storm of the French Revolution and similar national events in our part of the world.

Our concept of how society should work is based upon the idea that there is not - and should not be – a comprehensive and ever-lasting religious or political formula according to which human societies shall always abide. In contrast, in political decision-making earthly phenomons must always be taken into consideration on the basis of a concrete investigation of their nature.

Moreover, the evaluation of the results of this investigation should be made by each individual citizen within the framework of a political system which grants everyone the opportunity to give his opinion on and version of facts before the final political decision is taken in the matter.

The totalitarian concept of how societies should be run is much different. This concept was for example represented by Communism, Maoism and Nazism and it still forms the core of Islam. Here the idea is that it is in fact possible to work out – or maybe to find based on Nature’s laws, moral or religion – an *ideal* formula as to how man shall live.

Therefore, in such societies there is no need at all for exchange of opinions and information on facts found. Nor is there a need for individuals' participation in political decision-making since the correct formula according to which action has to be taken is already there - worked out by the elite or even by one person only ("der Führer", the Prophet or whoever he might be). The role (mission) of the elite is therefore to administer society according to this formula.

These two approaches have completely opposite starting points:

The democratic model puts the individual - and the integrity of the individual - in the center. Thus, according to this model, the individual may be entrusted not only to take care of himself, but also to participate in exercising the power of society. The individual is regarded as fully capable of performing this role - and he is regarded responsible enough not to abuse his power in a way to seriously infringe his fellow citizens.

Accordingly there is no need for laws on what the individual should do and not do, nor rules as to which opinions he should hold. Therefore the legislator only needs to put up a rudimentary framework of basic rules in order to prevent violent conflicts among individuals. Within this framework, individuals may live and do as they please. "The private sphere" is wide and the integrity of the individual is a highly prized good.

Thus the democratic concept is *liberal* – understood in the Scandinavian way, meaning that in principle no demands are put upon the individual beyond what is necessary in order to make society work. As for the *rest* of human life, it is left to the individual to decide for himself – in which context he could take guidance from custom and practice, from religious norms or from the ideas of the political party which he finds most attractive.

However, the democratic model put *empery* in the center: it does not accept speculation as a valid basis for political decision-making, instead of facts established by the methods which are according to human experience are the best to produce verifiable knowledge. Accordingly, the idea is there must be an ever-lasting search for new knowledge and that this search should be supported and protected by the State. Finally the democratic model is pragmatic – tolerant in the sense that it does also accept *other* views and assessments. In fact, it is even ready to accept that democracy itself could be amended according to better concepts.

The democratic model is therefore a sharp contrast to the totalitarian concept of how a society should work and the role of the individual: this model represents *elitism*, *intolerance* and *static thinking* since it pretends to represent the *only* and *ever-lasting* truth far beyond the understanding of and criticism from the common man. According to this model, not all humans are equally clever and responsible.

Therefore it is necessary to adapt society according to experiences and goals of the elite formulated in the given ideology/religion. Moreover, it is justifiable to use any appropriate means to enforce this ideal upon society.

In a totalitarian state, the needs of (ideal) society prevails even at the expense of its individuals. If there is a conflict between the two, considerations for the individual should therefore give way. - In the same way consideration for the people or the nation must give way to over-national arrangements which represents this ideal.

Thus, one characteristic of the totalitarian model is in its very core *not* based upon *emperies* but on speculation. Another characteristic is the lack of willingness to accept that there *might* be other solutions. In the eyes of its worshippers, the given totalitarian model is per definition the *only* valid one according to “history”, “ethics/morals” or “justice”.

A third characteristic is the idea that at the end of the day anything is permissible – deceit, manipulation, lies, violence, even murder - as long as it serves the purpose of creating or preserving the “ideal” society.

Finally, the totalitarian model normally offers an over-all solution as to how man should live his life: the private sphere of the individual is dramatically reduced – might even totally disappear – and is substituted by comprehensive norms and legal rules on how citizens should behave and think privately and publicly in any respect at any moment of his life.

Consequently, in a totalitarian society there is no room for freedom of speech for the individual. What would be the use of such freedom? The features sketched above furthermore lead to another characteristic phenomenon in such societies: usually worshippers of a given totalitarian model spend lots of time trying to make theory and reality fit together.

In order to overcome discrepancies in this context, such worshippers for example often even rewrite history to fit their purpose or construe a mythology motivating acceptance of their ideal. It is also a characteristic that for pedagogical reasons such a mythology is usually anchored in forceful hero or scoundrel-roles. – For the Nazis the “Jews” and “Bolshevism”, for the Communists “Fascism”. Moreover, the definitions of such negative concepts are kept open to the interpretation of the elite. Totalitarian leaders will of course also expect their subjects/inferiors to support such hero/scoundrel-roles and accompanying slogans directly and indirectly at all possible occasions.

To sum up: the totalitarian models materialize as political ideologies or religions which leave no room for the individual to have an opinion different from the “official” one or from the “truth” handed over from an authority or a person in authority. A totalitarian society is governed not by the citizens, but rather by an elite which has monopolized the right to decide what is the “right” opinion and who claims to represent the only truth. The only legal and acceptable opinion in such countries is one and for all formulated by the given ideology or religion. There is no tolerance to differing opinions, and information that does not fit into the overall concept is suppressed.

Totalitarian societies will therefore always face problems in the course of time. This is due to the fact that sooner or later reality and theory will not fit together in the ever-changing world. Moreover, totalitarian societies will never be able to

reach the same level of materialistic and spiritual satisfaction for its inhabitants as a free society. Instead totalitarian societies will tend to suffer from abuse by the privileged class, mutual mistrust among citizens, lacks of goods and - eventually – end up in destruction.

2. The Indispensable Basis: Free Speech

So the essence of democracy is that all facts and opinions should be brought forward as part of the political decision-making process. Democracy also means that all members of society have the right to participate in this process, to speak up in public and to publish his or her opinion and whatever he/she believes to be important information.

This openness has proved to be a vital precondition for the spiritual as well as the technical progress in a society. It is in fact the very basis of the progress which has taken place in Western societies since the Renaissance.

Counterwise, if there is no opportunity to bring forward facts and opinions, democracy has no meaning: what a man does not know does not form part of his picture of reality and opportunities, and without a correct picture of reality and the points of views which could be based upon such realities no sensible political decision-making process is possible.

Moreover, without democracy, society will easily come to a stand-still. Most likely it will not even be able to protect itself in the long run against external threats since it is most *unlikely* that all threats can be comprehended within the framework of a fixed political or religious idea. Instead, *fictive* threats which fit into the ideology or religion will be forcefully promoted - thereby distracting attention in the wrong direction.

Consequently, there must be *very* strong reasons for limiting access of the public to information on facts and opinions. Such limitations to freedom of information do not only undermine the very basis of the progress and achievement which have characterized Western societies. They also involve a risk of squandering what we have already won. This goes for information in the public as well as the private sphere.

This is why the Danish Constitution secures a room for the individual to hold and express *any* opinion and yield *any* "fact" he finds convincing rather than binding him to pre-defined values however attractive they might appear for the time being. The idea behind that concept is that room must always be left open to *argue* any opinion and *present* any version of a supposed fact to support the same. Therefore in Danish legislative tradition not even idiotic and repulsive ideas such as that of Nazism have been illegalized.

Also the idea that the Moon is made out of green cheese is acceptable and should be offered a protected platform for promotion – because theoretically spoken it *might* be correct. Moreover, to open such a platform for discussion is without risk since we know that reasoned counter-arguments and contrasting information will easily dismantle stupid ideas and deprive them of their ability to grow. Moreover, who knows - would a human being be able to set

the *exact* border of what is correct and what is not, what is an acceptable opinion and what is not? Therefore only such ideas which will *here and now* limit other individual's freedom of expression or harm others without any reasonable grounds are excluded and banned.

3. The March of Folly

It should not be necessary to argue any further for and against the two contrasting models of society and for the principle of free speech represented in the democratic model. However, the necessity of exactly this freedom might be stressed by quoting the historian Barbara W. Tuchman for her conclusion in the book *The March of Folly* (1984):

“Why do holders of high office so often act contrary to the way reason points and enlightened self-interest suggests? Why does intelligent mental process seem so often not to function?”

Why, to begin at the beginning, did the Trojan rulers drag that suspicious-looking wooden horse inside their walls despite every reason to suspect a Greek trick? Why did successive ministries of George III insist on coercing rather than conciliating the American colonies though repeatedly advised by many counselors that the harm done must be greater than any possible gain? Why did Charles XII and Napoleon and successively Hitler invade Russia despite the disasters incurred by each predecessor? Why did Montezuma, master of fierce and eager armies and of a city of 300,000, succumb passively to a party of several hundred alien invaders even after they had shown themselves all too obviously human beings, not gods? ... “

Why, why??

Historic examples of stupid governing are numerous. Stupid not only in the light of clear hindsight, but also on their own premises in their own time. Stupid because it *would* have been possible to act differently. And stupid because it was not only stupidity of one person such a sovereign ruler, but the stupidity of a ruling class as such. As Tuchmann concludes: *“Folly's appearance is independent of era or locality; it is timeless and universal, although the habits and beliefs of a particular time and place determine the form it takes. It is unrelated to type of regime: monarchy, oligarchy and democracy produce it equally. Nor is it peculiar to nation or class.”*

Tuchman holds the opinion that the folly she describes is due to human nature and thereby repressions to which also political leaders are subjected: *“Wooden-headedness, the source of self-deception, is a factor that plays a remarkably large role in government. It consists in assessing a situation in terms of preconceived fixed notions while ignoring or rejecting any contrary signs. It is acting according to wish while not allowing oneself to be deflected by the facts. It is epitomized in a historian's statement about Philip II of Spain, the surpassing wooden-head of all sovereigns: No experience of the failure of his policy could shake his belief in its essential*

excellence. ... Wooden-headedness is also the refusal to benefit from experience ... “

Moreover: power inevitably leads to such wooden headedness. The power to take decision causes lack of thought, and responsibility of power oftentimes disintegrates as power itself grows: *“A principle that emerges in the cases so far mentioned is that folly is a child of power. We all know ... that power corrupts. We are less aware that it breeds folly; that the power to command frequently causes failure to think; that the responsibility of power often fades as its exercise augments. ...”*

Democracy is the best way to deprive a ruler or a ruling class of the sovereign power to lead society into disaster due to this mechanism. But democracy does not *always* turn out that way.

4. Freedom of Speech and the Rule of Law

Free speech is the very core of Danish democracy:

In Danish tradition it has since long been permissible for everybody to speak up. Decisions on how society should be managed are taken on the basis of an open and very often pretty frank public discussion. This final decision-making is in the hands of a parliament – *Folketinget* - consisting of members elected by the citizens. The idea is that if an MP does not represent his constituency according to the wishes of his fellow citizens, he will not be re-elected.

Moreover, Parliament is subjected to rules to play by, which indirectly allow citizens to be heard:

Most importantly: Parliament can only make new laws on the basis of a comprehensive discussion pro and against the given matter. Even citizens which do not hold a chair in parliament have the opportunity to participate directly or indirectly in this process. Thus it is possible to work out a petition for the Parliament to consider certain facts or opinions before the final decision is taken.

A citizen could also launch his objections or information through the free press – for instance in letters to the editor’s pages, which are superfluous in Denmark and dealing with all sorts of things. By appealing to the press – meaning a press beyond any influence of the Government – serious objections or suggestions to bills in Parliament might even end up as front-page stories. In this way, it is secured that all possible aspects of the matter are brought into the open and are taken into consideration.

Secondly, Parliament is only allowed to legislate in *general*, meaning that it is *not* permissible to pass an Act on a concrete case. Thus legislation made by Parliament should apply to *all* citizens involved in the matter concerned and not only to *some* citizens which are in the middle of a dispute with each other or with public authorities. If Parliament does not respect this principle, the courts are empowered to rule the Act null and void – what has actually happened.

It is in the hands of the Government and the public administration to apply the laws given by the Parliament. And it is up to the courts to decide whether its administration is lawful - and to decide upon conflicts between individuals on what the legal state of affairs between them in the given respect is.

Contrary to this courts are *not* allowed to legislate on their own – meaning creating *new law*. They may only *apply already valid law*. The reason behind this is that not *all* information and opinions on a given matter is accessible to the courts, but *only* the information and argumentation which is presented by the parties involved in the concrete case and their attorneys.

Of course the problem *could be* that Parliament has passed no legislation on the matter concerned. However, *if* so, the reasoning would be that courts should apply custom and practice as basis of their rulings since Parliament has obviously decided not to change the state of affairs represented in this way.

If courts exceed this borderline and create *new law* of their own, it would easily be regarded as an infringement of the Constitution – sort of a “coup d’état”. New law of this kind lack what is called democratic legitimation, meaning it has not undergone the process of legitimate law-making and thereby involvement of the public.

This is why the Danes are sensitive to the so-called “dynamic” rulings of the European Court of Human Rights and the European Court of Justice: such rulings are in principle not in accordance with the principles constituted by the Danish Constitution wherefore – in extreme cases – the Danish Parliament does not have the power to accept such rulings as directly binding law in Denmark and thereby bypassing constitutional procedures for the passing of new legislation.

5. What is “Speech”?

Freedom of speech means freedom to express oneself to other human beings. In a more narrow sense freedom of speech means freedom to express oneself *verbally*. However, freedom of speech is not only a question of freedom to speak up verbally.

Thus information could be expressed not only by the use of words, but in a number of other ways too: by signs, pictures/images, music, markings by the way to dress, by conduct etc. It might in fact also be by *abstaining* from any expression. And as for words: words can be used in different ways. An opinion or a fact can for example be expressed through irony as well as argumentative conclusions.

Moreover, a distinction could be made between expression of *opinions* and expression of *facts*. Both could be more or less neutral. Expression of opinions for example might be polemic, and expression of facts could be close to an expression of opinion by stressing only *parts* of the given fact and thereby biasing the statement.

Finally, one must realize that a communication might be a *one-off* thing or it might be part of a *course*. Moreover, the expression might not only be that of an *individual* but also that of *group*.

6. Legitimate Limitations to Free Speech

Free speech is subjected to some legitimate limitations. Thus the principle of free speech is of course no excuse for calls for violence, swindling others for money, committing fraud in commercial marketing or genuine libel. And according to the law on medias, newspapers, TV-stations and radio cannot say and write what they please but are bound by ethical standards set up in order to promote truthfulness and objectivity. However, it could in some cases be difficult to set the borderline between legitimate and illegitimate expressions.

In principle, truthful and objective information on facts will always be legitimate. But the borderline between expression of objective facts and expressions of opinions could be narrow. Since long this problem has been dealt with in lawsuits on slander. But the most burning issue of today is whether freedom of speech should be restricted as being “racist” or blasphemous. See below.

7. Censorship

Expressions – whatever form or context they have – can be prevented or obstructed in different ways. Traditional censorship followed by imprisonment is only one tool. Some will for instance still remember how the Soviet regime tried to rubber-stamp the Soviet dissidents as fools when it proved impossible to bury them in Gulag-camps or mental hospitals any longer.

In real life the following remedies are available for the censor:

- *Preceding hard repression*, i.e. pre-prevention of the physical communication. The classical tool to prevent communication is pre-censorship on the physical media (newspapers, books, TV, internet etc.) accompanied by confiscation or other neutralization of the media. In the same way, meetings which are platforms for staging of undesirable communication could be forbidden, and associations which form channels for distribution of the same could be dissolved.

Examples of this are numerous in totalitarian societies. However, they also occur in Western democracies. Here it would most typically be private – but possibly publicly funded - extremist groupings committing violence under the protection of a passive police. The usual excuse nowadays is that the oppressing groups are “anti-racists”, “anti-fascists” or the like and that their victims are “racists”, “Nazis”, “extreme-rightists” etc.

- *Preceding soft/indirect repression*, i.e. by creating a group, moral or other pressure serving either to deprive the potential communicator of his ambition to communicate undesirable information or to disable his media, or by smearing him by the use of black or grey propaganda so that it will be useless for him to communicate his information anyway

since his seriousness has been previously been demolished in the mind of the audience.

- *Subsequent hard repression*, i.e. penalizing the distribution of undesirable information or civil reactions to the same, for instance dismissal, legalizing excessive claims on damages, destruction of the offender's goods, psychological and physical attacks - even murder.
- *Subsequent soft/indirect repression*, i.e. afterwards neutralizing by unfair means information already distributed. This could easily be done by smearing the ones who launch undesirable information or by subsequent building-up of a group pressure dictating the recipient of information not to consider what he was told or not to accept it as a possible truth or legitimate opinion. Another solution would be to echo the information in a distorted form so that it attracts rejection instead of acceptance – or distribution of false counter-information. A more unconventional method would be to launch filibuster-lawsuits on the informant, claiming that he is committing a breach of rules on slander (i.e. lawsuits extracted in length and details into absurdity with the intention to exhaust psychologically and economically).

All these tools to suppress undesirable facts and arguments are equally effective. Thus it does not matter whether the intended recipient of information does not receive the information physically at all or does not take notice of what he actually receives or does not take seriously what he has noticed because somebody manipulates him.

Therefore it is not possible to discuss censorship and free speak without considering the numerous tricks which are available to influence human behaviour quite independently of the substance matter and the conclusions which might naturally be drawn on that basis.

8. Psychological Manipulation

Numerous psychological tricks are available for the ones who try to influence human behavior quite independently of what the facts are and which conclusions might naturally be drawn on that basis. Thus modern sales-promotion technique encompasses a lot of methods to make the victim (mis)take fiction for facts and overlook relevant opinions. In contemporary Denmark, methods which would previously be ruled out as unfair press-practice are just regarded as “smart” journalism as long as they serve a “noble” – i.a. humanitarian, environmental or other “politically correct” – purpose.

It would be practically impossible to mention them all. However, three of them should be pinpointed since they are in frequent use:

Appeal to convenience. It is easy to exploit man's tendency to take it “the easy way”. Only few people want to stress themselves by doing too much thinking. If a man has the choice between difficult investigation and contemplation on the one hand and looking at some brain-crushing program on the TV on the other, he will tend to make the last choice.

Speculation in the credulity of the public therefore has become a lifestyle. Politicians know only too well that it is not popular to present new facts to the voters and ask them to make up their minds about them. Therefore politicians tend to find ways to exploit the fact that people tend to believe the truth of what they already know or what is easiest for them to see or understand and most convenient for themselves. It is therefore easy to keep people's attention away from things that are not "mainstream" and maybe even unpleasant to think of.

"Normality". The established "normality" or "mainstream" - or the artificially construed picture of the same - therefore constitutes the best platform to work on in an effort to influence the public.

Once established and therefore massively echoed by politicians, medias and public-opinion makers – i.e. the "official" sources of information – the public will prefer to stick to it even if it mirrors the more complicated realities of an unstructured world only to a limited degree. Thereby the very existence of a "normal picture" of the facts and the relevant opinions makes it hard to convince people that things are quite different. And creation of an artificial "mainstream" opinion is one of the most important tools in the tool-box of a manipulator.

Kidnapping words and concepts. Changing the meaning of words is an important tool of manipulation too. If the meaning of a word is changed, it is possible to move the feelings and attitudes connected to that word into a now area – as already George Orwell described in his book *1984*.

There are numerous examples of this. Some years ago when it was vital in negotiations with the EC/EU to deprive the Danes of part of their national independence, the tool used was a so called "national compromise". The tool to deprive the Danes of their exclusive right to their own territory is "human rights" of others.

Instead of talking of USA and NATO, reference is made to "the international society". When an aggression against Serbia was staged as a violation of international law and the NATO-treaty, it was called a "peace-preserving action". And when a dictate was forced upon the Serbs, it was named a "stability pact".

No wonder therefore that opposition to immigration is called "racism and xenophobia" and the arguments leading to that opposition is called "hate-speech" – thereby legitimizing a fierce fight against the same (paid by the tax-payers of course) and legitimizing all sorts of tricks as part of that struggle. This in spite of the fact that "racism" is an ideology, theory or attitude maintaining that certain races of human beings are superior to others and have an inborn right to rule, that races ought to be kept separate or that the racial purity of nations must be preserved (cf. the definition of UNESCO's Declaration on Race and Racial Prejudice of 27 November 1978, Article 2, 1:

"Any theory which involves the claim that racial or ethnic groups are inherently superior, thus implying that some would be entitled to dominate or eliminate others, presumed to be inferior, or which bases value judgments on racial

differentiation. ...”). Racism is, in other words, a concept grounded in biology and cannot be applied to the spheres of religion, ideology, political persuasion or lifestyle. But how many in particular young ones remember that today?

9. Towards New Totalitarianism

As pointed out in the beginning the traditional democratic values have come under severe pressure in Denmark during the past decades. Even after the Danish Peoples Party (*Dansk Folkeparti*) representing traditional values got decisive votes in Parliament in 2001 thereby enforcing other political parties and the press not to abort into complete disregard of these values, the situation remains problematic.

9.1. Oppressing Information

Public debate in Denmark has been hit by censorship in new forms. One scholar –Eyvind Vesselbo now MP - pinpointed the phenomenon in the newspaper *Berlingske Tidende* 8 August 1995 and concludes that in particular issues such as immigration, environment and culture have suffered. In the opinion of the present author the most serious abuses take place within the first subject which therefore forms the best example of what is happening:

Danish “dissidents” in this field – meaning spokesmen for a more restrictive immigration policy, who staged “political incorrect” information on the issue – were ostracized for a long time and to a considerable extent still are. There are numerous examples of political groupings in Denmark – usually on the political left – which have successfully rubber-stamped the political views of these dissidents as being “antidemocratic”, a “violation of human rights” etc.

A virtual flood of disinformation stressing these themes staged a similar agenda in the most important mainstream-medias. The reason was that a widespread inclination among “decent” people to demonstrate their decency by echoing the accusation and pure wooden-headedness among the journalists.

Therefore a lot of what later on proved to be true information was cut off from the public and in some media still is. And many Danish journalists still tend to smear in clever ways what they themselves (personally) find to be an “extremist right wing”, even if their victims are ordinary, worried people who just do not consent to the “humanitarian” immigration policy. False information and pure fabrications are still abundant in this context.

Effective legislation against slander and press-abuses of course forms a tool of protection against indirect censorship of this kind, but Danish law on this is inadequate and leaves ample room for launching even regular lies without being contradicted.

The official Press Board – a board set up to protect the ethical standards in the media – is no real help. A powerful Danish State-supported humanitarian association (*Dansk Flygtningehjælp*) has even applied an information-strategy

according to which attitudes and information which is against the organisation's interest should be excluded from the debate.

Even if the dissidents are now so many and influential so that such strategies do not work out any more as they did some years ago, within part of the cultural and political elite it is still not only permissible, but even "good manners" to mob the dissidents and – with all the methods of modern marketing – stage them in the most infamous way as Nazis in disguise, extremists or at least persons to keep away from and who cannot be trusted. Even obvious psychopaths and well known and even violent left-extremists dressed as serious "experts" have been widely used as "witnesses" to support the stories.

In 2011 a press campaign run by a couple of newspapers (*Poltiken* and *Århus Stiftstidende*) was even based upon photos and documents hacked and stolen by burglars in private homes and thereafter falsified for the purpose by extreme leftists. Characteristically, the "stories" have never been denied by the editors of the newspapers mentioned.

However, smearing is oftentimes done in a subtle way where lies and fabrications are injected indirectly to the public, accompanied by false information on the dissidents' reportedly absurd opinions. Most people have not the guts or the knowledge to object to such methods and thereby also run the risk of putting themselves in the firing zone. And once told, the stories of the awful "extreme right" are oftentimes widely echoed by people who want to demonstrate their position on the politically correct side.

Self-evidently, information on facts coming from the "wrong" side is *pr.* definition not accepted as facts at all however well-documented they might be. One example as to how far this attitude is prevalent is that the Danish Association – a cross-party movement founded in 1987 to safeguard Danish culture, language and traditional lifestyle – in the 1980s collected a lot of (official) information on trends in population growth in different parts of the world from the UN information-office in Copenhagen and published it. This was immediately characterized as an expression of the Association's extremism(!)

Even today dissidents are usually not used by the press as "witnesses" when aspects of immigration-policy is dealt with. This in spite of the fact that the development which actually has taken place over the years has proved that they know more about the facts and of what might be expected to come than spokesmen of the "official" truth.

This is a characteristic feature: the elite tends to speak not *with* but *about* the holders of political incorrect opinions. Even if things have turned into the better over the last years, many newspapers still avoid letters to the editor which seriously question reason and reality in the images of the elite.

Thus many important medias do not see their primary role as distributors of information in the feeding-line of democracy. Instead, they put themselves in the role of an attorney for political correct opinions and distributor of (fabricated) facts supporting such opinions. In short: they have a "mission".

A characteristic statement from the managing director of the official *Danmarks Radio* (i.e. the official broadcast of radio and TV) which according to law is under an obligation to be impartial and objective, could be quoted: If Danmarks Radio is to take its own ideological basis seriously, we must consciously counteract the wave from the political right in questions concerning immigration (*JyllandsPosten* 15 November 1997:

"Hvis Danmarks Radio skal tage sit idegrundlag alvorligt, så bør vi bevidst i den samlede sendeflade forsøge at dæmme op over for den højrebølge i indvandrerspørgsmålet, der strømmer gennem landet").

It is characteristic that this institution has *never* ever produced a program showing the *full* implications of the ongoing development within the field of immigration in Denmark – not even the objective facts of this field have been broadcast in whole, but only fragments not sufficient for the viewer/listener to understand the full implications of what is going on.

For a long period, Danish public libraries were almost clinically cleansed of books and pamphlets coming from the dissident side. The right to be heard which constitutes a central part of legislation on libraries, is not applied in full even today. On the contrary, it seems to be legitimate to try to keep their pamphlets and books away from the shelves.

There are also examples that undesirable facts and legitimate views are not even accepted in paid advertisements, that scholars who represents the “wrong” opinions are blacklisted for long periods and cannot have controversial writings published even if they are well documented, that private businessmen with “incorrect” attitudes are boycotted and employees in the same position have their careers put to a standstill, that students are harassed so that they are not able to finish their exams, that private banks dare not have political incorrect customers and that organisations who have seen no problems in using information from the “revolutionary” political left abstain from using factual information solely because it is administered by politically incorrect persons.

Filibuster lawsuits have also been initiated by for example certain religious groupings and by Neo-Nazis in order to stop undesirable information. For instance, some years ago the spokesman of the Danish Jewish Society, who tried to counteract abuse of the Holocaust to promote the new forms of “anti-racism”, was neutralized by a so-called Nazi-hunter who actually himself had not only produced Nazi-propaganda, but in fact acted on the basis of a written contract with the Nazis themselves.

In addition, there are violent attacks upon persons who do not hail the policy of open borders – usually committed under the excuse that they are extreme rightists, “racists” and “Nazis”. At the formation of the Danish Association in 1987, the founding-meeting was even attacked with bombs and poison gas.

9.2. *The Dictatorship of Human Rights*

After WW II, human rights as formulated in the human rights' conventions of the 1940s and 1950s for natural reasons play a vital role in the European mind. Human rights as formulated in these conventions are however often defined in vague and indefinite principles. So much is left in the hands of the administrators of these rights i.e. not only the European Court of Human Rights which legislates on its own (see above 4), but also the national institutions set up to administer human rights and give advice on their application.

This has led to a rather unsound development, which can easily be seen on the Danish stage: The human right institutions have attracted lots of experts – and pseudo experts – who are not only professionally but also personally engaged in the substance-matter. To some extent, special political groupings have also tried to monopolize *their* (exclusive) right to be the guardians of human rights. In this way, a one-eye apparatus grew up - heavily supported by the State. This in turn attracted a lot of supporters, who in this way got easy access not only to influence, but also to resources which they could not even have hoped for, had they been on their own.

Since the politicians did not want to resist the constant growing demands from such administrators of human rights – which for a long time were at least in principle supported by the public opinion as far as the overarching principles were concerned – their influence grew constantly. Unfortunately, this did not increase the quality of their work.

On the contrary – due to the vagueness of the basic sources of law and the relatively practical unimportance in Denmark of the matter, low-level human right-jurisprudence came to flourish. This meant for example that only *one* approach was usually accepted as being in accordance with “human rights”, namely the approach closest to the personal feelings and desires of the human rights administrators.

There are numerous practical examples of how “human right” of this kind ended up in open conflict with obvious and legitimate needs of Danish Society and the democratic principles upon which this society is based. Just one might be mentioned: it is an established fact that the Danish Center for Human Rights on 1 October 1987 held a meeting concerning “the growing racism in Europe” (observe the presumption implied in the title).

Participants were organisations from the extreme left such as the ones who had violently tried to stop the first meetings of their opponents – at that particular time the Danish Association. A key issue of the meeting was how to stop this Association effectively. No objection on this very approach was made by the representative of the Center.

Later on (1994), the Center refused to arrange a public hearing on political violence in Denmark. It was of no interest to the Center (the events are reported in further details in the book “*Opgøret med indvandringspolitikken*”, 2003, p. 157 by the present author). In 2007 a murder assault on the organisers of a demonstration against a meeting between the Center and a delegation of its “colleagues” from Saudi Arabia remained uncommented by the Center.

So it could be said that the administrators of human rights have turned into professional “good-doers”. Therefore human rights as a such have fallen into distrust within large circles of society. Nevertheless, “human rights” as defined by the good-doers still is a key for political decision-making and thereby forms the basis of destruction of society in the most critical phase of Danish history ever – the phase unprecedented in history where the Danes very right to their own territory is at stake due to immigration from the Third World.

9.3. *“Hate-Speech” and Blasphemy*

As already said: In a democracy, people should have the opportunity to elect its representatives on the basis of their ideology and political intentions even if somebody feels bad about them. Accordingly, candidates for political offices should be allowed to express themselves freely - as long as they do not resort to plain slander – including baseless accusations - or plain threats of violence. Moreover, citizens should have the freedom to discuss any subject with only limited exemptions. If that is not possible, there is no real democracy.

A key element in a sad development away from this is EU-Council Framework Decision 2008/913/JHA of 28 November 2008 on combating certain forms and expressions of “racism and xenophobia” by means of criminal law (Official Journal L 328, 06/12/2008 P. 0055 – 0058).

A framework decision is a legal instrument with clearly defined implications: according to Article 34 of the EU Treaty, such a decision is binding on the member states in regard to the intended objective. However, it is up to national authorities to determine in what form and by what means it is to be implemented.

This means that every member state in the European Union is obliged to bring about a legal order that complies with the demands of the Framework Decision as interpreted by the European Court of Justice.

The 2008 Framework Decision thus institutes an EU-wide legal regime enforced by the traditionally activist European Court of Justice. This legal regime has never been discussed with the populations of the member states, nor have these populations ever been given the opportunity to decide whether they wanted their right of free speech curtailed in the manner determined by the Framework Decision.

The background is the following:

Over the years there was constant pressure from human-rights administrators and extreme left-wing organisations of different kinds to focus on the postulated growing “racism” in Europe. The term is put in quotation marks because this pressure was not accompanied by well-documented proof that there was in fact such a growth, no clear definition of the term was established, and no distinction was made between “racism” and what was called “xenophobia” either.

The whole concept therefore forms more of an appeal to feelings than to the brain. This might be why the European politicians proved vulnerable to the approach – another reason might be the simple idea that by granting the leftists and good-doers this lump of meat, which seemed to be of no real importance they might be silenced and may be even brought in favour of the European idea.

Whatever the reason was, a development was initiated which after a couple of stand-stills – full reports from the meetings are not public, but apparently the Danish Minister ran into domestic problems and a couple of East-European ministers saw only too well the resemblance to what they had seen once before – ended up in the paper mentioned.

It is essential to have an open discussion on the consequences of the immigration to Europe and the acceptability of the immigrants' values and religious habits, which are in some respects in strong contrast to the values of democracy. In spite of this the Framework Decision forms a formidable example of an attempt to suppress free speech.

The preamble of course takes its starting point in the statement that “racism and xenophobia” - which are not defined anywhere in the decision or elsewhere in EU-legislation - are direct violations of the principles of liberty, democracy, respect of human rights and fundamental freedoms and the rule of law, principles upon which the European Union is founded and which are common to the Member States. It then mentions a lot of EU-plans, resolutions, communications etc. on the issue – none of which does in fact go into the substance matter

In other words: It draws on glittering values praised by almost everybody and on decisions already taken – and avoids the sore fact that these decisions are not based on rational reflection.

It then states that the - still undefined - “racism and xenophobia” constitute a threat to groups of persons which are the target of such behavior, wherefore it is necessary to define a common criminal-law approach in the EU to this phenomenon in order to ensure that the same behaviour constitutes an offence in all Member States and that effective, proportionate and dissuasive penalties should be provided for natural and legal persons having committed or being liable for such offences (EU-language). It is really an interesting approach: who could possibly say that evils that are not defined will be a threat to anything?

More specifically, according to the instrument Each Member State shall take the measures necessary to ensure that for example intentional public *inciting* to violence or *hatred* directed against a group of persons or a member of such a group defined by reference to race, colour, religion, descent or national or ethnic origin is punishable (Article 1, 1). According to Article 1, 2 Member States may choose to punish only conduct which is either carried out in a manner likely to disturb public order or which is threatening, abusive or insulting.

Setting up the required restrictions in national law is rather problematic:

According to Article 1, 3 for the purpose of paragraph 1, the reference to "religion" is intended to cover, at least, conduct which is a pretext for directing acts against a group of persons or a member of such a group defined by reference to race, colour, descent, or national or ethnic origin. And according to the preamble (8) "religion" should be understood as broadly referring to persons defined by reference to their religious convictions or beliefs. What does this mean?

What constitutes a religion? How could we possibly make a clear distinction between religions and political ideologies? Is any belief-system that claims to be a religion automatically protected against criticism or ridicule? Should primitive religions which exercise man-destructive ceremonies be respected too? And if a religion - such as Islam - encompasses a complete societal ideology including a political as well as a legal system mandated by its God, should criticism or denigration of it then be punishable by law?

Moreover, ruling out certain opinions and factual information on *all* kinds of beliefs which according to tradition are regarded as religions because we define them as expressions of "racism and xenophobia" means giving such religions a protected platform. And are we really sure that they all deserve such a privilege?

The obvious nonsense incorporated in the text and the anti-democratic approach of the whole instrument of course forms a problem to its fathers. No wonder therefore that Article 7 states that the Framework Decision shall not have the effect of modifying the obligation to respect fundamental rights and fundamental legal principles, including freedom of expression and association, as enshrined in Article 6 of the Treaty on European Union, nor shall it have the effect of requiring Member States to take measures in contradiction to fundamental principles relating to freedom of association and freedom of expression, in particular freedom of the press and the freedom of expression in other media as they result from constitutional traditions or rules governing the rights and responsibilities of, and the procedural guarantees for, the press or other media where these rules relate to the determination or limitation of liability. Cf. also (14) of the preamble:

"This Framework Decision respects the fundamental rights and observes the principles recognised by Article 6 of the Treaty on European Union and by the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, in particular Articles 10 and 11 thereof, and reflected in the Charter of Fundamental Rights of the European Union, and notably Chapters II and VI thereof."

What does this modification imply? Obviously key-elements of the instrument collide with the fundamental principles of the EU? According to the instrument, the Member States shall pass bills which in principle will seriously limit traditional constitutional rights of the citizens – but this should not be done in a way which limits their traditional constitutional rights(!)

Even more: what is “hatred”? When does dissociation from or arguments against a religion or an idea turn into expressions of “hatred”? Should *all* religions be protected from criticism, and are *all* cultural features acceptable? How does one express criticism against an idea or habits prevalent in a culture without risking that it might be taken for incitement of hatred? How do we deal with a belief-system that is in *itself* hateful or encourages violence towards non-believers or towards adherents of other religions? Should people also be punished for expressing hatred towards those who hate them? Should one be obligated by law not to condemn the intolerant?

What does “inciting” to hatred mean? Example: as already said freedom of speech is also the right to argue with humor and irony – thus for instance to condense an idea, an assessment or a fact into a cartoon or an image. Cartoons might in fact in one short glimpse pinpoint something which it would take thousands of words to explain, and cartoons are often much easier to understand. All Danish institutions and public persons are cartooned and thereby ridiculed from time to time – individuals as well as the Church, political parties etc. Even the Queen has had her caricature drawn. Should abuse of power, wooden-headedness of political and religious leaders and sources of disorder and stupidity not be allowed to be pinpointed, criticized and cartooned?

And as for the exemption rule in Article 1, 2: if a group protected by Article 1,1 chooses to disturb public order due to what somebody is expected to express, the group is able to prevent it from being said at all just by the pure threat of causing such disorder. In the same way it is up to the individual or group to decide whether he/it chooses to feel threatened, abused or insulted.

If freedom of speech is limited by the sole reason that somebody is offended or even hated for good reasons, there would in fact not be any freedom of speech at all. Surely, the sovereign kings and the nobility of previous times felt offended and hated when they were met with claims for democracy. Hitler felt offended when Charlie Chaplin made a caricature of him in the movie “The Dictator”.

And the Pope and his Catholics felt highly offended when Northern Europe refused him, cartooned him and had its Reformation. They felt even more offended when scientists claimed that it was not the sun which circled around our globe but the other way around. He even managed to burn some scientists on the bonfire for that reason.

But how would our countries have looked today if nobody had dared to stand up and offend Catholicism on this issue? If anybody feels threatened, abused or insulted, he or the group is in his/its full right to argue why the critics are wrong and deceitful. If a threat implies a threat of violence, it is a matter for the police to deal with according to the rules in penal act on such threats. And if an obvious offence exceeds the borderline of truth, a lawsuit for slander could be launched.

9.4. The Totalitarian EU

Denmark is part of the EU and therefore subjected to the formal and informal influence from this organisation. This is a major challenge to Danish democracy:

The decision making process within the EU does not live up to the democratic ideal where voters' interests and voters' influence should form the driving element in the legislative process. Thus influence of a European citizen on the decisions taken is distant and indirect to a degree which makes it almost non-existent. What counts is not the power of the voter, but the power of EU-institutions.

This is due not only to the very size of the EU as an organization, but also to a strange but obvious fear of the voters by the EU-politicians. A fear which makes the politicians again and again avoid voters' direct influence – as we saw when the Lisbon-Treaty was passed.

This leaves ample room for factors which are *not* relevant to the voters or which are even directly *against* voters' interests to influence events. And it leaves room for resolute interest groups to take the lead. Nevertheless, "lobbying activities" by such groups is accepted as a powerful tool to influence EU-politicians.

Influence from lobbyists is always a dangerous parameter for political decision making. Of course the groups represented in this way must have *their* interests taken care of also.

But when professional lobbying is involved, this will easily happen on the cost of others who do not have the same intellectual or economic strength to have their need put on the political agenda. Part of a lobbying-process might even be to *suppress* such interests, and key issues might even be totally whipped out as factors to be attended to. So the outcome of lobby activities might easily be a distorted basis of the running of society.

In that way, political decisions are removed from the direct influence of the voters and thereby from their need, and irrational factors might seriously affect decision-making, resulting in the collapse of political decision-making described by Barbara Tuchman.

This forms a formidable threat to the Europeans for the time being. One must remember that it is indeed a critical time for this part of the world.

Open minded decision making on the basis of the actual facts is vital for the protection of European values and cultures in an era where millions of in particular Moslems have poured into Europe and settled down, forming their own societies, which are now growing excessively protected by a *laissez faire*-attitude of the European elite.

Det store svigt i havnesagen

Ugebladet 6. januar 2015

Det fremgår af Ugebladet, at debatten omkring Rungsted Havn-sagen er ophedet. Der er vel tale om almindelige menneskers frustrationer over den måde, myndigheder og offentlige personer har opført sig på:

Hørsholm kommune ville i sin tid ikke sætte en rød øre i Rungsted Havn, der derfor blev bygget for *sejlernes* penge på *Statens* søterritorium. Desuagtet har kommunen sjakret med havnen i snart 13 år iht. griller hos skiftende kommunalpolitikere. Og ifølge Helsingør Ret kan kommunen altså nu fortsætte med at gøre, hvad der skal til, for regulært at bemægtige sig havnen. Dette *uden* nogen modydelse til sejlerne, ja endog *uden* at staten har givet den nødvendige tilladelse til, at kommunen forærer havnen til sig selv.

Bedre bliver det naturligvis ikke af, at dommeren glemte at forholde sig til hele sejlernes påstand i forbudssagen. I kendelsen siges således, at kommunens handlinger som led i overtagelsen af havnen kun er lovlige "*i det omfang disse handlinger ikke direkte angår kommunens PRIVATE (min udhævelse, OH) retsforhold til bestemte parter*". Det er imidlertid *netop*, hvad sejlerne i retten gjorde gældende, at de gør. Og Civilstyrelsen afslår at give fri proces, fordi styrelsen ikke mener, det har "almindelig offentlig interesse", om kommunen opnår den godkendelse fra staten, der er en forudsætning for overtagelsen af havnen ...

Imedens forsøger borgmesteren at få bragt sejlerne til ro. Han fortæller således, at de vil få hovedindflydelsen i havnen. – Men glemmer at fortælle, at dette kun gælder, så længe kommunen ikke vil noget andet end sejlerne. Han går også uden om, at kommunen har lagt op til forskelsbehandling af sejlerne alt efter, hvor de bor. Og han siger ikke noget om, hvorledes det sikres, at kommunale udgiftsposter ikke hævles af på havnen og dermed pladslejen – f.eks. omkostningen ved vedligeholdelsen af den kommunale strand syd for havnen.

Havnesagen rummer således myndighedssvigt, som mange altså mener påkalder sig karsk omtale.

Borgerne kører normalt op ad bakke, når de kommer på tværs af offentlige myndigheder og politiske magthavere. Ingen vinder imidlertid noget ved at debattere i en form, som man må formode har haft karakter af ren tilsvining, siden Ugebladet har været nødt til helt at udelade debatindlæg alene af den grund. Det, man vinder på, er at holde de ansvarlige op på deres ansvar ved nøgternt at fortælle, hvad de går rundt og laver.

Flygtninge koster kassen

Jyllands-Posten 14. december 2014

I JP 5/12 læses om nye nedskæringer i det offentlige trods verdens højeste skattetryk, om flygtninge, der ikke vil hjem, om hvordan boligejere med usælgelige huse nu kan udleje dem til asylformål, og om at "Muhammed" er kommet i top på den britiske hitliste over navne. Sammesteds læses, at 12.000 nye syriske flygtninge ventes at få opholdstilladelse her til næste år. Medregnet de forventelige familiesammenføringer svarer det til ca. en fødselsårgang blandt etniske danskere.

Der bruges ubeskrivelige mængder af penge på at huse, forsørge og håndtere de millioner af mennesker, der maser sig ind i Europa fra et Mellemøsten og Nordafrika, der er ved at bryde sammen i kaos. Og hvad bruges der ikke af vitaminer i medierne på historier om disse uindbudte gæster?

Hver eneste af de ikke-vestlige indvandrere koster over et livsforløb små 4 mill. kr. i gennemsnit beregnet blot ud fra de udgifter, der lader sig opgøre. Hertil kommer dem, der ikke kan beregnes eksakt, f.eks. overarbejdsløsheden, overkriminalitetens direkte og indirekte skader, særbelastningen på folkeskolen og sundhedsvæsenet samt belastningen på det sociale område i øvrigt. Vi ved også, at de, der kommer fra Mellemøsten og Nordafrika, koster langt mere end gennemsnittet af ikke-vestlige indvandrere, og vi véd, at netop de i massiv grad ikke lader sig indpasse i det danske samfund. Alt i alt kan det forudses, at dette vil synke sammen under vægten, selv hvis det ikke lykkes at repatriere en meget stor del af dem, der allerede er her.

Hallo, hallo! Er der nogen hjemme?

Dette er universet, solsystemet, planeten jorden, Europa, Danmark her og nu. Det er ikke en teoretisk, ideel verden, i hvilken retmenende politikere, humanister og flygtningevenner kan danse ansvars- og omkostningsfrit rundt. Er de virkelig ikke klar over, at de er i færd med at ødelægge det gode, trygge samfund, der har givet dem selv muligheden for at se væk fra virkeligheden.

Syrien havde i 1950 3,5 millioner indbyggere, nu er der over 20 millioner. Det ville svare til, at Danmark nu havde godt 30 millioner indbyggere. Hvordan ville landet mon så have set ud?

Vi kan ikke redde folkeslag, som ikke vil redde sig selv, men som tværtimod undergraver fundamentet for deres egen tilværelse gennem et umådeholdent børnefødselstal og en religion/kultur, der udelukker alt fremskridt. Men vi kan beskytte os imod, at katastrofen breder sig til vore breddegrader, ved at afskære disse mennesker fra flytte op til os.

Kun ansvarsløse, kortsynede folk med en slet karakter hjælper dem derfor hermed eller bidrager på nogen måde til, at de kan etablere sig i Danmark.

Juridisk teori og praksis

Jyllands-Posten Århus 4. september 2014

I et indlæg i JP Århus 31/8 fortælles, at Danske Advokater mener, at de nye studerende får for meget teori og for lidt praktisk erfaring på jurauddannelsen i Århus.

Der er i den anledning på sin på sin plads at gøre opmærksom på, at der også kan være problemer forbundet med at trække praktikere, herunder advokater ind som undervisere. Et af dem er, at fortravlede praktikere måske er fristede til at søge ind som undervisere for at vise flaget, men samtidig er tilbøjelige til at bruge mere undervisningstid, end godt er, på det, praktikerne i forvejen har liggende på sit skrivebord. En "praktisk" vinklet undervisning med den indretning kan være både spændende og underholdende for de studerende, men udgør ikke en sikker platform for et senere juridisk virke, hvis studenterne derved efterlades uden tilstrækkelig viden om fagets fundament.

Efter 17 års virke som rådgivende jurist i en stor erhvervsorganisation og 40 års virke som universitetsunderviser må det også være tilladt at notere, at adm. direktør Paul Mollerup, Danske Advokater, tager fejl, når han udtaler, at Universitetets krav om forskningsbaseret undervisning – dvs. undervisning baseret på fastansatte forskere – ”slet ingen mening (giver) for jurastudiet, hvor praktisk viden er en langt vigtigere del af uddannelsen end på f.eks. de natur- og lægevidenskabelige uddannelser”.

Paul Mollerup kan henvende sig til mig, hvis han vil have eksempler på, hvorledes praktiserende advokater har forkvaklet deres sager, fordi de ikke i tilstrækkelig grad har holdt sig den teoretiske jura for øje, men har hengivet sig til troen på, at denne lod sig erstatte af ”praktisk” erfaring.

Frihed uden ansvar

Weekendavisen 11/7 2014

Den nye mediansvarslov tager ikke højde for den kritik, som er rettet imod de hidtidige regler på centrale punkter. Pressenævnet bidrager ikke synderligt til at sikre god presseskik, det er staffage

Medieansvarsloven og de presseetiske regler er blevet ændret.

Justeringen er blevet fremstillet som en væsentlig forbedring af reglerne. Desuagtet er der intet særligt sket, bortset fra, at Dansk Folkepartis Alex Ahrendtsen via et par spørgsmål til ministeren fik bundet Pressenævnet op på en strammere kurs bl.a. mht. placeringen og opsætningen af de kendelser, det kan pålægges et medie at publicere. Som det spørges i et af de juridiske tidsskrifter (Juristen 2013 s. 203 ff): ”God presseskik – ansvar eller staffage? Ved lovrevisionen blev der da også set bort fra den kritik, der er rettet imod de hidtidige regler på centrale punkter.

Umiddelbart efter kom så Se og Hør-sagen.

Manglerne i mediansvarsreglerne illustreres netop i sammenhæng med denne sag. Det skete i et interview i Jyllands-Posten 11/5 14 med formanden for ”Foreningen for Undersøgende Journalistik”, John Hansen, der leder Politikens såkaldte ”gravergruppe”. Han siger her, at det er berettiget at bringe historier, der er tilvejebragt på ulovlig vis, hvis det har ”samfundsmæssig relevans”.

Hvad har samfundsmæssig relevans? Påvirkes vurderingen mon af, om der penge i at bringe historien? Spiller journalistens politiske ståsted en rolle? Har pågældende medies særlige mission betydning?

Hvad er egentlig afgørende for en ”graver”journalist som John Hansen?

Dette lader sig eftervise: I 2011 fandt han det samfundsrelevante at hente en historie op af den affaldskurv, hvori de fleste kolleger, der også havde fået den tilbudt, anbragte den. Den byggede på et fristende materiale tilbudt af det venstreekstremistiske såkaldte researchkollektiv ”Redox”, der i det fremmanede en mulig dansk parallel til den norske Breivik-sag.

Råstoffet til materialet var skaffet via ukendte personers indbrud i private hjem og tyveri af papirer og fotografier samt ved edb-hacking. Herefter var tyvegodsset blevet

fordrejet og forfalsket, således at det "afslørede" et hemmeligt, højreekstremistisk foretagende "ORG" med forgreninger alle vegne i samfundslivet.

En beskyldning for højreekstremisme indebærer i sig selv, at journalister sjældent stiller store krav til beviset for beskyldningens korrekthed. De ramte kan derfor i reglen ikke forsvare sig, og selv politiet er tilbageholdende med at beskytte ofrene for den slags. At der var tale om hacking, tyveri og manipulation er imidlertid uden for tvivl. F.eks. lod den primitivt udførte billedmanipulation sig efterhånden uden særlige tekniske forudsætninger. Der var også så mange løse ender i "historien", at en seriøst arbejdende redaktion ville indse, at der var noget galt. Detaljerne er beskrevet i bogen "Politiken-affæren" (Trykkefrihedsselskabet 2012)

Ikke desto mindre sendte graverformand John Hansen historien i luften sammen med Århus Stiftstidende, der dog nærmest ser til at have haft Redox inden for dørene. De to blades overvejelser over, hvad der var samfundsrelevant, påvirkedes herunder ikke af, at den anonyme hovedkraft hos kilden allerede på tidspunktet for "historien" var sigtet for ulovlig hacking.

Håndhæveren af pressens såkaldte selvjustits på det etiske plan, Pressenævnet, udtalte for sit vedkommende blot en blodløs og let bortforklarlig kritik af, at redaktionerne ikke kontrollerede materialet ordentligt, inden det blev brugt.

Trods forskriften i de presseetiske reglers punkt A, 7 om mediernes berigtigelsespligt har hverken Politiken eller Århus Stiftstidende heller gjort noget for at korrigere og rette op hverken over for ofrene – hvoraf nogle i øvrigt kun kom i skudlinjen på grund af personforvekslinger hos Redox - eller over for de troskyldige læsere. Disse henslæber derfor sandsynligvis fortsat deres åndløse tilværelse i angst for den omkringsiggribende højreekstremisme. Det har i så henseende ikke haft nogen betydning, at Datatilsynet efterfølgende lukkede Redox' hjemmeside, og at foretagendets hovedkraft senere blev retsforfulgt for begående brandattentater mod erhvervsvirksomheder og politi samt for planlagte attentater mod Folketinget, Justitsministeriet, Faderhuset i Bandholm, Livgardens kaserne og andre af venstrefløjens hadeobjekter.

Hvor "samfundsrelevant" er det at viderebringe pløre fra en sådan kilde som sund åndelig føde? Hvad kan vi vente os næste gang af den slags "graver"journalister? Hvad er det overhovedet for en "undersøgende journalistik", en forening med en så kompromitteret formand vil fremme? John Hansens svedende krympen sig over sagens realiteter foreligger i parentes bemærket dokumenteret i en lydoptagelse af en samtale med ham fra inden, historien blev bragt i Politiken.

De ændrede medieansvarsregler ville ikke med nogen sandsynlighed have ført til et andet resultat. Og eksemplet er vel at mærke kun ét blandt mange.

Hvad angår Pressenævnet, styres dettes afgørelser af pressen selv, uagtet det har en højesteretsdommer med som gidsel. Nævnet er heller ikke et praktisk operativt redskab for et presseoffer. I sag 132/2001 (6/2 2002) kunne f.eks. selv JP ikke finde ud af, hvorledes et genmæle skulle udformes for at opfylde nævnets krav. Afgørelserne kan også udarte i det rent latterlige. I sag 2007-6-605 (20/2 2008) fandt nævnet(s flertal!) f.eks. ikke, at en "historie" op til et folketingsvalg havde koblet Naser Khader til sort arbejde og dermed sværet ham uberettiget. Nævnet afviste følgelig at kritisere den. Herefter gik Khader til Københavns Byret, der udmærket kunne se den ganske klare og iflg. byretten "groft krænkende" kobling, hvorfor pågældende medie blev injurieret efter straffeloven (dom 18/12 2012 i sag 5B-304/2012).

Derfor må man have lov til at mene, at medieansvarsordningen fortsat er et uanvendeligt redskab imod pressemisbrug.

Hvad angår brugen af ulovligt tilvejebragt stof, kan der vel være tilfælde, hvor det er forsvarligt at anvende kildemateriale, som er fremskaffet ved ulovlige metoder. Men så må der foreligge en situation parallel til de i straffelovens § 14 omtalte nødretstilfælde.

Efter denne bestemmelse er en handling, der ellers ville udgøre en strafbar lovovertrædelse, straffri, hvis den er nødvendig for at afværge truende skade på mennesker eller andre værdier, og lovovertrædelsen er af forholdsvis underordnet betydning.

Med en sådan trussel må i pressesammenhæng kunne sidestilles oplysninger, der forholdes eller måske ligefrem søges holdt skjult, uagtet de er centrale i den politiske debat. Men den begåede ulovlighed må altså være af væsentlig mindre betydning end den skade, der ville være sket, hvis oplysningerne ikke var kommet frem. Ulovligt fremskaffet kildemateriale, der kun kan bruges til sladder, ligegyldigt fnadder eller trakasseri, til underholdning eller til rene sensationshistorier, vil det således efter dette princip ikke være lovligt at anvende. Mediet må med andre ord kunne stille med en ordentlig begrundelse for brugen af materialet.

Det er i øvrigt en betingelse, at det truede gode ikke kunne være reddet med lovlige midler. Nødretten er således ingen genvej til brug af oplysninger, der lader sig skaffe lovligt - f.eks. ved almindelig aktindsigt.

Der efterlades hermed ligesom efter John Hansens kriterie en vid ramme for skønnet over, hvad der er tilladeligt. Men hvis en journalist skal sætte sig ud over loven, indebærer nødretsprincippet dog, han/hun er afskåret fra at bruge ulovligt fremskaffet kildemateriale, som ikke med stor sikkerhed holder vand. Ej heller vil en evt. svigtende evne til at skelne mellem væsentligt og uvæsentligt i den politiske debat fritage for ansvar. Og end mindre berettiger journalistens personlige eller mediets politiske opfattelse af, hvad samfundet er tjent med, i sig selv til at sætte sig uden for loven, lige så lidt som ønsket om at få en kioskbasket - som f.eks. ORG-historien - gør.

Og må vi så snart få de ændringer af medieansvarsloven og de presseetiske regler, som der i årtier har været behov for. Der ligger allerede en liste hos Folketingets retsudvalg over, hvad der er brug for.

Historiefortællere i fåreklæder

Jyllands-Posten 5. maj 2014

Når de medvirkende dengang unge historikere ad åre får lejlighed til at tale frit, fordi de er blevet gamle, er det vel muligt, at meget kan komme frem om, hvordan den uhistoriske historiske DIIS-redegørelse blev til.

Støvet er ved at have lagt sig efter udgivelsen af Bent Jensens mammutværk *Ulve, Får og Vogtere*.

Det var ikke overraskende at se tendenserne i de anmeldelser, der må være skrevet længe inden, anmelderne kan have nået at sætte sig ordentligt ind i bogen.

Det var heller ikke overraskende at se, at de, der omtales i den i en i lidet flatterende rolle iht. Bent Jensens arkivfund, påstår, at han er tendentiøs og useriøs, selv om dette ikke får de dokumenter, bogen bygger på, til at forsvinde. Hvad skulle de vel ellers gøre?

F.eks. Mogens Lykketoft optræder i dag helst som den ansvarsbevidste landsfader med en dømmekraft, der kvalificerer ham som folkets naturlige åndelige vejleder. Han har i denne egenskab fået regelmæssig plads i TV til at demonstrere sit vidsyn. Hvordan skulle han vel reagere, når Bent Jensen refererer hans positive udtalelser f.eks. om en af historiens største masse mordere, den "enestående" Mao og det "samba-socialistiske" Cuba, om behovet for udmeldelse af NATO (bind 2 s. 424 ff) samt om, at de baltiske sovjet-republikker ikke skulle lade sig dirigere af separatister og nationalister (bind 2 s. 513). Hvad skal en Lykketoft gøre, når Ulve, Får og Vogtere på den måde viser, at han er ude af stand til at træffe de rigtige valg i eksistentielle politiske anliggender, ja end ikke kan orientere sig i grundlæggende moralske forhold?

Mere overraskende er det, at Bent Jensen har kunnet bringe så meget nyt frem, som tilfældet er, og det endog trods de talrige hindringer, der er blevet lagt i vejen for offentliggørelsen af hans materiale. Man tør slet ikke tænke på, hvordan bogen havde set ud, såfremt han havde fået lov til at bringe det hele.

Ét problem tilbagestår derfor: Hvordan kan det gå til, at hele to tidligere, officielle undersøgelser inden for samme emnefelt ikke har afkastet det, Bent Jensen nu har bragt op til overfladen? Det er jo altså ikke historiske detaljer, det drejer sig om, men forhold, der var afgørende for Danmarks stilling i en meget kritisk historisk periode. Hvordan kan Bent Jensen her bringe så meget væsentligt nyt frem, når de andre undersøgere har haft adgang til samme materiale som han og rådede over langt større ressourcer?

Bare ét eksempel: Hvordan kan begge de nævnte undersøgelser have overset de fatale oplysninger om Jørgen Dragsdahl aktivitetsprofil og indflydelse?

Resultatet af den seneste af de to nævnte undersøgelser er publiceret i PET-Kommissionens Beretning (2010). Man har svært ved at undskylde, at den er så ufyldstgørende, som tilfældet er, på de områder, hvor den er sammenfaldende med Bent Jensens. Men den havde da godt nok et andet primært fokus.

Værre stiller det sig med DIIS-udredningen Danmark under Den kolde Krig (2005). Sammenholdes Ulve, Får og Vogtere med denne rapport, får man det indtryk, at noget er helt galt. Ved et nærmere eftersyn nærmest kollapser DIIS-udredningen således for øjnene af en.

Det gør den for øvrigt allerede i lyset af, hvad der på udredningens tidspunkt var offentligt kendt om forholdene. Hvordan kan udrederne f.eks. konkludere noget som helst om, hvilken – ifølge udredningen manglende - fremgang de sovjetiske påvirkningsoperationer havde i Danmark, uden at tage afsæt i de målsætninger, Sovjet selv opstillede for påvirkningsoffensiven mod os? Disse målsætninger har i årtier været kendt fra en såkaldt strategisk langtidsplan, der blev udarbejdet som drejebog for offensiven. Og hvordan kan rapporten udelade vor væsentligste kilde til oplysningerne om denne drejebog, nemlig tjekken Jan Sejna, der hoppede af med planen under armen ved invasionen af Prag i 1968? At udrederne har kendt ham, fremgår i parentes bemærket af en fodnote i rapporten (hvor han med et ikke-oplyst belæg karakteriseres som "kontroversiel").

Langtidsplanen viser, at Sovjet i modsætning til, hvad udredningen fortæller, nåede ganske langt i Danmark. Dette lader sig konstatere ud fra, hvad der faktisk skete hos os i 1980-erne sammenholdt med de mål for påvirkningsoperationerne, planen opstiller.

Hvorfor må læserne af DIIS-udredningen ikke få det at vide? Hvorfor må de ikke få at vide, at det, der skete i 1980-ernes "fodnoteperiode", nøje svarer til, hvad der ifølge langtidspanen var planlagt østfra til at skulle ske?

Man får således det indtryk, at læsere, som havde forestillet sig, at de med DIIS-udredningen fik en sober og loyal redegørelse for, hvad der faktisk er foregået, i stedet har fået en historiefortælling, der blev skåret til ud fra nutidens politiske hensyn. Med andre ord at de, der styrede udredningen, har søgt at undgå at give læserne indblik i det svigt, personerne og de politiske partier bag 1980'ernes såkaldte alternative sikkerhedspolitiske flertal gjorde sig skyldig i.

Dette leder læseren af udredningen over i det næste spørgsmål: Hvorledes har det kunnet lade sig gøre at modellere en officiel redegørelse, der burde fremstå som objektiv, på den måde?

I så henseende må vi gætte. Men man kan dog vel gætte på, at de unge historikere, der blev sat til at lave de undersøgelser, redegørelsen bygger på, har fået besked på at holde sig til de mere overordnede forhold og i al fald holde sig væk fra "operativt" materiale - læs materiale som afgørende kunne kompromittere fodnotepolitikerne og deres partier. Ved endvidere at henvise historikerne til ikke at gå for dybt i enkeltsager har i al fald klart kompromitterende stof kunnet holdes ude. Og ved f.eks. at henvise dem til at tage afsæt i myndighedernes generelt holdte slutrapporter (årsrapporter) har nok yderligere en del konkret besværligt stof ladet sig frasortere. Desuden har der antagelig i den afsluttende fase været mulighed for skønsmæssigt at diktere ovenfra, hvad der skulle med, dvs. for at frasortere "irrelevant" stof, "skære helt ind til benet" og udelade konkrete navne.

Kun fremtiden kan vise, hvad der egentlig er foregået. Men når de medvirkende dengang unge historikere ad åre får lejlighed til at tale frit, fordi de er blevet gamle, er det vel muligt, at meget kan komme frem om, hvordan den uhistoriske historiske DIIS-redegørelse blev til.

Bent Jensen har ikke været underkastet sådanne bånd, men kun dem, der følger af, at forskellige myndigheder af grunde, vi ikke får indblik i, men har svært ved at indse kan være gode, har afslået at afklassificere væsentlige dele af det materiale, han faktisk har set. Samtidig ser det ud til, at nogen af de samme myndigheder endog har taget anledning til at lade dele af det sete materiale forsvinde i en sådan grad, at de nu bagefter end ikke mere er i stand til at finde det selv, når der spørges efter det.

Det må på denne baggrund i sig selv have været et sisyfosarbejde for Bent Jensen at få værket op at stå. Man undrer sig over, at det overhovedet er lykkedes, og at han har bevaret gnisten til at overvinde den modstand, han har mødt.

Vi ved imidlertid i kraft heraf nu særdeles meget mere, end vi vidste før udgivelsen. Dermed har vi også mulighed for at blive klogere og for at undgå gentagelse af politiske fejltrin af den art, han afdækker.

Man kunne have håbet på, at dette var blevet påskønnet såvel blandt politikere som historikerkollegerne. Ligeledes kunne man have håbet på, at både forskere inden for andre fag og journalister ville forstå værdien af, at forskere har den størst mulige frihed til at bringe det frem, de faktisk finder.

Som begivenhederne omkring Jørgen Dragsdahls injuriersag mod Bent Jensen viser, er denne forhåbning imidlertid kun delvis gået i opfyldelse. Visse medier, som burde have taget anledning til selvransagelse, eller i al fald til at forholde sig til de forhold, han afdækker, ser ud til ligefrem at have gjort det til et mål i sig selv at undgå, at deres publikum får at vide, hvad retssagen handler om. Og forskerne - endog inden for retsvidenskaben - har massivt kigget bort. Ja, nogen af dem har formelig danset

på bordene i foragt ikke blot for sagens faktum og de gældende retsregler, men også for de principper, der bør gælde forskningen i et frit informationsfund.

Tråde fra Kosovo til Krim

Jyllands-Posten 25. marts 2014

Folkerettens forbud mod indblanding i andre landes indre anliggender uden FN-mandat var vi jo selv med til at afskaffe for 15 år siden

I flere klummer har Per Nyholm belært læserne om, hvordan de skal se på begivenhederne i Ukraine. Med et snæversyn, som er karakteristisk for den, der er så overvældet af troen på eget vidsyn, at det skygger for alt andet, ser han klart, hvad der skal gøres over for Rusland.

Hvor er det dog godt, vi har Nyholm til at tænke for os. Ellers havde vi måske vinklet problemet ud fra tanken om folkenes ret til selvbestemmelse. Med eller uden en tvivlsom folkeafstemning ligger det jo dog klart, at Krim har massivt russisk befolkningsflertal og kun blev flyttet til anden tilhørighed ved en sovjet-diktators beslutning, som ingen som helst praktisk betydning havde, da den blev truffet. Ja, vi kunne måske endog have fortabt os i sammenligninger med dengang, da sønderjyderne stemte sig hjem til Danmark.

Men naturligvis ligger det ganske, helt og aldeles anderledes med Krim. Der er en tilbagevenden til Rusland i strid med folkeretten.

Folkeretten?

Jamen netop folkerettens forbud mod indblanding i andre landes indre anliggender uden FN-mandat var vi jo selv med til at afskaffe for 15 år siden?

Det skete dengang, da Danmark var med til at angribe Serbien af hensyn til det albanske flertal i den serbiske Kosovo-provins, som var vokset op lige så stille gennem årene. Forgæves blev der advaret mod konsekvenserne af at gå i krig på det grundlag i strid med folkeretten uden at tage højde for, hvad sligt kunne føre til på sigt – altså i dag.

Som begrundelse for alligevel at opgive forankringen for 350 års dansk udenrigspolitik henviste den daværende regering til nødvendigheden af at gribe ind over for et folkemord i Kosovo. Desværre fulgte regeringen ikke op på sagen, efter at det kom frem, at der måske snarere var tale om en petrodollarbetalt markedsføring af et påstået folkemord, som mediefirmaet bagved i øvrigt var ganske stolt af.

Ja, ifølge forlydender i den internationale presse ville chefanklageren i krigsforbrydertribunalet i Haag schweizeren Carla Del Ponte endog have de NATO-ansvarlige for krigen afhørt. Desværre blev hun derfor anbragt som ambassadør i et fjernt land med besked på at holde mund. Hun forsvandt derfor fra mediebilledet ligesom så meget andet, der helst ikke skal give folk forkerte ideer om verdens indretning. F.eks. hendes landsmænds nylige succesfyldte afvisning af EU's vanvittige indvandringspolitik.

Nu er det derfor russerne, vi skal kaste os over, til trods for at de har gjort mindre, end vi altså selv har været med til at gøre. Og til trods for, at vi selv har været med til at skabe Putin ved at svække hans forgænger, nemlig den mere demokratisk sindede

Jeltsin, da vi løb fra en aftale med ham netop om, hvordan tillæddet Kosovo skulle håndteres.

Hvad forstillede Nyholm & Co. sig egentlig, der ville ske, når alle europæiske grænser kom i spil efter Kosovo-krigen? Og hvorfor må Rusland ikke søge tryghed for russerne?

Har Rusland grund til at være specielt tryk ved, hvad der foregår i hovederne på vesteuropæiske politikere, der f.eks. uden fornuftig grund har fyldt verdensdelen med rasende muslimer? Som vil deltage i borgerkrige i mellemøstlige vanvidslande med ustyrlige indbyggere i et uhyrligt voksende antal, så at ingen alligevel kan hindre dem i at myrde hinanden af ren og skær desperation? Som nylig har lagt Sydeuropas økonomier ned i et umuligt politisk projekt med en fælles valuta i strid med al erfaring – herunder fra forsøget på at indføre en fælles møntfod i Norden for mere end 100 år siden.

Kan vi andre ikke også være noget i tvivl om, hvad sådanne politikere mon finder på næste gang?

Folkeafstemningen i Schweiz

Danskeren nr. 1, forår 2014

Hysteriet vil ingen ende tage, efter at schweizerne har stemt en begrænsning af indvandringen igennem, som ingen andre europæere har fået lov til at stemme om. Resultatet fremstilles også således, at det den nu vedtagne forfatningsændring er vendt mod EU-borgere.

Hvilke mon?

Initiativet hviler på et omhyggeligt forarbejde, som kan hentes på [http://www.svp.ch/documents/database/dokumente/\\$svp/Default%20Folder/positionsapiere/2013/Argumentarium_Masseneinwanderung_lang-d.pdf](http://www.svp.ch/documents/database/dokumente/$svp/Default%20Folder/positionsapiere/2013/Argumentarium_Masseneinwanderung_lang-d.pdf)

Som det fremgår heraf, er der absolut ikke tale om noget overdrevet, "fremmedfjendsk" eller vanvittigt projekt, men om en lov, som er nødvendig for at sikre schweizernes overlevelse på og ret til deres egen jord.

Frit oversat lyder kernen i teksten til forfatningsændringen således:

§ 121 Overskrift (ny)

Lovgivning på udlændinge- og asylområdet.

§ 121a (ny) Kontrol med indvandringen

Stk. 1. Schweiz kontrollerer selv indvandringen af udlændinge.

Stk. 2. Antallet af bevilgede opholdstilladelser til udlændinge må ikke overskride øvre grænser og kvoter. Den øvre grænse gælder for alle bevillinger inden for udlændingeretten, herunder også for asyltilladelser. Retten til varig opholdstilladelse, familiesammenføring og sociale ydelser kan begrænses.

Stk. 3. De årlige øvre grænser og kvoter for arbejdstilladelser skal fastsættes ud fra Schweiz' overordnede erhvervsinteresser og under hensyn til schweizernes forrang til

arbejde. Det afgørende kriterium for tildeling af opholdstilladelse er især, at en arbejdsgiver har søgt herom, ansøgerens integrationsevne samt en tilstrækkelig indkomst.

Stk. 4. Der må ikke indgås internationale aftaler, som strider mod denne paragraf.

Stk. 5. Nærmere regler fastsættes ved lov.

Tysk originalversion:

Die Bundesverfassung wird wie folgt geändert:

Art. 121 Sachüberschrift (neu)

Gesetzgebung im Ausländer- und Asylbereich

Art. 121a (neu) Steuerung der Zuwanderung

1 Die Schweiz steuert die Zuwanderung von Ausländerinnen und Ausländern eigenständig.

2 Die Zahl der Bewilligungen für den Aufenthalt von Ausländerinnen und Ausländern in der Schweiz wird durch jährliche Höchstzahlen und Kontingente begrenzt. Die Höchstzahlen gelten für sämtliche Bewilligungen des Ausländerrechts unter Einbezug des Asylwesens. Der Anspruch auf dauerhaften Aufenthalt, auf Familiennachzug und auf Sozialleistungen kann beschränkt werden.

3 Die jährlichen Höchstzahlen und Kontingente für erwerbstätige Ausländerinnen und Ausländer sind auf die gesamtwirtschaftlichen Interessen der Schweiz unter Berücksichtigung eines Vorranges für Schweizerinnen und Schweizer auszurichten; die Grenzgängerinnen und Grenzgänger sind einzubeziehen. Massgebende Kriterien für die Erteilung von Aufenthaltsbewilligungen sind insbesondere das Gesuch eines Arbeitgebers, die Integrationsfähigkeit und eine ausreichende, eigenständige Existenzgrundlage.

4 Es dürfen keine völkerrechtlichen Verträge abgeschlossen werden, die gegen diesen Artikel verstossen.

5 Das Gesetz regelt die Einzelheiten.

II

Die Übergangsbestimmungen der Bundesverfassung werden wie folgt geändert:

Art. 197 Ziff. 9 (neu)

9. Übergangsbestimmung zu Art. 121a (Steuerung der Zuwanderung)

1 Völkerrechtliche Verträge, die Artikel 121a widersprechen, sind innerhalb von drei Jahren nach dessen Annahme durch Volk und Stände neu zu verhandeln und anzupassen.

2 Ist die Ausführungsgesetzgebung zu Artikel 121a drei Jahre nach dessen Annahme durch Volk und Stände noch nicht in Kraft getreten, so erlässt der Bundesrat auf diesen Zeitpunkt hin die Ausführungsbestimmungen vorübergehend auf dem Verordnungsweg.

Myten om vore folkeretlige forpligtelser

Jyllands-Posten 18. februar 2014

Betydelige dele af landets såkaldt intellektuelle elite har derfor søgt nye holdepunkter for det åndelige liv i en menneskerettigheds- og EU-kult, der igen og igen inficerer debatten.

Mennesker trives ofte bedst, hvis de lever efter trossætninger, der fritager dem for at tænke selv. I Danmark er den kristne tro imidlertid på retur og marxismen gået af mode. Udbredte dele af landets såkaldt intellektuelle elite har derfor søgt nye holdepunkter for det åndelige liv i en menneskerettigheds- og EU-kult, der igen og igen inficerer debatten.

På vore universiteter og i talrige centre, kontorer og organisationer går således et voksende antal kloge folk rundt og mumler uophørligt om EU-rettens, Menneskerettighedskonventionens og andre folkeretlige reglers (formodede) fortræffelighed og fortrinsret i forhold til, hvad de bondske danskere har fundet på at gøre til lov. Selv i Folketinget, hvis medlemmer ellers ifølge Grundlovens klare tekst ikke er bundet af andet end deres overbevisning, vandrer hovedparten af medlemmerne rundt med sky blikke og alle tegn på utilpashed, hvis de ikke kan få det, de egentlig mener, til at stemme med "vore internationale forpligtelser".

I JP 15/5 2005 kunne læses, at deltagerne i Journalisthøjskolens optagelsesprøve fik stillet spørgsmålet om, hvilken mulighed Danmark har, hvis Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsiger en dom om danske forhold. Det autoriserede svar var, at Danmark så skulle efterleve dommen.

Svaret nævner ikke, at der også er andre muligheder, og er dermed forkert, hvilket vel viser noget om, hvorfor den nye kult har nået en så imponerende udbredelse. Danmark er således ikke bundet af menneskerettighedskonventionen længere, end vi selv vil. Hvis en dom fra Menneskerettighedsdomstolen er urimelig eller strider mod væsentlige danske interesser, hvilket slet ikke er usædvanligt, har vi mulighed for at træde ud af konventionen eller ligefrem nægte at følge dommen. Danmarks højeste judicielle myndighed er nu engang Højesteret, hvis virksomhed ikke kan udliciteres til Menneskerettighedsdomstolen (hvor en dommer i dag behandler ca. 400 klager dagligt om bl.a. borgernes retssikkerhed). Og Højesteret skal dømme efter det, Folketinget bestemmer, uanset hvad Menneskerettighedsdomstolen mener.

Hvis dennes dommere derfor i deres lønkamre finder på at skabe helt ny ret i forhold til, hvad Folketinget besluttede, da Tinget i begyndelsen af 1990-erne vedtog en lov, der gjorde konventionen til dansk ret, har Højesteret ikke andet at gøre end at dømme efter, hvad der gjaldt iht. konventionen dengang. På samme måde vil Højesteret skulle dømme efter det, Folketinget senere måtte beslutte, hvis Tinget en dag taber tålmodigheden med Domstolens menneskerettighedsmageri.

Nyt eksempel: Ifølge JP 14/1 afviser statsminister Helle Thorning-Schmidt, at hun har gjort noget forkert ved uden om Folketinget at ændre optjeningsreglerne for udenlandske EU-borgeres ret til at få en børnecheck. Hun henviser til, at hendes jurister vurderer, at Danmark ikke kan vinde en eventuel sag ved EU-Domstolen om optjeningsreglerne.

Danmarks tiltrædelse af EU har imidlertid kun fundet sted ved en ganske almindelig, af Folketinget vedtaget lov. I og med denne forpligtede vi os til at anvende EU-retten på dansk grund. Men denne lov har ingen større vægt end alle andre love. Hvis Folketinget derfor bevidst opretholder en lovgivning, der strider mod EU-regler – f.eks. for at fremprovokere en ændring af disse - er det statsministerens pligt at følge folketingsflertallet. Det samme gælder, hvis Folketinget senere vedtager en EU-retsstridig lov. En folkevalgt forsamling kan således ikke binde efterfølgernes vedtagelser. Princippet blev for øvrigt fastslået i dansk ret helt tilbage i 1819.

Statsministeren kan med andre ord ikke på egen hånd hen over hovedet på Folketinget ændre noget, dette har vedtaget. Gør hun det, begår hun statskup i det små. Hvis Folketinget nægter at følge EU, er det således et mellemværende mellem EU og Danmark, som ikke har nogen indflydelse på statsministerens pligt til at overholde det, Folketinget har vedtaget.

Problemet er i øvrigt netop behandlet af Højesteret i en dom af 18/12 2013, der fastlår, at en klar dansk lov altid går først. Afgørelsen noterer i øvrigt, at det faktisk er anerkendt af EU-Domstolen, at de nationale domstole ikke må anvende EU-retten "contra legem", dvs. imod den lovgivning, der gælder i de enkelte medlemslande. EU-retten anerkender med andre ord – meget betryggende – disses suverænitet. Så statsministeren må nok have fat i sine jurister igen og få dem til at fintune deres jura.

Utidig ærbødighed for konventionerne har der også været i en anden nylig sammenhæng. Der er således opstået stor forargelse over, at Søren Krarup og MF Christian Langballe mener, at der ikke skal gives statsborgerskab til muslimer, eftersom det er umuligt at forene den islamiske tro med en demokratisk samfundsorden. "Diskriminations"-kortet blev omgående trukket, og de to blev gennemheglet med henvisning til både Grundlovens forudsætninger om, at forskelsbehandling på dansk grund ikke er tilladt, og til den internationale "racisme"konventions forbud mod ditto.

Efter Grundlovens § 44, stk. 1, kan ingen udlænding imidlertid få indfødsret uden ved lov, dvs. via Folketingets vedtagelse af en lov om, at den konkrete person, det drejer sig om, skal have statsborgerskab. Og under afstemningen om en sådan lov er folketingsmedlemmerne som sagt ifølge Grundlovens udtrykkelige indhold kun bundet af deres overbevisning. Det er med andre ord ganske tilladeligt, at de lader *alle* overvejelser for og imod indgå i denne stillingtagen.

Det er i øvrigt urimeligt at kalde det "diskrimination" eller "forskelsbehandling", hvis folketingsmedlemmer føler, det er uforsvarligt at give statsborgerskab til udlændinge, der efter al indhøstet erfaring ikke kan ventes at ville tilpasse sig den danske samfundsmodel. "Diskrimination" er negativ forskelsbehandling på grundlag af fordomme, rettet mod enkeltindivider eller grupper. Diskrimination af *usaglige* grunde (f.eks. race) er moralsk forkastelig og modvirkes da også af internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder især af FN's racediskriminationskonvention. Men læg mærke til ordet "usaglig". *Sagligt* begrundet forskelsbehandling er således både tilladelig, moralsk forsvarlig og undertiden endog nødvendig.

F.eks. kan man kun få sociale ydelser, hvis man opfylder særlige betingelser mht. alder eller helbredstilstand. Folk, der ikke opfylder betingelserne, er altså afskåret fra dem og bliver dermed for så vidt "diskrimineret". Forskelsbehandling på grund af statsborgerskab er heller ikke uden videre konventionsstridig. Den danske pensionslovgivning bestemmer i pagt hermed, at som hovedregel kan kun danske statsborgere få offentlig alderspension.

Det er da også værd at bemærke, at FN's racediskriminationskonvention artikel 1, pkt. 2, udtrykkeligt bestemmer, at der *ikke* er tale om diskrimination i konventionens forstand, når det drejer sig om "*forskelsbehandling, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling, som en i konventionen deltagende stat foretager mellem sine egne statsborgere og udlændinge*".

Så meget mindre er det naturligvis "diskrimination" at nægte statsborgerskab til personer, der kan forventes at volde problemer, hvis de opnår det. I øvrigt er det nu engang enhver stats suveræne ret at bestemme, hvem de vil acceptere som borgere i landet.

Når politikere, embedsmænd, forskere og andre betydningsfulde folk derfor går rundt i hypnotisk tilstand og mumler om EU-retten og menneskerettighedernes fortrinset, er der ingen grund til at kaste sig i støvet for det, de siger. I stedet bør man forlange et svar på, hvad deres belæg er.

Men i øvrigt er der også ofte god grund til at spørge mumlerne, om de "internationale konventioner" overhovedet kan tages til indtægt for det, der påstås. Som ovennævnte eksempel viser, vrides tolkningen af konventionerne således ofte af nogen, der har deres gode udkomme af at tjene andet end den danske befolknings interesser.

Om ytringsfrihed og injurielovgivning. Dragsdahl-sagen kort

<http://www.trykkefrihed.dk/om-ytringsfrihed-og-injurielovgivning-dragsdahl-sagen-kort.htm> 8. februar 2014

Dragsdahls forsøg på at lukke munden på Bent Jensen og andre arkivgravende historikere fortsætter. Det samme gør diskussionen. Da Ole Hasselbalch i Fagbladet Juristen ville gendrive en Dragsdahl-støttende jurists påstande, blev hans kommentar afvist med, at den var "for politiserende." Læs den her i stedet

I artiklen Historieforskning, injurielovgivning og god tro i Juristen 2013 s. 255 ff. diskuterer lektor Trine Baumbach Østre Landsrets dom i injurienesagen mellem historieprofessor, dr. phil. Bent Jensen (BJ) og journalisten og samfundsdebattøren Jørgen Dragsdahl (JD).

Fagbladet Juristens sidste 2013-nummer med artiklen af Trine Baumbach udkom 21/1 2014, Procesbevillingsnævnet skulle den 29/1 træffe afgørelse om 3.-instansbevilling i den sag mellem Bent Jensen og Jørgen Dragsdahl, der er omdrejningspunkt for artiklen. Den 24/1 indgav Ole Hasselbalch til Juristens redaktion nedenstående kommentar til den.

Trine Baumbachs artikel gengiver massivt den af landsretten underkendte byretsdom og indeholder en række af de polemiske synspunkter og urigtige oplysninger om sagens faktum og jura, som Jørgen Dragsdahl og dennes støtter havde gjort til omdrejningspunkt for deres kritik af landsretten. Hun påstår også i artiklen, at Bent Jensens egentlige formål med at offentliggøre PET's oplysninger om Dragsdahls status som KGB-indflydelsesagent var at beskyldte Dragsdahl for at have handlet strafbart. Ole Hasselbalchs kommentar afvistes af redaktionen med henvisning til, at den var for politiserende.

Trykkefrihed.dk har derfor valgt at bringe den her

Om Ytringsfrihed og injurielovgivning

Kommentar til Trine Baumbach, Juristen 2013 s. 255 ff.¹

¹ Fagbladet Juristens sidste 2013-nummer med artiklen af Trine Baumbach udkom 21/1 2014, Procesbevillingsnævnet skulle den 29/1 træffe afgørelse om 3.-instansbevilling i den sag

Af professor, jur. dr. Ole Hasselbalch

I artiklen *Historieforskning, injurielovgivning og god tro* i Juristen 2013 s. 255 ff. diskuterer lektor Trine Baumbach Østre Landsrets dom i injurienesagen mellem historieprofessor, dr. phil. Bent Jensen (BJ) og journalisten og samfundsdebattøren Jørgen Dragsdahl (JD). Det konkluderes, at straffelovens bestemmelser efter ordlyden strider mod retstilstanden inden for feltet og hindrer en stringent retsanvendelse, hvorfor der anbefales en lovændring. Forfatteren erkender dog at mangle mulighed for at forholde sig til bevisbedømmelsen i dommen, hvis udfald hun synes at anfægte. Hun medtager således dele af den polemik, der efter landsretsdommen er ført mod BJ.²

Byretsdommen holdt et niveau, der må være et problem for Domstolsstyrelsen, og som i al fald skabte stor forvirring og debat i offentligheden. Herunder har en række misforståelser om såvel faktum som jus sneget sig ind selv blandt jurister. Forvirringen er imidlertid langt fra så udbredt som hævdet i artiklen, efter at landsretten har ryddet op. Og det er vanskeligt at se, at landsretsdommen tilsiger en ændring af injurielovgivningen, uagtet dennes meningsindhold måske kunne beskrives klarere.

1. Problemstillingen

Artiklen leder gennem juridiske kringelveje, det vel kan være nødvendige at føre læseren ind på, hvis landsretsdommen skal fremstilles som forkert eller egnet til en efterprøvelse i Højesteret. De finesser, der tages op, er imidlertid uden betydning i forhold til de ret enkle grunde til, at BJ blev frifundet:

---

mellem Bent Jensen og Jørgen Dragsdahl, der er omdrejningspunkt for artiklen. Den 24/1 indgav Ole Hasselbalch til Juristens redaktion nedenstående kommentar til den.

Trine Baumbachs artikel gengiver massivt den af landsretten underkendte byretsdom og indeholder en række af de polemiske synspunkter og urigtige oplysninger om sagens faktum og jura, som Jørgen Dragsdahl og dennes støtter havde gjort til omdrejningspunkt for deres kritik af landsretten. Hun påstår også i artiklen, at Bent Jensens egentlige formål med at offentliggøre PET's oplysninger om Dragsdahls status som KGB-indflydelsesagent var at beskyldte Dragsdahl for at have handlet strafbart.

Ole Hasselbalchs kommentar afvistes af redaktionen med henvisning til, at den var for politiserende. Kommentaren blev herefter offentliggjort via Trykkefrihedsselskabet.

² BJ's påklagede, men dokumenterede, kildebaserede og med noter forsynede artikel i Jyllands-Posten 14/1 2007 betegnes f.eks. som blot "avisskriverier". Hun påpeger, at PET 30/4 2007 indskærpede BJ et tavshedspålæg, men forbigår, at PET-skrivelsen bekræfter, at BJ på tidspunktet varetog en almeninteresse. Byretsdommen i sagen citeres omfattende uden bemærkning om de indsigelser, der er rejst mod det citerede i anledning af rettens såvel formelle som materielle fejl, jf. herom bl.a. Ole Hasselbalch, *Dragsdahl-sagen* (2010). Forfatteren så at sige autoriserer endvidere et ikke-eksisterende fænomen, som byretten gør til omdrejningspunkt, som om det er anerkendt begreb blandt samtidshistorikere, nemlig "den særlige kildekritiske indgangsvinkel", der angiveligt bør anvendes ved brug af PET-dokumenter. Begrebet blev imidlertid kreeret af et vidne i byretssagen, som i øvrigt ikke selv havde været i nærheden af et PET-dokument. Forfatteren gentager også en påstand om, at BJ havde "eksklusiv adgang" til PET-dokumenterne, uagtet adskillige forskere samt journalister havde adgang. Ligeledes gentager hun en meningsløs - og til dels forkert - påstand om, at BJ ikke "fra anden side" havde fået verificeret PET's oplysninger om JD. Faktisk verificerede BJ oplysningerne i det omfang, det var muligt, ved hjælp af FE-materiale (hvilket oplystes i landsretten).

Sagen drejer sig således om, hvorvidt en historieprofessor i pressen ansvarsfrit kan referere det, han iht. offentligt opdrag finder i et myndighedsarkiv vedrørende en person (JD), der har gjort meget for at komme i både offentlighedens og politikernes fokus på et politisk kontroversielt felt. Personen kan derfor vanskeligt pludselig påberåbe sig nogen privatlivsbeskyttelse, når arkivstudiet viser, at han bevægede sig (langt) ud i noget, han burde have holdt sig fra.

BJ har i PET's arkiver fundet dokumenter, der *utvetydigt* konkluderer, at Dragsdahl var såkaldt menings-, påvirknings- eller indflydelsesagent - terminologien er ikke fast - under Den Kolde Krig. Og BJ har i lyset af anliggendets store samfundsmæssige interesse offentliggjort disse fund i pressen i den dér nødvendige kortfattede og populære, men dog dokumenterede og i forhold til arkivernes indhold retvisende form. BJ har for landsretten ført det bevis, som var nødvendigt for at godtgøre, at PET's nævnte karakteristik havde et (særdeles) seriøst grundlag, og at han altså ikke bare brugte arkivernes udvisende som påskud til at løbe med en halv vind. Han har altså overbevist retten om det legitime i at viderebringe oplysningerne, og han har ført det efter straffeloven nødvendige sandhedsbevis for korrektheden sin gengivelse af arkivernes indhold. Derimod har han *ikke* har ført – og har ikke forsøgt at føre – noget *definitivt* sandhedsbevis for, at PET's vurdering af Dragsdahls status som indflydelsesagent er korrekt. Dette sidste anså BJ således for unødvendigt, eftersom han kun havde udtalt sig om, hvad der fremgår af arkiverne. Endvidere har BJ undersøgt kilderne til en række af de synspunkter og oplysninger, Dragsdahl slusede ind den sikkerhedspolitiske debat dengang, og BJ har på dette grundlag konkluderet, at Dragsdahl bedrev (KGB) desinformation. BJ har overbevist landsretten om berettigelsen af denne karakteristik ved at redegøre for og dokumentere sine – meget grundige - undersøgelser i så henseende og ved at dokumentere resultatet af tilsvarende undersøgelser foretaget af bl.a. Udenrigsministeriet.

I et frit informationssamfund behøver man ikke at tage Menneskerettighedskonventionen til hjælp for at tolke injuriereglerne således, at dokumentarbart sande oplysninger, som offentliggøres i et sagligt formåls tjeneste, ikke kan sanktioneres. Noget sådant ville undergrave selve fundamentet for det levende demokrati, dvs. selve forfatningen. Det er indlysende, at netop de for et sådant demokratis funktionsmåde nødvendige forudsætninger indgår som tolkningsgrundlag for enhver lovbestemmelse, der har med ytringsfriheden at gøre. At en historieprofessor vanskeligt i relation til injuriereglerne kan være ringere stillet end en journalist, turde også være indlysende – end mere af den grund, at professorers forpligtelse til at lukke munden op over for den bredere offentlighed mht. det, de finder, følger af universitetslovens udtrykkelige indhold – i det konkrete tilfælde understøttet af den omstændighed, at BJ altså arbejdede med en konkret forskningsopgave, hvis gennemførelse var vedtaget af Folketinget.³

En stærkt medvirkende grund til, at der har kunnet opstå forvirring om sagen, er, at offentligheden kun har en meget beskednen viden om det sagsforhold, landsretsdommen beskæftiger sig med, dvs. om den virkelighed under Den Kolde Krig, JD var en del af. Pressen har således massivt forsømt sin opgave på dette

---

³ Det er ikke rigtigt, som Trine Baumbach anfører, at sagen startede i 2004, da professor, dr. phil. BJ blev leder af Center for Koldkrigsforskning og i den anledning fik adgang til en række dokumenter” fra PETs arkiv. Center for Koldkrigsforskning kom således først til verden tre år senere, og BJ blev ansat som leder af det pr. 1/2 2007.

punkt. En anden årsag er, at de strafferetlige regler om aktiviteter som JD's har en så speciel indretning, at selv fremtrædende jurister let går fejl i dem.⁴

2. Sagsforholdet

Det sagsforhold, i lyset af hvilket landsretten vurderede sagen, er følgende:

2.1. "Aktivnyye meropriyatia"

I slutningen af 1950'erne opgav kommunistlandene med Sovjetunionen i spidsen troen på, at man kunne opnå magten i Vesteuropa gennem en storkrig. Som alternativ udvikledes en ny strategi, der blev præsenteret i 1959 på en efterretningskonference i Moskva. Denne blev startskuddet til en velorganiseret påvirkningsoffensiv, hvis formål var at demoralisere Vesten og at erodere virkelighedsopfattelsen hos vestlige beslutningstagere.

Et totalitært regime kontrollerer alle samfundets organer, og de anvendelige sådanne blev herefter sat omfattende ind. Man benyttede sig således både af sædvanlige politiske og diplomatiske kanaler, af Sovjets (og den øvrige østbloks) mellemfolkelige, kulturelle og faglige organisationer, af landets videnskabelige institutioner og nyhedsbureauer, af de lovlige kommunistpartier i andre lande samt af fordækte foretagender og helt eller delvis kontrollerede andre organisationer og institutioner dér ("facadeorganisationer"/"frontorganisationer"). Endvidere rekrutteredes regulære "indflydelses"agenter, ligesom man trak på fortrolige/betroede kontakter i Vesten og på de altid forekommende almindelige medløbere.

Offensiven betjente sig af både åbne og fordækte metoder og efter behov også af ulovlige tiltag. Det var netop af den grund, at KGB med søsterorganisationer i lydstatene, som ellers hidtil fortrinsvis havde beskæftiget sig med spionage og indre sikkerhed, blev placeret i en nøglerolle.

Den nye produktlinje kaldtes "aktivnyye meropriyatia", hvilket nærmest kan oversættes som "aktive forholdsregler/foranstaltninger".⁵

Hovedmålene med indflydelsesoffensiven blev opridset i en såkaldt strategisk langtidspan, hvoraf fremgår, hvad der skulle ske på forskellige områder, herunder i hvert enkelt vestligt land. Denne plan blev kendt i Vesten via en tjekkisk officer, Jan Sejna, der hoppede af i 1968.⁶ Med stor tålmodighed korroderede man iht. planen holdningerne og virkelighedsopfattelsen hos centrale danske sikkerhedspolitiske aktører, og det lykkedes faktisk at manøvrere Danmark et stykke hen i de faser, planen beskriver. JD havde efter det, der blev dokumenteret i landsretten, en væsentlig andel i denne succes.

2.2. Fænomenet "indflydelsesagent" (for en fjendtlig magt)

⁴ En kortfattet, samlet redegørelse om KGB's påvirkningsoperationer, virksomheden som indflydelsesagent og strafbarhedsproblematikken findes på BJ-Foreningens hjemmeside <http://bentjensenforeningen.dk/> under datoen 4/11 2013.

⁵ Operationernes systematik, redskaber og aktører er herhjemme nærmere beskrevet af Ole Hasselbalch i bogen *Den Stille Krig* (2001) samt af Jacob Andersen med Oleg Gordijevskij i *De Røde Spioner. KGB's operationer i Danmark* (2002).

⁶ Jf. hans bog *We will bury you*, London 1982.

En afgørende forudsætning for denne fremgang var, at der opnåedes medspil fra aktører på den danske scene - politikere, journalister og andre, der var placeret steder, hvor de kunne bidrage til den nødvendige kortlægning af det danske samfunds nøglefunktioner, og som kunne indsluse og understøtte informationer, holdninger og egnede strømninger samt fremme passende enkeltpersoner hhv. modvirke besværlige eller direkte modvillige sådanne.

De medspillere, KGB opererede med på indflydelsesoperationernes område, kategoriseredes internt i organisationen efter et system, der brugtes ved den praktiske håndtering af dem. Dette system rummede tre hovedrubriceringer, nemlig hhv. indflydelsesagenter, fortrolige kontakter og umedvidende enkeltpersoner.

En regulær "indflydelsesagent" i KGB's forstand var i princippet en person, som arbejdede efter præcise instrukser eller "råd", og som var indstillet på et hemmeligt samarbejde.

KGB registrerede ikke kritikløst nogen som indflydelses"agent". Regulære agenter var således dyre i drift, og det var ødelæggende at godkende en person som agent, hvis pågældende senere viste sig ikke at holde vand. Ethvert rekrutteringsemne blev derfor gransket, endevendt og diskuteret på flere niveauer i Moskva iht. faste retningslinjer.

Godkendtes en person imidlertid formelt som agent, blev pågældende medtaget i KGB's organisationsplan og budget. Der blev herunder taget højde for de ganske store omkostninger, godkendelsen indebar, f.eks. i kraft af at forbindelsen med agenten skulle opretholdes i konspirative (hemmelige) former.

Den, der blev klassificeret som indflydelsesagent, fik det i øvrigt ikke nødvendigvis at vide. Medmindre det var operativt nødvendigt at oplyse indflydelsesagenten herom, var det afgørende for, hvad man fortalte pågældende, således en vurdering af, hvorvidt man risikerede derved at belaste agentens selvforståelse, og om oplysningen ville virke illusionsforstyrrende for pågældende på en sådan måde, at han/hun ikke længere kunne forventes at arbejde helhjertet.

2.3. Indflydelsesagentens virksomhed

KGB's afdeling for påvirkningsoperationer, inden for hvis ramme de regulære indflydelsesagenter opererede, havde som sagt til opgave at skabe forvirring i NATO-landenes beslutningsprocesser og i den vestlige offentlighed om den faktiske militære stilling mellem øst og vest, om Sovjetunionens hensigter og ønsker mv. Dette skete bl.a. med skjult og åben propaganda, produktion og plantning af materiale og/eller meninger, ved spredning af helt eller delvis usandfærdige oplysninger med et autentisk præg, herunder løgne, halvløgne og forfalskninger, samt ved forvridning af allerede fastslåede kendsgerninger.

En evt. løgn blev dog ikke nødvendigvis serveret direkte, men hellere i den form, at der søgtes rejst en tvivl om, hvorvidt det mon ikke *kunne* forholde sig således, som løgnehistorien fortalte. Men i øvrigt anvendtes ikke blot regulært falske informationer, der benyttedes også sande, men udvalgte/sorterede og/eller misforståelige oplysninger (delsandheder). Ligeledes blev der indsluset manipulative, men tilforladeligt lydende argumenter ("vinklinger") samt blandinger af kendsgerninger med kommentarer, der skabte forvekslinger mellem de to og satte netop *det* (fejlagtige) fakta-billede på nethinderne, KGB ønskede.

Desinformation i *netop* de sidstnævnte former er højeffektiv. Den fremtræder således ikke i det ydre som det, den er, og den er i modsætning til direkte løgne vanskelig at afsløre og dermed kompliceret at imødegå. Det var følgelig let at få vestlige

viderebringere af sligt til at stikke sig selv blå i øjnene mht., hvad de foretog sig: *AI* information er jo i princippet legitim som led i "debatten" i et pluralistisk demokrati. Og så kan i øvrigt kun en omfattende gennemgang af desinformatørens samlede fremtræden i medierne og andetsteds afsløre, at der foregår noget underligt.

Mere konkret blev indflydelsesagenter brugt til at sluse fakta- og meningsstof ind i danske politiske partier, organisationer og medier samt til at bringe relevante oplysninger tilbage den anden vej. Endvidere brugtes de til (om muligt) at sætte sig på centrale positioner i vort opinionsdannelsessystem – især medierne og de politiske partier. Indflydelsesagenterne betragtedes i disse roller som særdeles værdifulde, fordi de udadtil fremstod som loyale borgere, der blot gav udtryk for egne meninger, og som handlede efter et legitimt skøn. Men en "insider" af denne art havde naturligvis også de bedste muligheder for at skaffe person- og andre oplysninger til brug for udarbejdelsen af de diagrammer over magtstrukturer, ressourcer m.v. i vort beslutnings- og opinionsdannelsesapparatet, der gjorde det muligt at se, hvor der bedst kunne sættes ind.

Hvad specielt indslusningsvirksomheden angik, er det altså væsentligt at forstå, at en indflydelsesagent ikke bare bevidstløst lancerede løgnehistorier, der var stukket pågældende i hånden af en KGB-føringsofficer under skumle omstændigheder. Man bør også forstå, at KGB havde et klart blik for, at det kun gennem en *selvstændig* indsats fra agentens side kunne forventes, at stoffet ville blive lanceret i Vesten i en så indlevet form, at det gled naturligt ind i meningsdannelsesapparatet dér. Endelig er det nødvendigt at forstå, at KGB anså det for vigtigt, at indflydelsesagenten i det ydre fremtrådte som neutral eller højst som blot almindeligt kritisk. Et PET-notat netop vedrørende JD er illustrativt ("*Vedr. Jørgen ... Dragsdahl af 30/1 1985, s. 1 fn*"). Det hedder heri: "*I april 1977 gav Centret (i Moskva, red.) ordre til at optrappe arbejdet med D(ragsdahl) og rekruttere ham endeligt. Inden selve rekrutteringen skulle finde sted, fik residenturet af Centret besked på at udarbejde passende dækhistorier og holde Dragsdahl under konstant opsyn for at se, om han dæmpede tonen i sine antiamerikanske taler og undgik involvering i venstreorienterede aktiviteter ...*".

En god indflydelsesagent opererede i øvrigt så vidt muligt ikke med materiale, der lod sig føre direkte tilbage til KGB, men hellere på grundlag af "inspiration", "inside-information" og "kildehenvisninger" fra den sovjetiske "kontakt" (læs KGB-føringsofficeren på den lokale ambassade). Agenten kunne evt. ligefrem med lidt behændighed fra KGB's side bringes til egenhændigt at "finde" KGB-produceret materiale (der naturligvis i det ydre fremtrådte med en anden oprindelse). Grundmaterialet i desinformation kunne således også være udsluset fra KGB via kilder ude i verden – styrbare eller medløbende medier, centre, forskere, kommentatorer osv. - som i agentens eget land (her Danmark) ville se tilforladelige ud, ja måske endog virke imponerende.

Det var følgelig uhyre vanskeligt på et rent politimæssigt grundlag at afsløre en indflydelsesagent *alene* på pågældendes publikationsvirksomhed. Noget sådant krævede nemlig det meget intime kendskab til de anliggender, agenten beskæftigede sig med, som var nødvendig for en afsløring af *tendensen* i kildeforvridningen, den selektive stofanvendelse, accepten af uholdbare og usolide kilder osv., som karakteriserede indflydelsesagentens virksomhed. Og arbejdet på at sikre sig dette kendskab lå langt uden for det danske politis opgaver.

Det var eksempler på JD's virksomhed inden for denne referenceramme, BJ oprullede som led i dokumentationen for landsretten. Heraf fremgik også, at PET's konklusion mht. JD's status som indflydelsesagent byggede på overvågning af ham gennem flere år, herunder telefonaflytninger og skygning, på rapporter fra hele tre rapportører i KGB's egne rækker samt på undersøgelser foretaget af udenlandske søstertjenester på højeste professionelle niveau. JD var i henhold hertil *ikke* blot en person med et

afvigende syn på sikkerhedspolitikken. Det fremgik imidlertid også, at det langt fra er sikkert, at JD selv var sig den rolle bevidst, KGB havde tildelt ham, uagtet han utvivlsomt *burde* have indset, hvad han blev brugt til.

3. Strafbarheden

På dansk side var det ikke meningsfuldt for politiet at operere med KGB's klassifikationer indflydelsesagent/fortrolig kontakt/almindelig medløber. Det strafferetligt og efterforskningsmæssigt relevante var, hvad personerne *faktisk* foretog sig.

Om strafbarheden af specielt indflydelsesagenters virksomhed er der skrevet en del i den juridiske teori.⁷ Mere overordnet kan herom siges følgende:

Ifølge straffelovens § 108 (den såkaldt "bløde" spionageparagraf), straffes den, som foretager noget, hvorved et fremmed efterretningsvæsen sættes i stand til eller hjælpes til umiddelbart eller middelbart at virke inden for den danske stats område.

Det antages ud fra bestemmelsens forarbejder, at den *ikke* kriminaliserer den rene *modtagelse af oplysninger* fra den fremmede efterretningstjeneste og *videregivelse af sådanne*, lige så lidt som den omfatter *sædvanlig journalistisk virksomhed*. Under lovforberedelsen *udtoges* nemlig *bevidst* et forslag, som ville kriminalisere det, der bredt kan kaldes "propaganda" for en fremmed magt.⁸

Kort sagt: Det er antagelig hos os lovligt at viderebringe sine egne meninger, også selv om de måtte være inspireret af et KGB, ligesom man har lov til at bringe selv de mest vanvittige faktaoplysninger. En KGB-indflydelsesagent handlede derfor ikke *nødvendigvis* strafbart. Det gjorde han kun, hvis han bistod KGB med at *skaffe* oplysninger, der hjalp KGB i den mod Danmark rettede virksomhed.

Den formelle grænse mellem det lovlige og det ulovlige i relation til § 108 er på dette grundlag *meget* vanskelig at trække. På det praktiske plan er det endvidere således, at påtale ifølge lovens § 110 f sker efter *justitsministerens* bestemmelse. Og skiftende ministre har *ikke* været indstillet på at tillade, at der indledes straffesag i de tilfælde, hvor noget sådant kunne komme på tale. Afgørende herfor kan have været, at en straffesag kun vil føre til domfældelse, såfremt PET fremlægger sine bevisligheder, hvilket vil kunne skade forholdet til de allierede efterretningstjenester, hvorfra man evt. har hentet de afgørende oplysninger, og eller PET's kilder (dobbeltagenter) hos den fjendtlige efterretningstjeneste, der er genstand for PET's opmærksomhed. Men det kan også have spillet en rolle, at i al fald dele af PET's ledelse vurderede, at det mest effektive imødegåelsesmiddel over for netop indflydelsesvirksomhed ikke var strafforfølgning, men derimod offentlig eksponering af indflydelsesagenten.

De danske aktører, der arbejdede til fordel for KGB, herunder JD, bevægede sig imidlertid i kraft af § 108 klart i et område, hvor PET havde lovhjemmel til at sætte en løbende *overvågning* af dem i gang – der var jo en *mistanke* om ulovligheder - så at myndighederne fik rede på, hvad de foretog sig, og kunne informere den danske regering m.fl. herom.

Hvad JD angår, er det således yderst tvivlsomt, om JD formelt ville kunne straffes for at have *desinformeret* danske politikere og den danske offentlighed. Det kom

⁷ Ud over hvad der kan læses i Vagn Greve m.fl. *Kommenteret Straffelov, Speciel Del*, foreligger især en artikel af Ole Hasselbalch Ugeskrift for Retsvæsen 2008 s. 251 ff og en anden af Jørn Vestergaard i Juristen 1994 s. 154 ff.

⁸ Se nærmere Jørn Vestergaard i Juristen 1994 s. 159 om bestemmelsens forarbejder.

imidlertid under afhøringen af JD under landsretssagen frem, at han så at sige lænede sig op ad en straffelovsovertrædelse, idet han f.eks. indrømmede at have skaffet KGB oplysninger (således om stemninger i visse kredse i USA).⁹ En agents indsamling af oplysninger og videregivelse af disse til den fremmede efterretningstjeneste er som nævnt formentlig strafbar.

4. Opsamling

BJ dokumenterede for landretten - omfattende - ikke blot seriøsiteten i de oplysninger, fra PET, som JD injuriersagsøgte ham for at offentliggøre, men også hvorledes JD's aktivitetsprofil under Den Kolde Krig passede som fod i hose til den profil af en indflydelsesagent, der er tegnet ovenfor under 2.2.-2.3. Kilden til forvirringen i dele af debatten om landsretsdommen er imidlertid, at der som sagt savnes ordentlig offentlig oplysning om indflydelsesagenters virksomhed og om straffelovens regler desangående. Derfor er de færreste i stand til at forstå, at man udmærket kunne være *indflydelsesagent* uden selv at vide det, at en *indflydelsesagent* ikke *nødvendigvis* var en person med skæg og blå briller, der handlede *strafbart*, samt at politiet ikke ville få lov til at retsforfølge den pågældende *selv om* han måtte overtræde straffeloven.

Straffelovens injuriebestemmelser stemmer således i deres nuværende form udmærket med det resultat, landretten nåede frem til, omend dette resultat lettest forstås, hvis man sætter sig ind i de ret specielle forhold omkring fænomenet indflydelsesagent og i de særlige regler om strafforfølgning af samme. Disse forudsætninger kan man *ikke* skaffe sig ved blot at læse dommen, og en del af dem kan man overhovedet kun finde andre steder end i den gængse juridiske litteratur.

I relation til Trine Baumbachs artikel kan man derfor undre sig over, at hun gør så meget ud af spørgsmålet om BJ's gode tro og landsrettens manglende forholden sig til samme. Når der som sket er ført sandhedsbevis for holdbarheden af de oplysninger, BJ bragte i et legitimt ærinde, i forhold til de kilder, han henviste til, er det således uden betydning at diskutere god tro endsige om BJ havde føje til at anse sigtelseerne for sande.

Det er også underligt, at hun vil skelne mellem den ytringsfrihed, der gælder for journalister, og den der gælder for forskere (som bemærket i artiklen s. 256 f). Der er helt flydende grænser mellem researchbaseret journalistik og forskning. Journalister og forskere optræder oven i købet ofte i samme rolle, nemlig som hhv. formidlere af ny viden og som samfundsdebattører. Begge grupper sætter ad disse veje relevante problemer under debat til gavn for det demokratiske samfund. Undertiden optræder journalister og forskere ligefrem arm i arm. Den skelnen, forfatteren opererer med, lader sig af den grund ikke praktisere.

Det er uforståeligt, at hun diskuterer den injurieretligt relevante virkning af, at BJ udtrykkeligt anførte i de påklagede avisartikler, at han *ikke* forholdt sig til, om JD har begået noget strafbart. Som hun siger i artiklen s. 257: "... hvis ikke det (BJ's udtalelser om JD, red.) var en sigtelse om strafbart forhold, hvad var det så en sigtelse om?" Svaret ligger i det ovenfor under 3 anførte: Det var en sigtelse om

---

⁹ I et interview, han i sammenhæng med undersøgelserne op til DIIS-rapporten om Danmark under Den Kolde Krig gav til udrederne, begrundede han da også sine kontakter med KGB-folkene med, at de var nødvendige for hans journalistiske arbejde: *"Som jeg siger: Journalister handler med informationer. ... Så da kunne man tage valget så at tale med dem som en person, man kunne diskutere med, få nogle oplysninger fra og – som altid er gældende i journalistisk virksomhed – at de ville også få oplysninger tilbage."*

indflydelsesagentvirksomhed uden for det strafbares område eller en konstatering af, at BJ ikke havde mulighed for at forholde sig til årsagerne til den manglende strafforfølgning af JD.

Derimod er det ikke (som bemærket i artiklen s. 256) forunderligt, at landsrettsdommen ser bort fra, at hele to offentlige rapporter - *Danmark under den kolde krig*, DIIS (2006), og *PET-kommissionens beretning* (2009) – savner oplysning om det materiale, BJ har fundet. Injuriereglerne afskærer naturligvis ikke en senere forsker fra at supplere allerede stedsfunden forskning med egne resultater, hvis holdbarhed han er i stand til at dokumentere efter almindelige videnskabelige kriterier.

5. Perspektiv

Man kan undre sig over, at JD ikke skyndsomst greb det figenblad, der ligger i landsrettens tilkendegivelse om, at der ikke blev ført sandhedsbevis for hans status som indflydelsesagent. Så meget mere som at denne tilkendegivelses forståelse iht. JD's tolkning af den måske overhovedet kun fremkommer, fordi landretten har formuleret sig for kort i forhold til, hvad retten egentlig mener. I stedet har JD sat sig i omfattende bevægelse for at få sagen indbragt for Højesteret med den indlysende risiko, at dommerne dér vil nå frem til, at det, BJ har bragt frem til dokumentation af, at JD ikke bare ukritisk videregav PET-papireernes vurdering af JD som agent, er tilstrækkeligt bevis også for, at JD faktisk var indflydelsesagent.

Man har endvidere vanskeligt ved at se rimeligheden i en videreførelse til Højesteret, når betænkes, at sagens jura ikke er tvivlsom, at faktum er velbelyst og at Dragsdahl ikke har været i stand til at betale omkostningerne for landsretten, men nu altså vil påføre sin modpart *yderligere* betydelige omkostninger og årelangt besvær ved en højesteretssag.

Det videre perspektiv i sammenhængen er i øvrigt, at de to ovenfor nævnte officielle rapporter ser ud til ikke blot at have overset, men er *gået uden om* oplysninger, BJ har fundet ikke om såvel Dragsdahl som om fremtrædende personligheder på den politiske scene dengang. Der er gjort *meget* for at hindre BJ i at offentliggøre sine fund i så henseende og for i konsekvens af disses karakter at beklukke BJ's videnskabelige hæderlighed. En videreførelse af sagen til højesteret kan let få denne eksplosive situation til at antænde og vil i al fald næppe bidrage til at skabe den påkrævede selvransagelse hos visse af de politiske aktører under Den Kolde Krig, som der er behov for.

Statsborgerskab, diskrimination og Grundloven

Trykkefrihed.dk 17. januar 2014

Det er enhver stats suveræne ret at bestemme, hvem de vil acceptere som borgere i landet. Derfor har Jacob Mchangama ikke ret i, at man er i strid med Grundloven, når man nægter statsborgerskab til ikke-vestlige indvandrere, skriver juraprofessor Ole Hasselbalch.

Chefjurist i Cepos Jacob Mchangama skriver den 5/1 14 i Berlingeren, at når Søren Krarup taler for at indføre systematisk forskelsbehandling af udenlandske borgere her i landet på baggrund af tro og afstamning, er han på kant med Grundloven.

Krarrups ærinde, er så vidt vides – uanset det ikke er fremført med juridisk finesse – at få folketingspolitikere til at forstå, at de *ikke* er forpligtet til at give statsborgerskab til mennesker, der vanskeligt kan indpasses i det danske samfund, sådan som det i markant grad er tilfældet for muslimers vedkommende.

Mchangama har fuldstændig ret i, at Grundloven forbyder at forskelsbehandle (diskriminere) på baggrund af religion og afstamning, og at den i så henseende ikke skelner mellem danske borgere og udlændinge. Dette har imidlertid *intet* at gøre med problemstillingen omkring statsborgerskabstildelinger.

Man glemmer Grundlovens § 44

Det er således en misforståelse, at Grundloven skulle hindre Folketinget i at nægte muslimer dansk statsborgerskab. Tværtimod. Efter Grundlovens § 44, stk. 1, kan ingen udlænding få indfødsret uden ved lov, dvs. via Folketingets vedtagelse af en lov om, at den konkrete person, det drejer sig om, skal have indfødsret. Under afstemningen om en sådan lov er folketingsmedlemmerne ifølge Grundlovens udtrykkelige indhold kun bundet af deres overbevisning.

De kan med andre ord fuldt lovligt lade *alle* overvejelser for og imod indgå i denne stillingtagen.

Diskrimination og diskrimination

Hvad er "diskrimination"?

Det er i øvrigt urimeligt at kalde det "diskrimination" eller "forskelsbehandling", hvis folketingsmedlemmer føler, det er uforsvarligt at give statsborgerskab til udlændinge, der ikke kan ventes at ville tilpasse sig den danske samfundsmodel.

Ved "diskrimination" forstås i almindelig sprogbrug negativ forskelsbehandling på grundlag af fordomme, rettet mod enkeltindivider eller grupper; oftest inden for områder som køn, race, etnicitet, alder, seksuel orientering samt fysisk og psykisk handicap.

Forskelsbehandling af *usaglige* grunde (f.eks. race) modvirkes af internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder især FN's racediskriminationskonvention. Man skal imidlertid mærke sig netop kriteriet "usaglig". Visse former for forskelsbehandling er nemlig både tilladelig, moralsk forsvarlig og evt. endog nødvendig.

Sociale ydelser kan man eksempelvis kun få, hvis man opfylder særlige betingelser i henseende til alder eller helbredstilstand. Folk, der ikke opfylder disse betingelser, er altså er afskåret fra dem og bliver dermed for så vidt "diskrimineret".

Forskelsbehandling på grund af statsborgerskab er heller ikke uden videre konventionsstridig. Den danske pensionslovgivning bestemmer i pagt hermed, at som hovedregel kan kun danske statsborgere få offentlig alderspension (se lovbekendtgørelse 1116 af 23/9 2013, § 2).

Skulle det være i strid med Grundloven?

Det er da også værd at bemærke, at FN's Racediskriminationskonvention artikel 1, pkt. 2, udtrykkeligt bestemmer, at der *ikke* er tale om diskrimination i konventionens forstand, når det drejer sig om "*forskelsbehandling, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling, som en i konventionen deltagende stat foretager mellem sine egne statsborgere og udlændinge*".

Et billigt sprogligt kneb

Så meget mindre er det naturligvis "diskrimination" at nægte statsborgerskab til personer, der kan forventes at volde problemer, hvis de opnår det. Det er således enhver stats suveræne ret at bestemme, hvem de vil acceptere som borgere i landet.

Det er en skandale, hvis folketingsmedlemmer er ude af stand til at forstå dette. De er så faldet som ofre for et billigt sprogligt kneb. Det er *ikke* usaglig "diskrimination" eller "forskelsbehandling", hvis man udviser ansvarsbevidsthed ved vurderingen af, hvem man vil gøre til danske borgere.

Send dem hjem, hvor de kommer fra

Jyllands-Posten 16. januar 2014

JP's leder 10/1 beskæftiger sig under overskriften "sidste udkald" med unge indvandreres – i andre dele af pressen normalt blot kaldet "unges" - vanvittige optræden i ghettoområderne. JP slutter med at forlange "nultolerance og kontant afregning".

Der har i årtier været advaret om konsekvenserne af den indvandring, som politikere og "humanister", der tror, at det hele er en leg, har tilladt, som fortsat accelererer, og som uden for enhver tvivl vil ødelægge landet, medmindre udviklingen rulles tilbage.

Vi har også for længst passeret det punkt, hvor det er praktisk muligt at håndtere situationen med langvarige og vanskelige politimæssige efterforskninger opfulgt af straffesager og fængslinger. Eller - som nogle borgmestre er inde på - gennem udsmidning af de sociale boliger, dvs. i realiteten bare flytning af problemet til et andet sted, evt. en nabokommune.

Ca. 1/3 af alle fængslede er nu udlændinge, indvandrere eller 2. generationsefterkommere (<http://www.bt.dk/krimi/nye-tal-chokerer-paa-borgen-hver-tredje-fange-er-udlaending>), og en plads i lukket fængsel koster årligt små 700.000 kr. årligt (<http://www.kriminalforsorgen.dk/Spørgsmål-om-Kriminalforsorgen-245.aspx#FAQ45>). Ifølge bladet Se f.eks. Dansk Politi (<http://www.dansk-politi.dk/artikler/2013/februar/frustrerede-politifolk-vi-straffer-dem-der-hjaelper-os.aspx>) viser svenske undersøgelser, at et almindeligt bandemedlem samlet koster samfundet mellem 20 og 25 millioner (svenske) kroner.

I dette perspektiv må de politikere og "humanister", der er ansvarlige for det, der er sket, og som oven i købet bliver ved med at advokere for en udlændingepolitik, der er yderligere benzin på bålet, regnes for ikke at være sjæleligt normale.

Det er derfor komplet uforsvarligt at hænge fast i de ikke-løsninger, der anvises fra denne side. Disse mennesker har ført os derhen, hvor der uhyggeligt nok kun én eneste praktisk mulighed for at udgå, at det hele ender grueligt galt. Og det er uanset alle "internationale konventioner" og "humanistiske" protester at sende de "utilpassede unge", der opfører sig, som vi har været vidne til nytårsaften, hjem dertil, hvor de eller deres forældre kommer fra.

Bortcensureret på Politiken januar 2014

Ole Hasselbalch,

professor, jur.dr.,
Skolebakken 5, 3050 Humlebæk, DK
Tlf. +45 49 19 15 54 - mob. +45 21 64 75 70
Mail ole.hasselbalch@mail.dk

Politikens debatredaktion.

Efter aftale med Bent Jensen, der er bortrejst, skal jeg anmode om optagelse af følgende:

Professor Poul Villaume tilslører den 1/1 kendsgerningerne i Dragsdahl-sagen, som er:

- At PET's (krystalklare) konklusion mht. Dragsdahl status som indflydelsesagent ifølge landsretten står for PET's regning som institution.
- At denne konklusion ikke blot bygger på KGB-oberst Oleg Gordijevskijs udsagn, men på hele tre KGB-kilder suppleret med egne undersøgelser, herunder års overvågning (inkl. telefonaflytning) af Dragsdahl.
- At en indflydelsesagent iht. karakteren af sit arbejde ikke nødvendigvis overtrådte straffeloven. Og han ville, selv om han måtte gøre det, af hensyn til beskyttelsen af PET's kilder normalt ikke blive strafforfulgt.
- At KGB ikke godkendte en mand som agent ud fra "stærkt overdrevne og dermed upålidelige" indberetninger fra ambassaderne. KGB vurderede tværtimod disse indberetninger kritisk på flere niveauer bl.a. under hensyn til de betydelige - også økonomiske - følger af en sådan godkendelse.
- At afvigende synspunkter på sikkerhedspolitikken under Den Kolde Krig ikke i sig selv gjorde nogen til indflydelsesagent i PET's øjne. Det gjorde kun den illoyale, fordækte virksomhed, der karakteriserer en regulær indflydelsesagents virksomhed. Se også indlægget af 4/11 på Bent Jensen-foreningens hjemmeside.
- At byretten nåede til et andet resultat end den enige landsret, er uden betydning for, om sagen kan bære en behandling ved Højesteret, allerede fordi byretten begik sagsbehandlingsfejl.

Jeg vil opfordre Poul Villaume til i fremtiden at sætte sig bedre ind i de sager, han kommenterer på.

Svar fra Politikens debatredaktion:

Kære Ole Hasselbalch

På grund af den store tilgang af stof til debatsiderne har jeg desværre ikke haft mulighed for at placere dit indlæg, hvorfor jeg med beklagelse må sige nej tak i denne omgang. Når det er svært at få optaget læserbreve/debatindlæg i Politiken, skyldes det, at vi modtager langt flere, end vi har plads til at trykke. Vi må derfor dagligt skuffe mange læsere. Men i udvælgelsen af indlæg til trykning bestræber vi os på, at hele paletten af dagsaktuelle emner så vidt muligt kommer til udtryk i spalterne.

Med venlig hilsen

Tarek Omar

DEBATREDAKTØR

Gensvar til debatredaktionen

Kære Tarek Omar

Jamen det kommer da slet ikke uventet. Det er således velkendt, hvad der foregår på Politikens debat- og kronikredaktion, og jeg har da vist da ikke fået noget optaget hos Jer siden 12/1 1996, efter at Seidenfaden måtte indrømme i en direkte udsendelse på TV, at I censurerer mine indlæg bort.

Det er da også let forståeligt, at Villaumes indlæg helst skulle blive stående uimodsagt, når I nu absolut vil give læserne et forkert indtryk af de faktiske forhold.

Med venlig hilsen,

Ole Hasselbalch

Satireavisen Lænkehunden sendte dernæst følgende mail til Bo Lidegaard, Per Michael Jespersen og Rune Lykkeberg, Politiken:

Et spørgsmål.

Hvordan kan det være, at prof. dr. jur. Ole Hasselbalch er black-listet på Politiken og ikke har kunnet få indlæg igennem i debatredaktionen siden 1996?

Er kulturredaktør Rune Lykkebergs debatindlæg d.4.1 om "Fri tale" og en gensidig lytten til hinandens synspunkter da bare det rene gas?

Vi vil bringe jeres svar i den satiriske netavis Lænkehundens næste nr., som går i luften d. 10.1. (www.laenkehunden.dk)

Med venlig hilsen,

Ulla Dahlerup, redaktør

Politikens svar

Kære Ulla Dahlerup.

Du skal have tak for din mail.

Du skriver, at Politiken har 'black-listet' Ole Hasselbalch. Det er bestemt ikke tilfældet, vi 'blacklister' ingen – vi tager stilling fra indlæg til indlæg og forholder os udelukkende til kvaliteten, aktualiteten mv..

Situationen er imidlertid den, at vi modtager langt flere indlæg, end vi kan få plads til. Vi modtager over 20.000 indlæg om året – svarende til 400 om ugen – og vi får kun plads til 5.000 indlæg på årsbasis. Tre ud af fire skribenter må vi altså skuffe hver dag. Det er så gået ud over Ole Hasselbalch i dette tilfælde.

Ole Hasselbalch skriver i sit indlæg, at han skriver 'efter aftale med Bent Jensen, der er bortrejst'. Lad mig gøre opmærksom på, at vi bragte et længere indlæg af Bent Jensen for lidt over en uge siden – se herunder. Vi tog selv initiativ til at lave et stort interview i lørdagens debatsektion med Bent Jensen i sidste måned, hvor vi sendte vores kronikredaktør Christoffer Emil Bruun til Fyn. Interviewet er også herunder.

Politikens debatsider baserer sig på Hørups forestilling om, at man skal dele sig efter anskuelser. Først når man gør det, får man klasket mellem modstillede holdninger og

en levende debat. Af samme årsag har jeg ved flere lejligheder ønsket et større interview med dig selv, men du har ikke haft lyst til at deltage. Det er naturligvis dit valg, men jeg håber, du har lyst til at stille op senere.

Bedste hilsener

Per Michael Jespersen

Opinionsredaktør

POLITIKEN

Rådhuspladsen 37

DK-1785 København V

Ulla Dahlerups svar til Politiken:

Snik, snak. Vi har stadig ikke fået svar på, hvorfor Ole Hasselbalch ikke har kunnet få noget på i Politiken siden 1996.

Ole Hasselbalchs kommentar:

Det noteres, at Politiken i sit svar til Ulla Dahlerup forudsætter, at Bent Jensen i Politikens interview med ham i december 2013 og i et læserindlæg trykt 29/12 2013 var i stand til at forholde sig til de påstande, der fremkom i Poul Villaumes senere indlæg af 1/1 2014. Et så stort fremsyn kan selv en historieprofessor næppe mobilisere. Og man gad dog nok se, om Politiken ville have accepteret læserindlægget fra Bent Jensen af 29/12, hvis det havde anfægtet påstande fra Villaume, som endnu slet ikke var fremsat. Og hvis Politiken mener, at Bent Jensen allerede i sine indlæg har taget højde for det, Villaume kommer med, hvorfor trykker bladet så Villaumes vildledende indlæg?

Jørgen Dragsdahls meritter

Jyllands-Posten 17. december 2013

I JP 11/12 forklarer Claus Bryld, at Dragsdahl ikke har en organiseret bortforklaringskampagne i gang. Det noterer jeg så - herunder at det f.eks. er tilfældigt, at Bent Jensen endog oplever, at Dragsdahls søster og kone optræder til hans forsvar i Politiken under andet navn (29/10 og 1/11). Endvidere noteres, at man blandt de skolede kildekritiske historikere, Bryld taler om, anser det for naturligt at kritisere Bent Jensen ud fra et påstået kendskab til dokumenter, man ikke har læst. Jeg ønsker i det hele taget Bryld velbekomme med at blive takket af en person, der som Dragsdahl kollaborerede med KGB.

Jeg noterer også Villy Søgaards indlæg 12/12. Det er ikke meningsfyldt at imødegå ham med noget, man allerede har sagt. Blot bemærkes, at jeg ikke finder, at JP i sin omtale af Dragsdahl har "misforstået (BJ) i groft injurierende retning". Det ligger inden for den redaktionelle frihed, herunder i relation til injuriereglerne, at drage den konklusion af Bent Jensens fund i PET's arkiver, at Dragsdahl faktisk var KGB-agent. Hvilken bedre dokumentation herfor er der vel end netop det, disse arkiver viser?

I JP 13/12 mener Jes Fabricius Møller, at jeg har forholdt JP's læsere oplysning om min involvering i landretssagen. Denne deltagelse er imidlertid ingen hemmelighed - den har allerede været omtalt i pressen. Jeg skrev udkastet til Karoly Némeths

procedure, og han skar den til. Heller ikke er det nogen hemmelighed, at jeg herunder nyttiggjorde et kendskab til forholdene erhvervet under Den Kolde Krig.

Proceduren er trykt i bogen "Frikendt" (Peter la Cours Forlag). Heri kan i citater fra PET-papirerne bl.a. læses, at man ikke blot havde mistanke om, at Dragsdahl var KGB-indflydelsesagent, men konkluderede, at han faktisk var det (s. 45 ff). Ligeledes at PET mente, han var i fjendens "sold" forstået på den måde, at han modtog penge af KGB (s. 64 ff). Fremdeles kan læses, hvorfor en forsker ikke er forpligtet til kun eller først at offentliggøre sine resultater i videnskabelige værker (s. 16 f og 87 f om, hvordan forskeren efter universitetsloven har pligt til at deltage i den offentlige debat). Der er også givet eksempler på, hvordan Dragsdahl viderekolportererede KGB-stof (s. 73 ff). Om påvirkningsoperationernes indretning kan henvises til mit indlæg 4/11 13 på <http://bentjensenforningen.dk/>.

Det er indlysende, at når en historiker ubekvemt for en del prominente mennesker afslører Dragsdahls meritter, vil historikeren blive beskyldt for manipulation og uædle motiver. Men hvad er det egentlig, de tre herrer forlanger af Bent Jensen? Skulle han have tilsidesat sin professionelle pligt ved at lade være med at oplyse om, hvad han fandt i PET's arkiver, for at undgå, at nogen drog den konklusion af fundene, at PET nok havde ret, og så at de mærkværdigt mangelfulde oplysninger om Dragsdahls meritter i DIIS- og PET-rapporterne var blevet stående?

Det er meningsløst at fortsætte en diskussion på det grundlag, de tre lægger op. En meningsfuld debat forudsætter, at modparten sætter sig ordentligt ind i det sagsforhold, man diskuterer, og forholder sig rationelt til det, man siger.

I stedet vil jeg opfordre Dragsdahls sympatisører til at aflægge en visit i Moskva og besøge pladsen foran det gamle KGB-hovedkvarter. Der har tidligere Gulag-fanger slæbt en sten hen fra en af fangelejrene, og ved den kommer slægtninge og venner til de myrdede, hvis grave ikke kendes, og sætter et lys eller lægger en blomst.

En vis tids eftertænkning på det sted vil sætte Dragsdahls fjollen rundt med KGB-vennerne i rette perspektiv.

Landsrettens dom er lige efter bogen

Jyllands-Posten 6. december 2013

Efter Østre Landsrets frifindelse af professor Bent Jensen forsøger Jørgen Dragsdahls støtter nu forventeligt at øve "damage control". Der er tydeligvis tale om en organiseret bortledningskampagne.

Man siger, at den, der ikke vil lære af historien, er dømt til at gentage den. Med debatten om dommen i Dragsdahlsagen har sentensen fået ny aktualitet.

Det er forståeligt, at aktørerne i det sikkerhedspolitiske skred, Jørgen Dragsdahl medvirkede til at sætte i gang i 1980-erne, har svært ved at erkende, at de blev manipuleret. Det er også forudseeligt, at når et menneske som han, der ifølge PET var en professionelt og intelligent virkende indflydelsesagent, bliver afsløret, vil der komme en del forsøg på at øve "damage control".

Det er derfor ikke overraskende, at Dragsdahl og hans støtter – der er tydeligvis tale om en organiseret borforklaringskampagne - henviser til en bemærkning i dommen om, at det ikke blev bevist, at han var indflydelsesagent (eksempelvis Jes Fabricius

Møller i Kristeligt Dagblad 29/10 13 og Informations leder 28/10 13). Troskyldige læsere vil jo nemlig så let glemme, at det ikke var det, retssagen drejede sig om, og derfor heller ikke det, Bent Jensens bevisførelse gik på. Denne sigtede derimod på at bevise, at *PET* mente, Dragsdahl var KGB-indflydelsesagent, samt at han drev (KGB-inspireret) desinformation.

Ej heller er det overraskende, at Dragsdahl-kredsen søger at få offentligheden til at tro, *PET* kun havde en aldrig bekræftet mistanke imod Dragsdahl. Derfor bombarderes vi med henvisninger til *PET*-papirer fra den periode, hvor *PET* stadig ikke havde draget nogen endelig konklusion mht. hans status (eksempelvis Dragsdahl selv i JP 22/11 13). Eller vi søges bibragt det indtryk, at mistanken mod ham ligefrem blev afkræftet af *PET*'s efterforskning (eksempelvis Jes Fabricius Møller i Kristeligt Dagblad 29/10 13).

Og det er slet ikke overraskende, at Dragsdahl selv siger, at BJ har "botaniseret" i *PET*-materiale, som han ikke selv har adgang til - underforstået udeladt papirer, der taler til hans fordel (eksempelvis EkstraBladet 25/11 13 og B.T. 2/12 13). Dette uagtet sandheden er, at han under sagen nægtede at medvirke til at få det fulde *PET*-materiale op på bordet. Som BJ's advokat provokerende sagde under proceduren: Hvad viser mon de telefonaflytninger af Dragsdahl, han ikke vil have frem?

Endelig er det ikke overraskende, at Dragsdahl-kredsen bliver ved med at fremstille tingene på den måde, at BJ fører et snedigt tilrettelagt og ondsindet, politisk felttog imod ham (eksempelvis Jes Fabricius Møller i Kristeligt Dagblad 29/10 13). Det er klart, at såfremt en kedelig fortid bliver afsløret af en seriøst arbejdende historiker, ja så er det nærliggende at søge at skubbe det hele derhen, hvor alting er politik og personlige meninger, og hvor den ubekvemme historiker bare politiserer, dyrker private antipatier og har andre sikkerhedspolitiske holdninger.

Men det er overraskende, at nogen, der burde vide bedre, fornægter fakta og demonstrerer ond vilje.

Et sådant eksempel udgør historieprofessor Claus Bryld, der i JP 1/12 harcelerer over, at landsretten fastslår, at BJ's omtale af Dragsdahl er injurierende, hvorefter landretten alligevel frikender BJ. Er det ikke gået op for professoren, at loven tillader at sige selv de groveste ting om folk, hvis man kan føre bevis for, at det sagte er sandt? Jo da. Med et kunstgreb for at få argumentet til at bære mener Bryld derfor, at BJ reelt har skrevet, at Dragsdahl var KGB agent. Dette uagtet det fremgår tydeligt af dommen, at BJ blot har skrevet, at det var, hvad *PET* mente om Dragsdahl. Kan Bryld da ikke læse? Jo da – men igen et kunstgreb: Bryld mener, at BJ må hæfte for, hvad offentligheden konkluderer om Dragsdahl ud fra det, BJ skriver.

Skal vi da nu til at hæfte juridisk ikke blot for det, vi faktisk skriver, og som vi har belæg for, men også for, hvad offentligheden konkluderer? Hvordan vil f.eks. en offentlighed, der højst læser Brylds kronik én gang, f.eks. forstå hans referat af, hvad BJ skrev? Vil offentlighedens måske overfladiske læsning af Brylds kronik give ret til at hævde, at Bryld lyver mht., hvad BJ har skrevet?

Men har offentligheden for øvrigt ikke ret til at gå ud fra, at *PET* gør sit arbejde ordentligt og derfor nok havde tilstrækkelige grunde til at rapportere til f.eks. statsministeren, at Dragsdahl var indflydelsesagent?

Ja, Brylds verden er så fast koblet til Dragsdahls, at de forestillinger og informationer, denne efter KGB-inspiration markedsførte om den sikkerhedspolitiske situation i Europa under Den Kolde Krig, ifølge Bryld gennemgående var "velinformede". Under sagen kom BJ ellers med adskillige eksempler på beskaffenheden af og kilderne til centrale elementer i denne "velinformede" information – herunder også f.eks. på hvorledes Udenrigsministeriet anskuede den.

Som kronen på værket demonstrerer Bryld endelig, at han mener, at en KGB-indflydelsesagent ikke ville være kritisk mod sin opdragsgiver. Tror samtidshistorikeren Bryld virkelig, at en KGB-indflydelsesagent ville kunne bevare troværdigheden hos sit danske publikum, hvis han optrådte som enøjet kommunist? KGB forsøgte i øvrigt netop at få Dragsdahl til at *dæmpe tonen i sine antiamerikanske taler og undgå involvering i venstreorienterede aktiviteter.*

En anden samtidshistoriker, professor Villaume, kritiserer BJ for manglende kildekritik. Dette uanset Bent Jensens omfattende redegørelse til retten for sin kildekritik, som Villaume påstår at have læst (DR Deadline 25/10). Man tror næppe sine egne øren: Her har vi ligefrem et eksempel på en Dragsdahl-støtte med telepatiske evner - nævnte redegørelse er således slet ikke offentliggjort.

Andre Dragsdahl-støtter har bevæget sig ud i tilsvarende mærkværdigheder. En lektor Villy Søgaard vil eksempelvis holde BJ ansvarlig for de redaktionelle bemærkninger, der ledsagede JP's offentliggørelse af BJ's oplysninger om sine fund i PET's arkiv (JP 15/11 13). Det er ellers elementær injuriejura, at en bidragsyder til et dagblad ikke kan holdes ansvarlig for, hvordan hans indlæg præsenteres journalistisk. Redaktionerne ville formentlig have sig meget betakket herfor. Men hvis forskere skulle blande sig i den journalistiske præsentation af det, de skriver og siger, kunne de også få nok at gøre.

Også en juraprofessor – Eva Smith – udstiller sin uvidenhed (Politiken 4/11). Hun støtter således en kritik af dommen på en (urigtig) forudsætning om, at en indflydelsesagent nødvendigvis foretog sig noget strafbart. Den dag i dag ser det også ud til, at hun ikke véd, at selv om agenten måtte have handlet strafbart, ville justitsministeren af hensyn til PET's kilder næppe tillade, at der rejstes straffesag. Hun aner i det hele taget ikke noget om, hvad en indflydelsesagent overhovedet var, så det afholder hun sig ifølge hende selv fra at forholde sig til (Politiken 11/11 13). Hvordan man kan forholde sig til juraen i en sag uden at kende sagsforholdet, fortæller hun af naturlige grunde ikke.

Landsrettens dom er lige efter bogen - der er ikke tale om ny jura eller om et tvivlsomt juridisk spørgsmål, men om anvendelse af velkendte retsregler på et konkret tilfælde, der blot er bevismæssigt kompliceret. Heller ikke på det bevismæssige plan indeholder landsrettens dom imidlertid nogen retlige nyskabelser – der er ført de beviser, man efter traditionel jura vil kræve for en frifindelse ud fra det, sagen konkret drejede sig om. Og sagen vil aldrig kunne omskrives til at handle om, hvem der havde ret i den sikkerhedspolitiske diskussion under Den Kolde Krig. Dette problem er i det hele taget slet ikke et domstolsanliggende.

Sagen klarificerer imidlertid, at PET efter årelange undersøgelser konstaterede, at der sad en KGB-indflydelsesagent midt i det danske politiske beslutningsapparat. Det er derfor beklageligt, hvis de, der lod sig rive med af Dragsdahl, ikke gennemgår en vis selvransagelse og stiller spørgsmålet: Hvordan kunne det ske?

De metoder, KGB brugte dengang, er således stadig kurante, om end nu i andre formåls tjeneste. I årene siden Murens fald er de flere gange anvendt med succes over for danske politikere.

”Indflydelsesagenter”

Danskeren nr. 4 2013

Ytringsfrihed og indflydelsesagenter – hvad ligger der i det?

Mediedækningen af den nu afgjorte injuriersag mellem journalist og politisk kommentator Jørgen Dragsdahl og historieprofessor Bent Jensen var ikke nogen opmuntrende oplevelse.

Ikke mange referenter ser ud til at have forstået, hvilket frontalangreb på ytringsfriheden, sagen udgjorde. Det har således hele tiden været uden for tvivl, at Bent Jensen hos PET faktisk har fundet de oplysninger om Jørgen Dragsdahl, han offentliggjorde i en avis. Hvis videnskabsmænd ikke kan bringe deres resultater i pressen uden at blive ramt af i årelange, kunstigt oppustede injuriersager, har medierne et problem. Hvem af dem vil så tale med journalister om noget som helst kontroversielt?

Medierne fremstillede også gennemgående billedet af to modstående politiske fløje. Selve afskyeligheden i det, Dragsdahl har foretaget sig, gled dermed i baggrunden.

Hans samarbejdspartner /medsammensvorne var KGB. Dette foretagende har ufattelige menneskelige lidelser og millioner af menneskeliv på samvittigheden, og det fremmede Sovjets sag med alle midler uden hensyn til konventionel moral og etik. Hvis en journalist med rent mel i posen overhovedet mente at kunne få noget relevant ud af at dyrke sligt selskab, ville han naturligvis informere PET både forud og efterfølgende. Det gjorde Dragsdahl ikke. Han hjalp KGB.

Uagtet det, der kom frem under retssagen, ser det også ud til, at mange stadig ikke har forstået, hvorledes man blev indflydelsesagent for KGB, og hvorledes en sådan opererede i praksis.

KGB registrerede ikke kritikløst folk som indflydelses"agenter" – og slet ikke ud fra pyntede oplysninger fra en medarbejder ved en sovjetisk ambassade ude i verden, der ville fremhæve sig selv ved at påstå at have foretaget en rekruttering. Regulære agenter var dyre i drift, og det var karriereødelæggende at have godkendt en person som agent, hvis pågældende senere viste sig ikke at holde vand. Et emne for rekruttering blev derfor gransket, endevendt og diskuteret på flere niveauer i Moskva iht. faste retningslinjer - der herskede faktisk dér en vis skepsis over for de ting, der indkom fra ambassaderne ude i verden.

Herunder vurderede KGB, om (agent)emnet befandt sig i en interessant position, hvorfra der kunne øves påvirkning relevante steder og/eller rapporteres interessante oplysninger tilbage, samt på om han/hun faktisk agerede på denne måde. Det vurderedes også, om pågældende handlede iht. KGB's ønsker og var indstillet på at opretholde kontakten på en sådan måde, at forbindelsen ikke blev kendt udadtil, så at det kompromitterede agentens operationsmuligheder. Man undersøgte endvidere, om agentemnet var villig til at modtage penge, det være sig som "rejsedækning", "forfatterhonorar" eller andet, og om pågældende i det hele optrådte disciplineret. Kort sagt blev en person kun godtaget formelt som agent i KGB-nomenklaturen, såfremt pågældende var styrbar og hans indsats af ikke helt ringe værdi.

Godkendtes en person formelt som agent, blev pågældende medtaget i organisationsplanen og budgettet. Der blev herunder taget højde for de ganske store omkostninger, godkendelsen indebar, f.eks. i kraft af at forbindelsen med agenten skulle opretholdes i konspirative former.

Den, der blev klassificeret som indflydelsesagent, fik det imidlertid ikke nødvendigvis at vide. Det var ikke operativt nødvendigt at oplyse den slags agenter herom. Afgørende for, hvad man fortalte agenten, var derfor en vurdering af, hvorvidt oplysningen risikerede at ville belaste dennes selvforståelse og virke illusionsforstyrende på en sådan måde, at pågældende ikke længere kunne forventes at ville arbejde helhjertet.

KGB's afdeling for indflydelsesoperationer, inden for hvis ramme indflydelsesagenterne opererede, havde til opgave at skabe forvirring i NATO-landenes beslutningsprocesser og i den vestlige offentlighed om den faktiske militære stilling mellem øst og vest, om Sovjetunionens hensigter og ønsker mv.

Dette skete bl.a. med skjult og åben propaganda, produktion og plantning af materiale og/eller meninger, ved spredning af helt eller delvis usandfærdige oplysninger med et autentisk præg, herunder løgne, halvløgne og forfalskninger, samt ved forvriddning af allerede fastslåede kendsgerninger.

En evt. løgn blev dog ikke nødvendigvis serveret direkte, men hellere i den form, at der søgtes rejst en tvivl om, hvorvidt det mon ikke *kunne* forholde sig således, som løgnehistorien fortalte. Men i øvrigt anvendtes ikke blot regulært falske informationer, der benyttedes også sande, men udvalgte/sorterede og/eller misforståelige oplysninger (delsandheder). Ligeledes blev der indsluset falske eller manipulative, men tilforladeligt lydende argumenter ("vinklinger") samt blandinger af kendsgerninger med kommentarer, der skabte forvekslinger mellem de to og satte netop *det* (fejlagtige) fakta-billede på nethinderne, KGB ønskede.

Desinformation i *netop* de sidstnævnte former er højeffektiv. Den fremtræder således ikke umiddelbart som det, den er, og den er i modsætning til direkte løgne vanskelig at afsløre og dermed kompliceret at imødegå. Det var derfor let at få vestlige viderebringere af sligt – det være sig regulære agenter, fortrolige kontakter eller blot såkaldt "nyttige idioter" - til at stikke sig selv blår i øjnene mht., hvad de foretog sig. *Al* information er jo i princippet legitim som led i "debatten" i et pluralistisk demokrati. Og så kan kun en omfattende gennemgang af desinformatorrens samlede fremtræden i medierne og andetsteds afsløre, at der foregår noget underligt. KGB's indflydelsesoperationer opererede derfor i høj grad ud fra netop dette koncept.

En indflydelsesagent var med andre ord ikke hovedsagelig beskæftiget med bevidstløst at lancere løgnehistorier, der var stukket pågældende i hånden af en KGB-føringsofficer under skumle omstændigheder. KGB havde endvidere et klart blik for, at det kun gennem en selvstændig indsats fra agentens side kunne forventes, at stoffet ville blive lanceret i Vesten på en så indlevet måde, at det gled naturligt ind i meningsdannelsesapparatet dér.

Endvidere opererede en god agent så vidt muligt overhovedet ikke med materiale, der lod sig føre direkte tilbage til KGB, men hellere på grundlag af "inspiration", "inside-information" og "kildehenvisninger" fra den sovjetiske "kontakt" (læs KGB-føringsofficeren på den lokale ambassade). Agenten kunne evt. ligefrem med lidt behændighed fra KGB's side bringes til egenhændigt at "finde" KGB-produceret materiale (der naturligvis i det ydre fremtrådte med en anden oprindelse). Grundmaterialet i desinformationen kunne således også være udsluset fra KGB via kilder ude i verden – styrbare eller medløbende medier, centre, forskere, kommentatorer osv. - som i agentens eget land (her Danmark) ville se tilforladelige ud, ja måske endog virke imponerende.

Eftersom det hos os er lovligt at viderebringe sine egne meninger, også selv om de måtte være inspireret af et KGB, og eftersom man har lov til at bringe selv de mest sindssyge faktaoplysninger, handlede en indflydelsesagent ikke nødvendigvis strafbart. Det vil også kunne forstås, at det i øvrigt var vanskeligt at eftervise oprindelsen til det, han kom med, på en sådan måde, at det overhovedet lod sig eftervise i en straffesag. Kun ganske få herhjemme har beskæftiget sig mere indgående med sådan sporing. Professor Bent Jensen er en af disse få.

Det er forstemmende, at fremtrædende danske politikere dengang ikke var i stand til at se, at de blev taget ved næsen. Det er endnu mere forstemmende, at mange politikere, medie- og kulturpersoner den dag i dag er ude af stand til at forstå, hvad

der foregik, men tværtimod har støttet den dybt kompromitterede Jørgen Dragsdahl, eksempelvis:

Biskop Kjeld Holm, filosofen Peter Kemp, de tidligere udenrigsministre Kjeld Olesen og Mogens Lykketoft, tidligere justitsminister Ole Espersen, tidligere indenrigsminister Birthe Weiss, tidligere økonomiminister Marianne Jelved, tidligere miljøminister Lone Dybkjær, tidligere minister og leder af CD Mimi Jakobsen, de forhenværende folketingsmænd Jens Bilgrav-Nielsen og Steen Folke, historikeren Kristian Hvidt, professor Uffe Østergaard, tidligere chefredaktør på Information, David Jens Adler og mange andre.

Efter Landsrettens dom

Berlingske 5. november 2013

Efter den meget klare landsretsdom i injuriansagen mellem Jørgen Dragsdahl og Bent Jensen er førstnævnte og hans støttekreds gået i gang med at bortforklare domsresultatet. Disse forklaringer holder imidlertid kun vand, såfremt man som Villy Søgaard i Berlingsken 4/11 ser bort fra, hvad dommen drejede sig om.

Sagen drejede sig om, hvorvidt BJ havde faktisk belæg for at skrive, at PET (som institution) betragtede Dragsdahl som KGB-agent, samt at han drev desinformation. Dette og intet andet havde BJ skrevet, og det fandt landsretten altså, at han havde belæg for. Endvidere fandt retten, at BJ med hjemmel i den tolkning af straffeloven, Menneskerettighedskonventionen tilsiger - og som ikke er nogen nydannelse i dansk ret - kunne bringe disse oplysninger i den i pressen nødvendige populariserende form.

I øvrigt konstaterer dommen, at Dragsdahl faktisk skrev efter KGB-inspiration. Der er i parentes bemærket stor forskel på at drive desinformation af den af BJ omtalte art og så blot være i en legitim opposition til den danske regerings sikkerhedspolitik. Og der er massiv forskel på at rejse centrale sikkerhedspolitiske spørgsmål på grundlag af seriøse kilder, og så som Dragsdahl at viderekolportere noget, der støttes på tvivlsomt materiale udsluset fra KGB via de tilforladeligt lydende udenlandske forskere, centre mv., der brugtes til den slags.

Der blev - som af retten noteret - ikke ført bevis for, at Dragsdahl faktisk VAR påvirkningsagent. En sådan bevisførelse blev nemlig ikke forsøgt, fordi den var unødvendig. Det var jo ikke det, BJ havde skrevet. Men man kan vel gå ud fra, at PET over for statsministeren, udenrigsministeriet og udenlandske allierede tjenester, til hvem oplysningen blev videregivet, havde belæg for at bruge betegnelsen. Vi ved også, at PET i så henseende byggede på hele tre KGB-kilder samt egne efterforskninger.

Det er således ikke rigtigt, når det hævdes, at PET-efterforskningen sluttede med at konkludere, at mistanken imod Dragsdahl var uberettiget. PET holdt imidlertid op med at følge ham, da KGB opdagede, at han var afsløret, hvorefter han naturligvis ikke mere var brugbar som indflydelsesagent.

Næppe nogen ønsker den nu jamrende Jørgen Dragsdahl hængt i en lygtepæl. Men vi er mange, som mener, at han burde vise lidt skamfølelse i anledning af, at han dyrkede KGB-selskab i de skjulte uden på forhånd at informere PET, sådan som en loyalt arbejdende journalist ville have gjort.

Væsentlige oplysninger om faktum i sagen kan i øvrigt hentes på Bent Jensen foreningens hjemmeside.

Om den institutionaliserede ikke-viden - og om indflydelsesagenter

Bent Jensen-foreningens hjemmeside 4. november 2013

Medieomtalen af landsretssagen mellem Jørgen Dragsdahl og Bent Jensen efterlader meget langt et billede af to fløje, der bare aldrig bliver enige. Og på Dragsdahl-siden hersker selv efter dommen en stålsat opfattelse af, at der er tale om et politisk motiveret korstog mod en journalist, som blot repræsenterede en legitim og velbegrundet politisk opposition til regeringens sikkerhedspolitik under Den Kolde Krig.

Et karakteristisk eksempel på sidstnævnte er historikeren Jes Fabricius Møller, der i et indlæg i Kristeligt Dagblad 29/10 13 skriver, at det er uvigtigt for Bent Jensen, at det ifølge landsretten *"ikke er bevist"*, at Dragsdahl var KGB-agent, *"for han (BJ) har opnået at få hængt Dragsdahl ud som KGB-agent i offentligheden, uden at det koster ham noget."* Fabricius Møller tilføjer – med en anvendelse af det manipulatoriske koblingskneb – at *"landsretsdommen fejres i det miljø omkring blandt andet Trykkefrihedsselskabet og Den Danske Forening, som har støttet Bent Jensen hele vejen."* Et andet eksempel er Politiken 26/10, der mener, at der blot er tale om Bent Jensens *personlig(e) opgør med en ideologisk modstander, der måtte se sig offentligt udstillet som agent ..."*.

Man støtter sig for øvrigt på Dragsdahls side - trods landsrettens modsatte opfattelse – *vedholdende* til historikere, der fortsat mener, at Bent Jensen ikke var tilstrækkeligt kildekritisk. Disse historikeres førstemand, professor Villaume, der underviser i kildekritik på KU, har endog hævdet (DR Deadline 25/10), at han har læst Bent Jensens omfattende redegørelse for sin kildekritik. Et kildekritisk problem for Villaume i den forbindelse er, at han umuligt uden telepatiske evner kunne have læst denne redegørelse til retten, der nemlig ikke var blevet offentliggjort.

Det hele understøttes i øvrigt rigeligt med ikke-viden. Et rent orgie i så henseende er f.eks. offentliggjort af professor Eva Smith i Politiken 4/11 13. Hendes argumentation er her, at Dragsdahl blot var mistænkt, hvorfor landsrettens "mellemløbet" inden dommen efterlyses. Disse ville professoren umiddelbart have haft, hvis hun havde sat sig ind i forholdene omkring indflydelsesagenters virksomhed og i PET's praksis for håndtering af samme - om hvilket Politiken i øvrigt ikke kunne finde plads til et klarificerende læserindlæg.

Som en af dem, der under Den Kolde Krig var impliceret på den modsatte side af Dragsdahl, og som er relativt velinformeret om, hvad der foregik, og som har omsat denne viden til jura under landsretssagen, er det dybt ubehageligt at opleve overfladiskheden og forudsætningsløsheden mht., hvad det hele drejer sig om. Hvordan kan det gå til, at nogen altså ikke *vil* forstå, at der er tale om en anerkendt og i emnet overordentlig kyndig historiker – Bent Jensen – som simpelt hen har offentliggjort det, han har fundet? Og hvorfor har den journalistiske offentlighed så svært ved at forstå, at der er væsentlige forskelle på de nævnte to "fløje":

Når den uundgåelige demagogi er skrællet fra, bliver der således et stærkt, faktisk grundlag tilbage på Bent Jensens side. På Jørgen Dragsdahls bliver der derimod ikke noget tilbage. Her er der kun demagogien, uvidenheden mht., hvad dommen drejede sig om, og de altså - i al fald i nogen grad - vellykkede forsøg på at dække over hans handlinger, uagtet deres afskyelighed skriger til himlen:

Jørgen Dragsdahl samarbejdede - man kan vel sige arbejdede for - et af de værste terrorredskaber for noget politisk regime, der nogen sinde der set.

Domsresultatet

Domsresultatet er, at BJ ifølge landretten havde faktisk belæg for at skrive, at PET (som institution) betragtede Jørgen Dragsdahl som KGB-agent, og at JD drev desinformation. Videre slås det fast, at BJ ud fra den tolkning af straffeloven, Menneskerettighedskonventionen tilsiger, havde ret til at bringe disse oplysninger i pressen i den her nødvendige kortfattede og populariserende form. Denne tolkning er i parentes bemærket ikke nogen nydannelse, men har gammel hævd i dansk ret. Hvis forskere ikke kunne offentliggøre, hvad de finder under deres forskning, og som med rimelighed må antages at holde vand, kompromitteres således selve grundlaget for det levende demokrati. Et sådant må *netop* hvile på, at borgerne har frihed til at oplyse hinanden om fakta, herunder i pressen. Det er derfor, at selv injurierende udtalelser om andre er rigtige, hvis der føres bevis for, at de er sande.

Derimod er domsresultatet ikke, at JD nu med basis i dommen blanko kan kaldes KGB-agent. Den noterer tvært imod, at der *ikke* blev ført bevis for, at JD var indflydelsesagent. Forklaringen herpå, som JD m.fl. behændigt går uden om, er imidlertid, at en sådan bevisførelse ikke blev forsøgt fra BJ's side. En fuld bevisførelse af denne art var nemlig unødvendig, eftersom BJ ikke havde skrevet, at JD var agent, men blot at PET's arkiver omtalte ham på den måde. Der førtes derfor alene de beviser for JD's agentstatus, som var nok til at overbevise retten om, at BJ havde været tilstrækkelig kildekritisk ved anvendelse af de oplysninger om JD, han fandt i PET'S arkiv.

Når BJ ikke gennemførte en fuld bevisførelse mht. JD's agentstatus (f.eks. ved indkaldelse af fhv. KGB-oberst Oleg Gordijevskij), var det *fordi*, en sådan bevisførelse på grund af PET's klassificeringsregler ville være blevet meget kompliceret, *fordi* den ville blive meget omfattende, og *fordi* retten let kunne finde på at afskære den som overflødig.

Hvorvidt JD *faktisk* var agent, må man således forholde sig til ud fra, om man tror på PET's karakteristik af JD. Den kan man dog vel tillade sig at tro på. Det er således *ikke* sandt, som JD hævder, nemlig at PET aldrig har ført bevis for, at han var indflydelsesagent. Det ved vi intet om. Men man har nok lov til at gå ud fra, at PET havde belæg for at bruge betegnelsen "agent" over for statsministeren, udenrigsministeriet og de udenlandske allierede tjenester, til hvem oplysningen om ham som indflydelsesagent blev videregivet. Det vides også, at dette belæg var hele tre KGB-kilder suppleret med PET's egne efterforskninger.

Det er *heller* ikke rigtigt, at der alene var tale om en *mistanke* om agentvirksomhed. Den begrundede mistanke herom var imidlertid tilstrækkelig til, at PET havde lovhjemmel til at *overvåge* JD, uanset at ikke *al* virksomhed som indflydelsesagent er strafbar (nærmere herom nedenfor). Det er således ikke sandt, at PET's efterforskning sluttede med at konkludere, at mistanken imod JD for (indflydelses)agentvirksomhed var uberettiget. PET indstillede først overvågningen på det tidspunkt, hvor KGB opdagede, at han var afsløret, hvorefter han ikke mere var brugbar som indflydelsesagent.

Det er *ej heller* sandt, at det aldrig er bevist, at Dragsdahl skrev efter KGB-inspiration. Det modsatte har landsretten anført flere eksempler på i dommen.

Endelig er det *ikke* sandt, at BJ var for lidt kildekritisk. Landsretten gennemgik hans kilder og påhørte hans forklaring om, hvilken kildekritik han havde udøvet. Han havde i øvrigt som sagt til sagen udarbejdet en grundig redegørelse netop herfor.

Den villedede ikke-viden?

Dommen er, som læserne af ovenstående forhåbentlig vil indse, ikke svær at forstå – hvis man vel at mærke *ønsker* at forstå og i øvrigt sætter sig ind i, hvad der siges i den, og hvad den drejer sig om, samt i de anliggender, den vedrører. Den er ikke desto mindre blevet diskuteret vidt og bredt ud fra noget, der ind imellem har lignet en sådan grad af ikke-viden, at det minder om det forsætlige. Journalister og debattører, der ved at bruge bare 10 minutter på at orientere sig om centrale forhold, diskuterer og udlægger således domsresultatet ud fra den mest hårrejsende uvidenhed i så henseende. Som eksempel kan næves den journalist, som i DR's Deadline 29/10 blev ved og ved med at køre på BJ ud fra den urigtige forudsætning, at al indflydelsesagent-virksomhed er strafbar (hvad den ikke er).

Visse medier er politisk farvede, og nogen spekulerer ligefrem i at betjene et segment af offentligheden, som ikke ønsker at blive klogere. Her markedsføres jævnlig komplet uholdbart stof. Som eksempel kan nævnes dagbladet Politiken, der i eftersommeren 2011 lancerede en stribe sensationshistorier om en hemmelig såkaldt højreekstrem loge, "ORG", skrevet på grundlag forfalskninger af stjålne og hackede dokumenter og billeder. *Ingen* andre medier bortset fra dem, der selv havde Politikens leverandør af falsknerierne inden for dørene, ville røre dette kildemateriale, som selv en amatør kunne afsløre som fup. Men Politiken ville, fordi man *ville*, og bladets læsere troede på historierne, fordi de *ville*.

Der er heller ikke noget at sige til, at dagbladet Information, der var JD's platform for desinformationsvirksomheden under Den Kolde Krig, krampagtigt har fastholdt, at han er uskyldig. Som bladet skriver i en leder 28/10 13: *"Resultatet er derfor indtil videre, at der ikke er ført bevis for, at journalisten er agent, men professoren har været berettiget til at skrive det."*

Eller som en historiker, der så åbenlyst ikke *vil* forstå, Jes Fabricius Møller, udtaler i Kristeligt Dagblad 29/10 13 helt ud i det absurde: *"... landsretten (har) med andre ord ladet sig overbevise om, at Bent Jensen blot har gengivet, hvad folk troede. Det er det, som landsretten kalder det faktuelle grundlag for Jensens udsagn, idet han altså ifølge landsretten ikke har udtalt sig om Dragsdahls skyld, men kun om det forhold, at folk troede, at han var skyldig. Det er en besynderlig vurdering at lægge til grund, for der kan ikke herske den ringeste tvivl om, hvad Bent Jensen mener om Dragsdahl. Bent Jensen mener, at Dragsdahl var KGB-agent. Desværre for Jensen har han landsrettens ord for, at denne beskyldning ikke er bevist."*

Det, som mange burde have sat sig bedre ind i, er *dels* det, juristerne kalder sagsforholdet, og *dels* de relevante regler i straffeloven.

Sagsforholdet

Påvirkningsoperationerne

I slutningen af 1950'erne opgav kommunistlandene med Sovjetunionen i spidsen troen på, at man kunne opnå magten i Vesteuropa gennem en storkrig. Som alternativ udvikledes en ny strategi, der blev præsenteret i 1959 på en efterretningskonference i Moskva. Denne blev startskuddet til en velorganiseret påvirkningsoffensiv, hvis formål var at demoralisere Vesten og at erodere virkelighedsopfattelsen hos vestlige beslutningstagere.

Et totalitært regime kontrollerer alle samfundets organer, og de anvendelige sådanne blev herefter sat ind. Man benyttede sig således både af sædvanlige politiske og diplomatiske kanaler, af Sovjets (og den øvrige østbloks) mellemfolkelige, kulturelle og faglige organisationer, af landets videnskabelige institutioner og nyhedsbureauer, af de lovlige kommunistpartier i andre lande samt af fordækte foretagender og helt eller delvis kontrollerede andre organisationer og institutioner dér ("facadeorganisationer"/"frontorganisationer"). Endvidere rekrutterede man regulære "indflydelses"agenter og trak på fortrolige/betroede kontakter i Vesten, ligesom man naturligvis trak på de altid forekommende almindelige medløbere.

Offensiven betjente sig af såvel åbne som fordækte metoder og efter behov også af ulovlige tiltag. Det var netop af den grund, at KGB med søsterorganisationer i lydstatene, som ellers hidtil fortrinsvis havde beskæftiget sig med spionage og indre sikkerhed, blev placeret i en nøglerolle.

Den nye produktlinje kaldtes "aktivnyye meropriyatia", hvilket nærmest kan oversættes som "aktive forholdsregler/foranstaltninger". Operationernes systematik, redskaber og aktører er herhjemme nærmere beskrevet af Ole Hasselbalch i bogen *Den Stille Krig* (2001) samt af Jacob Andersen med Oleg Gordijevskij i *De Røde Spioner. KGB's operationer i Danmark* (2002).

Hovedmålene med indflydelsesoffensiven blev hurtigt kendt i Vesten. De blev nemlig opridset i en såkaldt strategisk langtidsplan, i hvilken det angives, hvad der skulle ske på forskellige områder – herunder i hvert enkelt vestligt land. Og denne plan blev kendt via en tjekkisk officer, Jan Sejna, der hoppede af i 1968 (jf. hans bog *We will bury you*, London 1982).

Planen opererer groft set med tre faser: I første fase ("*Perioden for Forberedelse af fredelig Sameksistens*") skulle Sovjets isolation efter Stalin-tiden brydes. I anden fase (der kaldtes "*Den fredelige Sameksistens' Kamp*") skulle der skabes splittelse mellem vestlandene, ligesom social opløsning i disse skulle fremmes. Via penetrering af de vestlige socialdemokratier skulle landenes bånd til USA således svækkes og lysten til at opnå en affindelse med østblokken fremmes. Gennem infiltration i fagbevægelse og studenterorganisationer skulle der skabes nye konfliktområder. Antiamerikanismen i Europa skulle fremmes, og man skulle herigennem samtidig undergrave USA's lyst til at bidrage til Europas forsvar. Endelig skulle i tredje fase ("*Perioden for dynamisk social Forandring*") "*håbet om falsk demokrati*" knuses og Vestens totale demoralisering gennemføres. Ved at foregive venskab med Vesten, især USA, skulle man her søge at opnå den størst mulige økonomiske og teknologiske hjælp dérfra, samtidig med at kapitalistlandene skulle overbevises om, at de ikke havde behov for militære alliancer. USA's militære engagement i Europa skulle på dette grundlag afvikles, ligesom de vesteuropæiske landes lyst til at afholde de nødvendige militære udgifter skulle elimineres.

Indflydelsesoffensiven favnede bredt – den omfattede både arbejdspladserne, uddannelsesstederne, foreningslivet, pressen, den politiske scene o.s.v. Og alle midler toges i anvendelse uden smålig hensyn til moral og etik - aktiviteten strakte sig fra det grove til det sublime, fra voldshandlinger og pågående desinformation og til langsigtede, sofistikerede operationer. Disse kunne rumme både "sorte" tiltag (dvs. sådanne hvor den egentlige ophavsmand holdtes skjult, eksempelvis forfalskninger), "grå" (hvor oprindelsen blot ikke fremgik åbent, eksempelvis påvirkning gennem sovjet-styrede facadeorganisationer) og "hvide" (dvs. ganske åbne aktiviteter, eksempelvis offentliggørelser i de sovjetiske medier).

Et hvilket som helst middel kunne blive bragt i anvendelse for at nå et konkret mål (eksempelvis at skabe politisk passivitet i et NATO-land på et bestemt tidspunkt i en konkret sammenhæng). En aktion kunne være endvidere meget begrænset, eller den

kunne være særdeles omfattende. Der kunne f.eks. blot være tale om en sovjetisk journalist "tilfældige" møde med en politiker, hvorunder journalisten sagde bare én ting, som søgtes fæstnet i samtalepartnerens bevidsthed. Men der kunne også være tale om langvarige kombinationsoperationer, hvor der benyttedes mange forskellige redskaber (f.eks. for at få en dansk statsminister til at mene, at "Norden som atomvåbenfri zone" var en god idé).

Det er i øvrigt karakteristisk, at metoderne med årene forfinedes markant. Således afløstes den traditionelle, plumpe kommunistpropaganda gradvis af en markedsføring efter moderne principper, hvorunder budskaberne søgtes tilført et skin af objektivitet og fornuft. De gamle KGB-typer, der førhen havde tegnet billedet i kontakterne vestover, udskiftedes efterhånden også af sympatiske, "fornuftige" og efter behov endog "sovjetkritiske" folk.

Med stor tålmodighed korroderede man på den måde holdningerne og virkelighedsopfattelsen hos centrale danske sikkerhedspolitiske aktører. Som det vil ses, nåede man også at bringe Danmark så langt hen som til fase to til tre, inden Muren faldt.

Fænomenet "indflydelsesagent" (for en fjendtlig magt)

En afgørende forudsætning for denne fremgang var, at der opnåedes medspil fra passende aktører på den danske scene. Det var således nødvendigt at få tag i politikere, journalister og andre, der var placeret steder, hvor de kunne bidrage til den nødvendige kortlægning af det danske samfunds relevante nøglefunktioner, og som kunne indsluse og understøtte informationer, holdninger og egnede strømninger samt fremme passende enkeltpersoner hhv. modvirke besværlige eller direkte modvillige sådanne.

De medspillere, KGB opererede med på indflydelsesoperationernes område, kategoriseredes internt efter et særligt system, der brugtes ved den praktiske håndtering af dem. Rubriceringen i dette system rummede tre hovedgrupper, nemlig hhv. indflydelsesagenter, fortrolige kontakter samt endelig umedvidende enkeltpersoner (med et udtryk anvendt af Lenin kendt som "nyttige idioter").

En regulær "indflydelsesagent" i KGB's forstand var i princippet en person, som arbejdede efter præcise instrukser eller "råd" og som var indstillet på et hemmeligt samarbejde. Indflydelsesagenterne ville endvidere typisk befinde sig eller være på vej til betydningsfulde stillinger inden for eller i tilknytning til regeringen og det økonomiske, journalistiske, videnskabelige eller sociale hierarki.

KGB registrerede ikke kritikløst folk som indflydelses"agenter" – og slet ikke ud fra pyntede oplysninger fra en medarbejder ved en sovjetisk ambassade ude i verden, der ville fremhæve sig selv ved at påstå at have foretaget en sådan rekruttering. Regulære agenter var således dyre i drift, og det var karriereødelæggende at have godkendt en person som agent, hvis pågældende senere viste sig ikke at holde vand. Et emne for rekruttering blev derfor gransket, endevendt og diskuteret på flere niveauer i Moskva iht. faste retningslinjer - der herskede faktisk dér en vis skepsis over for de ting, som indkom fra ambassaderne ude i verden.

Rent praktisk skete hvervningen af en agent som regel via en kompliceret og vanskelig proces rækkende over en foreløbig undersøgelse af personen og hans potentiale, gradvise hvervningsforsøg (der evt. understøttedes af pression og/eller pengemæssig eller anden belønning, f.eks. udrejsetilladelse for en partner eller hjælp til opnåelse af poster og hverv) og sluttelig indrullering og placering af ham (eller hende) i den agentkategori, hvortil han skulle høre. Pågældendes foreløbige

granskningsdossier blev i takt hermed efterhånden omregistreret til et operativt bearbejdningsdossier, som ajourførtes i hele den periode, samarbejdet varede.

Undervejs vurderede KGB, om (agent)emnet befandt sig i en interessant position, hvorfra der kunne øves påvirkning relevante steder og/eller rapporteres interessante oplysninger tilbage, samt på om han/hun faktisk agerede på denne måde. Det vurderedes også, om pågældende handlede iht. KGB's ønsker og var indstillet på at opretholde kontakten på en sådan måde, at forbindelsen ikke blev kendt udadtil, så at det kompromitterede pågældendes operationsmuligheder. Man undersøgte endvidere, om agentemnet var villig til at modtage penge, det være sig som "rejsedækning", "forfatterhonorar" eller andet, og om pågældende i det hele optrådte disciplineret. Kort sagt blev en person *kun* godtaget formelt som agent i KGB-nomenklaturen, såfremt pågældende var styrbar og hans indsats af ikke helt ringe værdi.

Godkendtes en person formelt som agent, blev pågældende medtaget i organisationsplanen og budgettet. Der blev herunder taget højde for de ganske store omkostninger, godkendelsen indebar, f.eks. i kraft af at forbindelsen med agenten skulle opretholdes i konspirative (hemmelige) former.

Den, der blev klassificeret som indflydelsesagent, fik det imidlertid ikke nødvendigvis at vide. Det var således ikke uden videre operativt nødvendigt at oplyse den slags agenter herom. Afgørende for, hvad man fortalte agenten, var derfor en vurdering af, hvorvidt oplysningen risikerede at ville belaste dennes selvforståelse og virke illusionsforstyrende på en sådan måde, at pågældende ikke længere kunne forventes at ville arbejde helhjertet.

Gode kontakter, der *ikke* samarbejdede i hemmelig (konspiratorisk) form, og som heller ikke underkastede sig direkte instruktioner fra KGB, rubriceredes som fortrolige (undertiden kaldet konfidentielle eller betroede). Det drejede sig om en ret bred kreds af velvillige personer, som KGB-folk havde et fortroligt forhold til, der kunne udnyttes. Den pågældende kunne således sagtens være klar over, at det var Sovjet og KGB, han (eller hun) havde forbindelse til, men behøvede ikke nødvendigvis være bevidst om, hvilken rolle, han var tiltænkt. En fortrolig kontakt kunne sådan set også udmærket være klar over, at han fremmede Sovjets mål - disse var blot sammenfaldende med hans egne. Og pågældende kunne også få en håndsrækning nu og da - f.eks. til fremme af egne politiske eller personlige formål - og belønning (typisk gaver, "forfatter" honorarer, rejser o.l.).

En fortrolig kontakt var f.eks. villig til at acceptere/vurdere visse ting som facts og til at viderebringe dem, ligesom han kunne være villig til i venskabelige former at tale om stemninger og bløde punkter blandt danske politikere, journalister og opinionsdannere. Også de fortrolige kontakter brugtes derfor ved kortlægningen af vort opinionsdannelsessystem og til under eget navn at sluse KGB-budskaber og -materiale ind i medier, arkiver, databaser o.s.v.

Eftersom det var resultaterne, der talte, mere end de anvendte personers formelle involvering, udnyttede KGB som sagt endelig personer, der lod sig bruge uden overhovedet at være klar over, at de gik Sovjets ærinde, endsige følte nogen forbindelse østover. Det drejede sig typisk om mennesker, der var psykologisk manipulerbare - som f.eks. var lette at sætte en idé i hovedet, som de så ekkoede videre, eller som lod sig benytte som statister i aktioner, demonstrationer og kampagner. Ligeledes blev de brugt til at hjælpe med at skabe et ønsket gruppepres i private organisationer og politiske partier.

KGB's afdeling for påvirkningsoperationer, inden for hvis ramme de regulære indflydelsesagenter opererede, havde til opgave at skabe forvirring i NATO-landenes beslutningsprocesser og i den vestlige offentlighed om den faktiske militære stilling mellem øst og vest, om Sovjetunionens hensigter og ønsker mv.

Dette skete bl.a. med *skjult og åben propaganda, produktion og plantning af materiale og/eller meninger, ved spredning af helt eller delvis usandfærdige oplysninger med et autentisk præg, herunder løgne, halvløgne og forfalskninger, samt ved forvriddning af allerede fastslåede kendsgerninger.*

En evt. løgn blev dog ikke nødvendigvis serveret direkte, men hellere i den form, at der søgtes rejst en tvivl om, hvorvidt det mon ikke *kunne* forholde sig således, som løgnehistorien fortalte. I øvrigt anvendtes ikke blot regulært falske informationer, der benyttedes også sande, men udvalgte/sorterede og/eller misforståelige oplysninger (delsandheder). Ligeledes blev der indsluset falske eller manipulative, men tilforladeligt lydende argumenter ("vinklinger") samt blandinger af kendsgerninger med kommentarer, der skabte forvekslinger mellem de to og satte netop *det* (fejlagtige) fakta-billede på nethinderne, KGB ønskede.

Desinformation i *netop* de sidstnævnte former er højeffektiv. Den fremtræder således ikke umiddelbart som det, den er, og den er i modsætning til direkte løgne vanskelig at afsløre og dermed kompliceret at imødegå. Det var derfor let at få vestlige viderebringere af sligt til at stikke sig selv blå i øjnene mht., hvad de foretog sig. *Al* information er jo i princippet legitim som led i "debatten" i et pluralistisk demokrati. Og så kan kun en omfattende gennemgang af desinformatørens samlede fremtræden i medierne og andetsteds afsløre, at der foregår noget underligt. KGB's indflydelsesoperationer opererede derfor i høj grad ud fra netop dette koncept.

Indflydelsesagenternes virksomhed skal ses i dette perspektiv.

Mere konkret blev de brugt til at sluse fakta- og meningsstof ind i danske politiske partier, organisationer og medier samt til at bringe relevante oplysninger tilbage den anden vej. Endvidere brugtes de til (om muligt) at sætte sig på centrale positioner i vort opinionsdannelsessystem – især medierne og de politiske partier.

Indflydelsesagenterne betragtedes i disse roller som særdeles værdifulde, fordi de udadtil fremstod som loyale borgere, der blot gav udtryk for egne meninger, og som handlede efter et legitimt skøn. Men en "insider" af denne art havde naturligvis også de bedste muligheder for at skaffe person- og andre oplysninger til brug for udarbejdelsen af de diagrammer over magtstrukturer, ressourcer m.v. i vort beslutnings- og opinionsdannelsesapparatet, der gjorde det muligt at se, hvor der bedst kunne sættes ind.

Hvad specielt indslusningsvirksomheden angik, er det væsentligt at forstå, at en indflydelsesagent altså ikke hovedsagelig var beskæftiget med bevidstløst at lancere løgnehistorier, der var stukket pågældende i hånden af en KGB-føringsofficer under skumle omstændigheder. Man bør også forstå, at KGB havde et klart blik for, at det kun gennem en *selvstændig* indsats fra agentens side kunne forventes, at stoffet ville blive lanceret i Vesten på en så indlevet måde, at det gled naturligt ind i meningsdannelsesapparatet dér. Endelig er det nødvendigt at forstå, at KGB anså det for vigtigt, at indflydelsesagenten i det ydre fremtrådte som neutral eller højst som blot almindeligt kritisk. Et PET-notat netop vedrørende JD er i så henseende illustrativ ("*Vedr. Jørgen ... Dragsdahl af 30/1 1985, s. 1 fn*"). Det hedder heri: "*1 april 1977 gav Centret (i Moskva, red.) ordre til at optrappe arbejdet med D(ragsdahl) og rekruttere ham endeligt. Inden selve rekrutteringen skulle finde sted, fik residenturet af Centret besked på at udarbejde passende dækhistorier og holde Dragsdahl under konstant opsyn for at se, om han dæmpede tonen i sine antiamerikanske taler og undgik involvering i venstreorienterede aktiviteter ...*".

En god indflydelsesagent opererede i øvrigt så vidt muligt ikke med materiale, der lod sig føre direkte tilbage til KGB, men hellere på grundlag af "inspiration", "inside-information" og "kildehenvisninger" fra den sovjetiske "kontakt" (læs KGB-føringsofficeren på den lokale ambassade). Agenten kunne evt. ligefrem med lidt behændighed fra KGB's side bringes til egenhændigt at "finde" KGB-produceret materiale (der naturligvis i det ydre fremtrådte med en anden oprindelse). Grundmaterialet i desinformationerne kunne således også være udsluset fra KGB via kilder ude i verden – styrbare eller medløbende medier, centre, forskere, kommentatorer osv. - som i agentens eget land (her Danmark) ville se tilforladelige ud, ja måske endog virke imponerende.

Det var følgelig uhyre vanskeligt på et rent politimæssigt grundlag at afsløre en indflydelsesagent *alene* på hans publikationsvirksomhed. Noget sådant krævede nemlig det meget intime kendskab til de anliggender, agenten beskæftigede sig med, som var nødvendig for en afsløring af *tendensen* i kildeforvridningen, den selektive stofanvendelse, accepten af uholdbare og usolide kilder osv., som karakteriserede indflydelsesagentens virksomhed. Og arbejdet på at sikre sig dette kendskab lå langt uden for det danske politis opgaver.

Strafbarheden

På dansk side var det ikke meningsfuldt for politiet at operere med KGB's klassifikationer indflydelsesagent/fortrolig kontakt/almindelig medløber. Dette så meget mere som at disse i praksis løb noget over i hinanden. Det strafferetligt og efterforskningsmæssigt relevante var, hvad personerne *faktisk* foretog sig.

Om strafbarheden af specielt indflydelsesagenters virksomhed er der skrevet en del i den juridiske teori. Ud over hvad der kan læses i Vagn Greve m.fl. *Kommenteret Straffelov, Speciel Del*, foreligger især en artikel af Ole Hasselbalch Ugeskrift for Retsvæsen 2008 s. 251 ff og en anden af Jørn Vestergaard i Juristen 1994 s. 154 ff. Mere overordnet kan herom siges følgende:

Ifølge straffelovens § 108 (den såkaldt "bløde" spionageparagraf), straffes den, som foretager noget, hvorved et fremmed efterretningstvæsen sættes i stand til eller hjælpes til umiddelbart eller middelbart at virke inden for den danske stats område.

Det antages ud fra bestemmelsens forarbejder, at den *ikke* kriminaliserer den rene *modtagelse af oplysninger* fra den fremmede efterretningstjeneste og *videregivelse af sådanne*, lige så lidt som den omfatter *sædvanlig journalistisk virksomhed*. Under lovforberedelsen udtoges nemlig *bevidst* et forslag, som ville kriminalisere det, der bredt kan kaldes "propaganda" for en fremmed magt.

Kort sagt: Det er antagelig hos os lovligt at viderebringe sine egne meninger, også selv om de måtte være inspireret af et KGB, ligesom man har lov til at bringe selv de mest sindssyge faktaoplysninger. En KGB-indflydelsesagent handlede derfor ikke *nødvendigvis* strafbart. Det gjorde han kun, hvis han bistod KGB med at *skaffe* oplysninger, der hjalp KGB i den mod Danmark rettede virksomhed.

Den formelle grænse mellem det lovlige og det ulovlige i relation til § 108 er på dette grundlag *meget* vanskelig at trække. Anvendelsesområdet afhænger endvidere på det praktiske plan af lovens § 110 f, ifølge hvilken påtale sker efter *justitsministerens* bestemmelse. Og skiftende ministre har *ikke* været indstillet på at tillade, at der indledes straffesag i de tilfælde, hvor noget sådant kunne komme på tale. Afgørende herfor kan have været, at en straffesag kun kan ventes at ville føre til domfældelse, såfremt PET fremlægger sine bevisligheder, hvilket vil kunne skade forholdet til de allierede efterretningstjenester, hvorfra man evt. har hentet de afgørende oplysninger, og eller kilder (dobbeltagenter) hos den fjendtlige efterretningstjeneste, der er

genstand for PET's opmærksomhed. Men det kan også have spillet en rolle, at i al fald dele af PET's ledelse vurderede, at det mest effektive imødegåelsesmiddel overfor for netop indflydelsesvirksomhed ikke var strafforfølgning, men derimod offentlig eksponering af indflydelsesagenten.

De danske aktører, der arbejdede til fordel for KGB, herunder JD, bevægede sig imidlertid i kraft af § 108 klart i et område, hvor PET havde lovhjemmel til at sætte en *overvågning* af dem i gang, så at man fik rede på, hvad de foretog sig, og kunne informere den danske regering m.fl. herom.

Hvad JD angår, er det således meget tvivlsomt, om JD formelt ville kunne straffes for at have *desinformeret* danske politikere og den danske offentlighed. Det fremgik imidlertid under landsretssagen, at JD var i en kritisk nærhed af en straffesag, når han f.eks. indrømmede at have skaffet KGB oplysninger (således om stemninger i visse kredse i USA). I et interview, han i sammenhæng med undersøgelserne op til DIIS-rapporten om Danmark under Den Kolde Krig gav til udrederne, begrundede han da også sine kontakter med KGB-folkene med, at de var nødvendige for hans journalistiske arbejde: "*Som jeg siger: Journalister handler med informationer. ... Så da kunne man tage valget så at tale med dem som en person, man kunne diskutere med, få nogle oplysninger fra og – som altid er gældende i journalistisk virksomhed – at de ville også få oplysninger tilbage.*" En agents indsamling af oplysninger og videregivelse af disse til den fremmede efterretningstjeneste er som nævnt formentlig strafbar.

Moralen

I byretten i Svendborg kneb Dragsdahl en tåre, som åbenbart rørte ved noget i de ubegribeligt overfladiske og sjuskede dommere. Og i landsretten mødte han ifølge presserapporterne til domsafsigelsen med en kræftsyg kone på krykker og en grædende datter.

Hans proselytter mødte for deres vedkommende med champagne i tasken, forberedt på et åbenbart for dem indlysende udfald, men åbenbart også ganske ude af stand til at godskrive sig og begribe, hvad der var kommet frem de foregående mange retsdage.

Siden har Dragsdahl jamret over, at han ingen penge har til at betale den betydelige erstatning, han blev pålagt at udrede til Bent Jensen. Den kunne han ellers have undgået ved at lade være med at påføre Bent Jensen et årelangt søgsmål, et kæmpe ekstraarbejde med at følge Dragsdahls vanvittigt vidtløftiggjorte indlæg i sagen til dørs og ikke mindst - efter den altså helt uholdbare byretsdom - mange personlige bekymringer for følgerne af blot at have opfyldt sin forpligtelse som statsbetalt forsker. Eller Dragsdahl kunne i det mindste have sikret sig, hvad de mange penge fra hans støtteindsamling gik til, således at de ikke, som det nu ser ud til, for hoveddelens vedkommende er forsvundet.

Det er fuldt legitimt at modargumentere sin egen ved frie valg udpegede regerings sikkerhedspolitik. Men det er klart *illegitimt* og dybt forkasteligt at gøre det på grundlag af manipuleret og vildledende materiale hentet via en udenlandsk, fjendtlig efterretningstjeneste af KGB's kaliber, som ikke giver det nazityske GESTAPO noget efter.

Dette var ikke desto mindre, hvad Dragsdahl gjorde dengang med uoverskuelige konsekvenser for egne medborgere til følge, hvis det var gået sådan, som hans samarbejdspartner i Moskva søgte at udvirke. Vel at mærke uden på forhånd at informere PET, sådan som en hæderligt arbejdende kollega, der mente at kunne få noget som helst ud af at samarbejde med KGB, ville have gjort. Endnu den dag i dag

er det i øvrigt uklart, hvad Dragsdahl for sit vedkommende fik ud af dette samarbejde, som kunne være til blot nogen nytte eller reel værdi for hans danske publikum. I al fald har han været ude af stand til at redegøre herfor.

Og som også en tidligere kommunist, Jannich Kofoed siger i Politiken 17/2 2007: *Hvis jeg i dag kunne stå inde for, hvad jeg dengang stod for, ville jeg være Jørgen Dragsdahl dybt taknemlig. Men i dag kan jeg se, at der var en halv milliard mennesker, som fik en elendig og uværdig tilværelse forlænget på grund af ham. Måske kun nogle timer. Eller bare minutter. Men for magthaverne i Moskva og os herhjemme, der havde knyttet os til diktaturet – for os var Jørgen Dragsdahls hjælp guld værd. Den var næsten ubetalelig.*

Det er forstemmende, at fremtrædende danske politikere dengang ikke var i stand til at se, at de blev snydt og manipuleret. Men det er endnu mere forstemmende, at mange politikere, medie- og kulturpersoner den dag i dag er ude af stand til at forstå, hvad der foregik, men tværtimod har støttet den således dybt kompromitterede Jørgen Dragsdahl, eksempelvis: Biskop Kjeld Holm, filosofen Peter Kemp, de tidligere udenrigsministre Kjeld Olesen og Mogens Lykketoft, tidligere justitsminister Ole Espersen, tidligere indenrigsminister Birthe Weiss, tidligere økonomiminister Marianne Jelved, tidligere miljøminister Lone Dybkjær, tidligere minister og leder af CD Mimi Jakobsen, de forhenværende folketingsmænd Jens Bilgrav-Nielsen og Steen Folke, historikeren Kristian Hvidt, professor Uffe Østergaard, tidligere chefredaktør på Information, David Jens Adler og mange andre.

Jørgen Dragsdahl selv er absolut ikke at ynke. Der er *ingen* undskyldning for det, han gjorde.

Desuagtet ønsker næppe nogen af hans modstandere at se ham hængt i en lygtepæl.

Til gengæld forventer de, at han står til ansvar over for den offentlige mening for sine gerninger.

Ingen grund til forvirring om dommen

Jyllands-Posten 1. november 2013

Menneskerettighedskonventionen har ikke sat injurielovgivningen ud af kraft, som Jørgen Dragsdahl hævder. Bent Jensen førte bevis for, at han havde faktisk belæg i PET's papirer for det, han skrev, der stod i dem, og så kan han ikke injuriedømmes.

Der er stor forvirring om dommen i Dragsdahl-sagen.

Ifølge retten havde Bent Jensen faktisk belæg for at skrive, at PET (som institution) betragtede Jørgen Dragsdahl som KGB-agent, og at han drev desinformation. Videre slås det fast, at BJ ud fra den tolkning af straffeloven, Menneskerettighedskonventionen tilsiger, havde ret til at bringe disse oplysninger i pressen i en her nødvendige, populariserende form.

Dommen noterer, at der ikke blev ført bevis for, at JD var indflydelsesagent. En fuld bevisførelse af denne art var imidlertid unødvendig, eftersom BJ ikke havde skrevet noget sådant. Der førtes da også kun de beviser i så henseende, som var nok til at overbevise retten om, at BJ havde været tilstrækkelig kildekritisk.

Menneskerettighedskonventionen har med andre ord ikke sat injurielovgivningen ud af kraft, som JD nu hævder - BJ førte bevis for, at han havde faktisk belæg i PET's papirer for det, han skrev, der stod i dem, og så kan han ikke injuriedømmes.

Det er heller ikke sandt, som JD siger, at PET aldrig har ført bevis for, at han var indflydelsesagent. Det ved vi intet om. Men vi har lov til at gå ud fra, at PET havde belæg for at bruge betegnelsen – ikke mindst eftersom den er videregivet bl.a. til statsministeren, udenrigsministeriet og udenlandske søstertjenester. Det vides også, at dette belæg var hele tre KGB-kilder suppleret med PET's egne efterforskninger.

Det er således ikke sandt, som JD hævder, at PET's efterforskning konkluderede, at mistanken imod ham for (indflydelses)agentvirksomhed var uberettiget. PET indstillede først overvågningen på det tidspunkt, hvor KGB opdagede, at han var afsløret og ikke mere brugbar som indflydelsesagent. Ej heller er det sandt, at det aldrig er bevist, at JD skrev efter KGB-inspiration. Det modsatte har landsretten således anført flere eksempler på i domskonklusionen.

Og når JD nu påstår, at han har søgt at få alle PET-papirer offentliggjort, passer det i øvrigt ej heller. Han nægtede f.eks. at medvirke til, at mere end nogle få af telefonaflytningsrapporterne kunne fremlægges i retten. Hvad står der mon i resten?

En del af forvirringen om dommen skyldes, at mange ikke véd, hvad en KGB-indflydelsesagent var, og hvorledes en sådan fungerede.

Man skal her især hæfte sig ved, at en agent af denne art ikke nødvendigvis foretog sig noget strafbart. Det er således lovligt at viderebringe sine egne meninger, også selv om de måtte være inspireret af et KGB. I Danmark handler en journalist eller politisk kommentator heller ikke ulovligt ved at bruge "facts", der er hentet hos en udenlandsk efterretningstjeneste. Ej heller er det ulovligt – om end det er journalistisk kritisabelt – at undlade at oplyse sit publikum om slige dubiøse kilder.

I øvrigt kan justitsministeren beslutte at undlade tiltale selv i anledning af en indflydelsesagents muligt strafbare aktiviteter (der typisk vil have form af indsamling af oplysninger og videregivelse af disse til den fremmede efterretningstjeneste). *Naturligvis* vil en minister udnytte denne mulighed, hvis en straffesag risikerer at afsløre PET's kilder gennem den bevisførelse i retten, en domfældelse kræver.

Ud fra ukendskab til disse forhold bidrog et par af PET-vidnerne desværre til forvirringen. Ikke-juristen, fhv. kriminalinspektør Per Larsen var således uvidende om, at en KGB-indflydelsesagent ikke nødvendigvis foretog sig noget strafbart. Mere beklemmende er det, at den fhv. PET-chef Henning Fode byggede sit vidnesbyrd på samme fejlopfattelse, uanset at retstilstanden er velbeskrevet i de strafferetlige fremstillinger, og han som chef burde have sat sig ind i tingene. Antagelig af den grund så landretten bort fra disse vidneudsagn.

Det er endvidere værd at bemærke, at en indflydelsesagent ikke kendtes på, at han spredte plumpe løgnehistorier, han havde fået stukket i hånden af en KGB-føringsofficer. Tværtimod kunne agenten meget vel blot få "inspiration", værdifuld "inside-information" og "vigtige kildehenvisninger" fra sin sovjetiske "kontakt". KGB kunne endog meget vel med lidt behændighed sørge for, at han egenhændigt "fandt" KGB-produceret materiale – sandt, falsk og misvisende i en broget blanding. Det skete også gerne hos kilder ude i verden, som herhjemme så imponerende ud og virkede seriøse (uden at være det). En indflydelsesagent påstod f.eks. heller ikke nødvendigvis noget, der var usandt, men nøjedes måske med at rejste en tvivl om det ene eller andet, som KGB var interesseret i at få sat spørgsmålstegn ved.

Heraf følger noget, det kan være svært at forstå, nemlig at agenten ikke nødvendigvis var medvidende om den rolle, KGB tildelte ham, dvs. om sin egen agentstatus i KGB's nomenklatur. Tværtimod kunne han meget vel føle sig aldeles ren og være personligt overbevist om det rigtige og forsvarlige i det, han foretog sig.

KGB rubricerede således godt nok ikke kritikløst nogen som indflydelsesagent, herunder evt. ud fra pyntede oplysninger fra en medarbejder ved en sovjetisk ambassade ude i verden, der gerne ville fremhæve sine fortjenester ved at påstå, at have rekrutteret en agent. Tværtimod blev man først godtaget som "agent" efter en omfattende granskning på flere niveauer i KGB, herunder en vurdering af agentemnets villighed til at følge instrukser/anvisninger/"råd" samt til at overholde de (konspirative) samkvemsformer, der skulle til for at forhindre afsløring.

Opfyldte man kravene, fik man endvidere ikke nødvendigvis at vide, at man nu havde agentstatus. Afgørende for, hvor meget man fik at vide, var således KGB's vurdering af, hvorvidt oplysningen risikerede at belaste agentens selvforståelse og virke illusionsforstyrende, så at den pågældende ikke længere ville arbejde helhjertet.

Mennesker er som bekendt dygtige til at omskrive, fortrænge og se bort fra ubehagelige dele af virkeligheden. Og et af JD's karaktertræk, som er dokumenteret såvel gennem hans skrivelser under Den Kolde Krig som under hans forklaring i retten, er netop hans evne til at se bort fra eller omforklare forhold, der ikke stemmer med det billede, han i situationen søger at fremstille. KGB udnyttede suverænt denne svaghed.

Man kan undre sig over, at hans danske kontakter ikke fik øje på den. Det lykkedes ham som bekendt køre selv velanskrevne politikere rundt ved næsen i en sådan grad, at de den dag i dag er ude af stand til at indse, at de blev snydt, men tværtimod støtter ham økonomisk. Det fører til den konklusion, at der stadig står en ladeport åben for påvirkning af danske politikere i andre uædle formåls tjeneste. Og når man i centrale dele af vort politiske miljø end ikke vil erkende, hvilke midler der blev brugt med succes i dengang, er der intet, som hindrer en gentagelse.

På det moralske plan er det endvidere mærkværdigt, hvordan det overhovedet kunne komme til en injuriansag. At JD var overordentlig nyttig for KGB, og at han selv vidste dette, kan der ikke herske tvivl om. Han er et intelligent, manisk læsende menneske, der akkumulerer store mængder informationer i hovedet, hvor de omsættes og videregives i pagt med hans mentale billeder og skiftende interesser. Hans produkter ser heller ikke ud til at være begrænset af almindelige moralske og journalistiske overvejelser. Under sagen blev fænomenet illustreret gennem flere dokumenterede eksempler på kildeforvridding, selektiv stofanvendelse, accept af uholdbare og usolide kilder osv. Og så havde han jo altså et stort og imponeret publikum blandt danske nøglepolitikere.

KGB var imidlertid ikke nogen søndagsskole. Det var et afskyeligt foretagende med et millioners af uskyldige menneskers liv på samvittigheden.

Og JD var jo altså ikke den, der på forhånd informerede PET om sine aktiviteter i dette selskab. Med sin omfattende viden om efterretningsvirksomhed måtte han ellers være klar over, at det kunne have sparet skatteborgerne for de kæmpebeløb, der blev forbrugt af PET på at følge hans krumspring sammen med KGB.

Hvordan kan et menneske af den støbning overhovedet have en "ære", der lader sig krænke?

Agent eller ikke agent?

Jyllands-Posten 30. oktober 2013

I JP udlægger Morten Pihl dommen i Dragsdahl-sagen, men redegørelsen kan føre til misforståelser:

Bent Jensens påklagede udtalelser var (som beskrevet af Pihl) et referat af PET-papirer, der klokkeklart karakteriserer D som (indflydelses)agent. Hvorvidt D faktisk var agent, er et helt andet spørgsmål. Men det kan man vel tillade sig at formode, eftersom PET vel ikke videregiver karakteristikken uforbeholdent uden belæg. Det var imidlertid ikke det, dommerne skulle tage stilling til.

En mistanke om agentvirksomhed gav PET tilstrækkelig grund til at overvåge D, uanset at ikke al virksomhed som indflydelsesagent er strafbar, og uanset at ministeren i et tilfælde som det foreliggende (f.eks. af hensyn til beskyttelsen af PET's kilder) ikke kunne ventes at ville tillade strafforfølgning, selv om der måtte vise sig at være basis herfor.

Når BJ ikke gennemførte en fuld bevisførelse for D's agentstatus (f.eks. ved indkaldelse af fhv. KGB-oberst Oleg Gordijevski), var det fordi, det ikke var nødvendigt i relation til BJ's påklagede udtalelser. En sådan bevisførelse var blevet meget kompliceret og omfattende, og retten kunne i øvrigt have afskåret den som overflødig. BJ behøvede ikke føre mere bevis i så henseende end nødvendigt for at godtgøre, at han havde været tilstrækkelig kildekritisk.

Misinformation om Dragsdahl

Information 30. oktober 2013

Informations omtale af Dragsdahl-dommen domineres af misforståelser. En redegørelse for, hvad der ligger i den, ligger på <http://bentjensenforeningen.dk/>

Dommen fastslår, at Bent Jensen havde faktisk belæg for at skrive, at PET betragtede Dragsdahl som KGB-agent, at D drev desinformation, og at BJ havde ret til at bringe disse oplysninger i den i pressen nødvendige, populariserende form. Dommens retsanvendelse er ikke nogen nyskabelse.

Den noterer, at der ikke blev ført bevis for, at D var indflydelsesagent. BJ førte imidlertid ikke mere bevis i så henseende end nødvendigt for at overbevise dommerne om, at han havde været tilstrækkelig kildekritisk ved brugen af PET's oplysninger.

Det er i øvrigt ikke sandt, at PET's efterforskning konkluderede, at mistanken imod D for (indflydelses)agentvirksomhed var uberettiget. PET indstillede først overvågningen på det tidspunkt, hvor KGB opdagede, at han var afsløret, hvorefter han ikke mere var brugbar som indflydelsesagent.

Taberne omskriver landsrettens dom

Sappho 28. oktober 2013

Siden fredagens entydige frikendelse af Bent Jensen har Jørgen Dragsdahl og hans støttekreds haft travlt med at udlægge dommen. Men de omskriver og bortforklaret domsresultatet, mener professor Ole Hasselbalch Den frikendte Bent Jensen sammen med sin advokat Karoly Németh (tv) Den frikendte Bent Jensen sammen med sin advokat Karoly Németh (tv)

Jørgen Dragsdahl og hans støttekreds er nu begyndt at omskrive og bortforklare fredagens domsresultatet i landsretten.

Dommen siger,

- at Bent Jensen havde faktisk belæg for at skrive, at PET som institution betragtede Dragsdahl som KGB-agent,
- at Dragsdahl drev desinformation i den forstand, i hvilken Bent Jensen havde brugt dette ord,
- at Bent Jensen med hjemmel i den tolkning af straffeloven, Menneskerettighedskonventionen tilsiger, havde ret til at bringe disse oplysninger i pressen i kort, populariserende form.

Retten noterer, at der ikke blev ført bevis for, at Dragsdahl faktisk var indflydelsesagent.

En sådan bevisførelse var unødvendig, eftersom Bent Jensen ikke i de påklagede artikler havde skrevet noget sådant.

Injurielovgivningen er ikke sat ud af kraft

Der er således ikke sandt, når Dragsdahl nu hævder, at Menneskerettighedskonventionen har sat injurielovgivningen ud af kraft og åbner for, at der kan offentliggøres "falske påstande".

Bevisligt sande injurier har altid kunnet viderebringes, og Bent Jensen førte bevis for, at han havde tilstrækkeligt faktisk belæg i PET's papirer for det, han skrev, der stod i dem.

Det er således ikke sandt, når Dragsdahl fortæller, at landsretten fastslår, at det, Bent Jensen skrev, var forkert, og at Bent Jensen i henhold til dommen kan "lyve og svindle".

Det er således ikke sandt, når Dragsdahl fortæller, at Bent Jensen skrev, at Dragsdahl var agent.

Det er ikke sandt, som Dragsdahl hævder, nemlig at PET aldrig har ført bevis for, at han var indflydelsesagent. Det ved vi intet om.

Men man har lov til at gå ud fra, at PET havde belæg for at bruge betegnelsen over for statsministeren, udenrigsministeriet og de udenlandske allierede tjenester, til hvem oplysningen om Dragsdahl som indflydelsesagent blev videregivet.

Det vides også, at dette belæg var tre KGB-kilder samt PET's egne efterforskninger.

Det er ikke sandt, når Dragsdahl siger, at han har søgt at få alle PET-papirer offentliggjort. Han nægtede f.eks. at medvirke til, at mere end nogle få af telefonaflytningsrapporterne kunne fremlægges i retten.

Det er ikke sandt, at tre tidligere PET-chefer ikke mente, han var indflydelsesagent. De mente, at det ikke kunne bevises, at Dragsdahl havde gjort sig skyldig i strafbare forhold.

Og de kørte under afhøringerne rundt i begreberne på en måde, som altså fik landsretten til at se bort fra deres vidneudsagn. En indflydelsesagent behøver i parentes bemærket ikke gøre noget som helst strafbart.

Det er ikke sandt, at PET's efterforskning sluttede med at konkludere, at mistanken imod Dragsdahl for (indflydelses)agentvirksomhed var uberettiget.

PET indstillede først overvågningen på det tidspunkt, hvor KGB opdagede, at han var afsløret, hvorefter han ikke mere var brugbar som indflydelsesagent.

Det er ikke sandt, at det aldrig er bevist, at Dragsdahl skrev efter KGB-inspiration. Det modsatte har landsretten anført flere eksempler på i domskonklusionen.

Det er ikke sandt, at Dragsdahl fik sit materiale afvist af landsretten. Retten gennemlæste det, han fremlagde, men forkastede altså dets værdi.

Det er ikke sandt, at Bent Jensen ikke har været kildekritisk nok. Bent Jensen kom med en omfattende redegørelse for sin kildekritik i retten, som altså anså den for fuldt tilstrækkelig.

Bortcensureret på Politiken, indsendt 27. oktober 2013

Ole Hasselbalch,

professor, jur.dr.,

Skolebakken 5, 3050 Humlebæk, DK

Tlf. +45 49 19 15 54 - mob. +45 21 64 75 70

Mail ole.hasselbalch@mail.dk

Politikens debatredaktion.

I anledning af Deres blads omtale af dommen i Dragsdahl-sagen, har jeg udfærdiget nedenstående, som det skulle glæde mig, om De ville bringe (om end jeg er klar over, at sandsynligheden herfor er ringe).

Med venlig hilsen,

Ole Hasselbalch

(Intet svar fremkommet)

Efter den meget klare landsretsdom i injuriesagen mellem Jørgen Dragsdahl og Bent Jensen er førstnævnte og hans støttekreds gået i gang med at omskrive og bortforklare domsresultatet.

Dette var, at BJ havde faktisk belæg for at skrive, at PET (som institution) betragtede Dragsdahl som KGB-agent, samt at han drev desinformation. BJ havde endvidere med hjemmel i den tolkning af straffeloven, Menneskerettighedskonventionen tilsiger - og som ikke er nogen nydannelse i dansk ret - ret til at bringe disse oplysninger i pressen i populariserende form.

Der blev - som af retten noteret - ikke ført bevis for, at Dragsdahl faktisk VAR påvirkningsagent. En sådan bevisførelse var unødvendig i sagen, idet det ikke var det, BJ havde skrevet. Men man kan vel gå ud fra, at PET over for statsministeren, udenrigsministeriet og udenlandske allierede tjenester, til hvem oplysningen blev videregivet, havde belæg for at bruge betegnelsen.

De er således IKKE sandt, når Dragsdahl nu hævder, at Menneskerettighedskonventionen har sat injurielovgivningen ud af kraft og åbner for, at der kan offentliggøres "falske påstande". Selv de værste sigtelser har altid kunnet viderebringes, hvis deres sandhed bevises. Og BJ beviste altså, at han havde belæg i PET's papirer for det, han skrev, der stod i dem. Dragsdahl fordrejer således også kendsgerningerne, når han fortæller, at landsretten siger, at det, BJ skrev, var forkert, og at BJ iht. dommen kan "lyve og svindle". Det er heller ikke rigtigt, når han fortæller, at BJ skrev, at Dragsdahl var agent - det forholdt BJ sig ikke til i sine avisartikler.

Dragsdahl hævder, at PET aldrig har ført bevis for, at han var indflydelsesagent. Dette ved vi ikke ret meget om, eftersom PET sidder på bevislighederne. Men vi ved dog, at PET byggede på hele tre KGB-kilder samt egne efterforskninger. Dragsdahl har i øvrigt ikke, som han nu påstår, søgt at få alle PET-papirer offentliggjort. F.eks. nægtede han at medvirke til, at flere end nogle få af telefonaflytningsrapporterne kunne fremlægges i retten.

Det er også urigtigt, at tre tidligere PET-chefer ikke mente, han var indflydelsesagent. De mente, at der ikke kunne bevises STRAFBARE forhold. Man kan imidlertid godt være indflydelsesagent uden at have gjort noget strafbart.

Det er heller ikke rigtigt, når Dragsdahl hævder, at PET-efterforskningen sluttede med at konkludere, at mistanken imod ham var uberettiget. Men PET holdt op med at følge ham, da KGB opdagede, at han var afsløret, hvorefter han naturligvis ikke mere var brugbar som indflydelsesagent.

Han hævder fremdeles, at det aldrig er bevist, at han skrev efter KGB-inspiration. Det har landsretten imidlertid givet flere eksempler på i domskonklusionen. Der er stor forskel på at drive desinformation af den af BJ omtalte art og så blot være i en legitim opposition til den danske regerings sikkerhedspolitik. Og der er massiv forskel på at rejse centrale sikkerhedspolitiske spørgsmål på grundlag af seriøse kilder, og så at viderekolportere noget, der støttes på tvivlsomt materiale udsluset fra KGB via de tilforladeligt lydende udenlandske forskere, centre mv., der brugtes til den slags.

Endelig hævder Dragsdahl, at han fik sit materiale afvist af landsretten. Heller ikke det er sandt. Retten gennemlæste hans mange flyttekasser med papirer, men konkluderede, at de var uden værdi.

Trods landsrettens modsatte opfattelse hævder Dragsdahls støtter blandt historikere stadig, at BJ ikke var tilstrækkeligt kildekritisk. Deres førstemand, professor Villaume, hævdede endog på DR Deadline 25/10, at han har læst BJ's omfattende redegørelse for sin kildekritik. Et kildekritisk problem for Villaume i den forbindelse er, at han umuligt uden telepatiske evner kan have læst denne redegørelse til retten, der nemlig ikke er offentliggjort.

Næppe nogen ønsker den nu jamrende Jørgen Dragsdahl hængt i en lygtepæl. Men vi er mange, som mener, at han burde vise lidt skamfølelse i anledning af, at han dyrkede KGB-selskab i det skjulte – endog uden på forhånd at informere PET, sådan som en loyal journalist ville have gjort.

Bortcensureret på Politiken, indsendt 25. oktober 2013

Ole Hasselbalch,

professor, jur.dr.,
 Skolebakken 5, 3050 Humlebæk, DK
 Tlf. +45 49 19 15 54 - mob. +45 21 64 75 70
 Mail ole.hasselbalch@mail.dk

Politikens debat/kronikredaktion.

Flere har opfordret mig til at skrive en kronik eller andet indlæg om Dragsdahl-sagen til Politiken. Her er det. Jeg kan efter behov tilpasse det i længde

De plejer at afvise mine indlæg. Da andre redaktioner imidlertid er interesserede, vil jeg anmode Dem om at tage stilling til en evt. optagelse snarest.

Mvh.

Ole Hasselbalch

(Intet svar fremkommet)

"Indflydelsesagenter"

Mediedækningen af den nu afgjorte injuriersag mellem journalist og politisk kommentator Jørgen Dragsdahl og historieprofessor Bent Jensen var ikke nogen opmuntrende oplevelse.

Ikke mange referenter ser ud til at have forstået, hvilket frontalangreb på ytringsfriheden, sagen udgjorde. Det har således hele tiden været uden for tvivl, at Bent Jensen hos PET faktisk har fundet de oplysninger om Jørgen Dragsdahl, han offentliggjorde i en avis. Hvis videnskabsmænd ikke kan bringe deres resultater i pressen uden at blive ramt af i årelange, kunstigt oppustede injuriersager, har medierne et problem. Hvem af dem vil så tale med journalister om noget som helst kontroversielt?

Medierne fremstillede også gennemgående billedet af to kampaner. Selve afskyeligheden i det, Dragsdahl har foretaget sig, gled dermed i baggrunden.

Hans samarbejdspartner /medsammensvorne var KGB. Dette foretagende har ufattelige menneskelige lidelser og millioner af menneskeliv på samvittigheden, og det fremmede Sovjets sag med alle midler uden hensyn til konventionel moral og etik. Hvis en journalist med rent mel i posen overhovedet mente at kunne få noget relevant ud af at dyrke sligt selskab, ville han naturligvis informere PET både forud og efterfølgende. Det gjorde Dragsdahl ikke. Han hjalp KGB.

Uagtet det, der kom frem under retssagen, ser det også ud til, at mange stadig ikke har forstået, hvorledes man blev indflydelsesaget for KGB, og hvorledes en sådan opererede i praksis.

KGB registrerede ikke kritikløst folk som indflydelses"agenter" – og slet ikke ud fra pyntede oplysninger fra en medarbejder ved en sovjetisk ambassade ude i verden, der ville fremhæve sig selv ved at påstå at have foretaget en rekruttering. Regulære agenter var dyre i drift, og det var karriereødelæggende at have godkendt en person som agent, hvis pågældende senere viste sig ikke at holde vand. Et emne for rekruttering blev derfor gransket, endevendt og diskuteret på flere niveauer i Moskva

iht. faste retningslinjer - der herskede faktisk dér en vis skepsis over for de ting, der indkom fra ambassaderne ude i verden.

Herunder vurderede KGB, om (agent)emnet befandt sig i en interessant position, hvorfra der kunne øves påvirkning relevante steder og/eller rapporteres interessante oplysninger tilbage, samt på om han/hun faktisk agerede på denne måde. Det vurderedes også, om pågældende handlede iht. KGB's ønsker og var indstillet på at opretholde kontakten på en sådan måde, at forbindelsen ikke blev kendt udadtil, så at det kompromitterede agentens operationsmuligheder. Man undersøgte endvidere, om agentemnet var villig til at modtage penge, det være sig som "rejsedækning", "forfatterhonorar" eller andet, og om pågældende i det hele optrådte disciplineret. Kort sagt blev en person kun godtaget formelt som agent i KGB-nomenklaturen, såfremt pågældende var styrbar og hans indsats af ikke helt ringe værdi.

Godkendtes en person formelt som agent, blev pågældende medtaget i organisationsplanen og budgettet. Der blev herunder taget højde for de ganske store omkostninger, godkendelsen indebar, f.eks. i kraft af at forbindelsen med agenten skulle opretholdes i konspirative former.

Den, der blev klassificeret som indflydelsesagent, fik det imidlertid ikke nødvendigvis at vide. Det var ikke operativt nødvendigt at oplyse den slags agenter herom. Afgørende for, hvad man fortalte agenten, var derfor en vurdering af, hvorvidt oplysningen risikerede at ville belaste dennes selvforståelse og virke illusionsforstyrrende på en sådan måde, at pågældende ikke længere kunne forventes at ville arbejde helhjertet.

KGB's afdeling for indflydelsesoperationer, inden for hvis ramme indflydelsesagenterne opererede, havde til opgave at skabe forvirring i NATO-landenes beslutningsprocesser og i den vestlige offentlighed om den faktiske militære stilling mellem øst og vest, om Sovjetunionens hensigter og ønsker mv.

Dette skete bl.a. med skjult og åben propaganda, produktion og plantning af materiale og/eller meninger, ved spredning af helt eller delvis usandfærdige oplysninger med et autentisk præg, herunder løgne, halvløgne og forfalskninger, samt ved forvridding af allerede fastslåede kendsgerninger.

En evt. løgn blev dog ikke nødvendigvis serveret direkte, men hellere i den form, at der søgtes rejst en tvivl om, hvorvidt det mon ikke *kunne* forholde sig således, som løgnehistorien fortalte. Men i øvrigt anvendtes ikke blot regulært falske informationer, der benyttedes også sande, men udvalgte/sorterede og/eller misforståelige oplysninger (delsandheder). Ligeledes blev der indsluset falske eller manipulative, men tilforladeligt lydende argumenter ("vinklinger") samt blandinger af kendsgerninger med kommentarer, der skabte forvekslinger mellem de to og satte netop *det* (fejlagtige) fakta-billede på nethinderne, KGB ønskede.

Desinformation i *netop* de sidstnævnte former er højeffektiv. Den fremtræder således ikke umiddelbart som det, den er, og den er i modsætning til direkte løgne vanskelig at afsløre og dermed kompliceret at imødegå. Det var derfor let at få vestlige viderebringere af sligt – det være sig regulære agenter, fortrolige kontakter eller blot såkaldt "nyttige idioter" - til at stikke sig selv blår i øjnene mht., hvad de foretog sig. *Al* information er jo i princippet legitim som led i "debatten" i et pluralistisk demokrati. Og så kan kun en omfattende gennemgang af desinformatørens samlede fremtræden i medierne og andetsteds afsløre, at der foregår noget underligt. KGB's indflydelsesoperationer opererede derfor i høj grad ud fra netop dette koncept.

En indflydelsesagent var med andre ord ikke hovedsagelig beskæftiget med bevidstløst at lancere løgnehistorier, der var stukket pågældende i hånden af en KGB-føringsofficer under skumle omstændigheder. KGB havde endvidere et klart blik for, at

det kun gennem en selvstændig indsats fra agentens side kunne forventes, at stoffet ville blive lanceret i Vesten på en så indlevet måde, at det gled naturligt ind i meningsdannelsesapparatet dér.

Endvidere opererede en god agent så vidt muligt overhovedet ikke med materiale, der lod sig føre direkte tilbage til KGB, men hellere på grundlag af "inspiration", "inside-information" og "kildehenvisninger" fra den sovjetiske "kontakt" (læs KGB-føringsofficeren på den lokale ambassade). Agenten kunne evt. ligefrem med lidt behændighed fra KGB's side bringes til egenhændigt at "finde" KGB-produceret materiale (der naturligvis i det ydre fremtrådte med en anden oprindelse). Grundmaterialet i desinformationerne kunne således også være udsluset fra KGB via kilder ude i verden – styrbare eller medløbende medier, centre, forskere, kommentatorer osv. - som i agentens eget land (her Danmark) ville se tilforladelige ud, ja måske endog virke imponerende.

Eftersom det hos os er lovligt at viderebringe sine egne meninger, også selv om de måtte være inspireret af et KGB, og eftersom man har lov til at bringe selv de mest sindssyge faktaoplysninger, handlede en indflydelsesagent ikke nødvendigvis strafbart. Det vil også kunne forstås, at det i øvrigt var vanskeligt at eftervise oprindelsen til det, han kom med, på en sådan måde, at det overhovedet lod sig eftervise i en straffesag. Kun ganske få herhjemme har beskæftiget sig mere indgående med sådan sporing. Professor Bent Jensen er en af disse få.

Det er forstemmende, at fremtrædende danske politikere dengang ikke var i stand til at se, at de blev taget ved næsen. Det er endnu mere forstemmende, at mange politikere, medie- og kulturpersoner den dag i dag er ude af stand til at forstå, hvad der foregik, men tværtimod har støttet den dybt kompromitterede Jørgen Dragsdahl, eksempelvis:

Biskop Kjeld Holm, filosofen Peter Kemp, de tidligere udenrigsministre Kjeld Olesen og Mogens Lykketoft, tidligere justitsminister Ole Espersen, tidligere indenrigsminister Birthe Weiss, tidligere økonomiminister Marianne Jelved, tidligere miljøminister Lone Dybkjær, tidligere minister og leder af CD Mimi Jakobsen, de forhenværende folketingsmænd Jens Bilgrav-Nielsen og Steen Folke, historikeren Kristian Hvidt, professor Uffe Østergaard, tidligere chefredaktør på Information, David Jens Adler og mange andre.

De snakkende klasser

Danskeren nr. 3 2013

Den snakkende klasse på Christiansborg har i skrivende stund påtaget sig et nyt projekt: Den vil redde Syrien.

Vore ledende politikeres lyst til at blande sig i andre landes indre anliggender uden det FN-mandat, folkeretten kræver, og dermed opgivelsen af den linje, dansk udenrigspolitik har hvilet på siden Den westfalske Fred, er åbenbart ukontrollabel.

Krigen i Kosovo er et trist eksempel. Her kom det frem bagefter, at den formelle begrundelse for NATO's bombninger, nemlig at serberne begik folkemord i Kosovo, ikke holdt vand. Efterfølgende sendtes således flere internationale undersøgelserhold

til Kosovo for at undersøge det nye "Holocaust", som det blev kaldt. FBI fandt imidlertid ingen massegrave, og også spanierne rejste hjem med uforrettet sag.¹⁰

Nu planlægges det så at gentage successen ved at lade det danske forsvar deltage i et angreb på Syrien.

Det er som om, disse politikere ikke fatter, at Mellemøsten er et selvskabt kaosområde, som ingen udefra vil kunne rette op på, så længe beboerne dér ikke selv kan finde ud af det og end ikke kan holde styr på deres børnefødselstal. Et kaos, vi ikke kan afhjælpe, og som kaster uendelige menneskemængder af sig, vi hellere burde bruge forsvaret til at beskytte os imod.

Syrien (Assad) er allieret med Iran, men har Golfstaterne imod sig. Disse støtter generalerne i Ægypten, som er imod Det muslimske Broderskab, hvilket også Saudi Arabien gør, ligesom Saudi Arabien er imod Iran, der som sagt som støtter Assad, som i øjeblikket bekæmpes af Det muslimske Broderskab. Iran støtter også Hamas, som imidlertid støtter Det muslimske Broderskab. USA er imidlertid imod Hamas (og omvendt), men støtter de facto Broderskabet mod generalerne i Ægypten. Til gengæld støtter Saudi Arabien og Golfstaterne USA. Tyrkiet på sin side er imod Assad, er for Det muslimske Broderskab og imod de ægyptiske generaler. Eller hvordan er det nu, det er?

Hvad kan man vente sig, at danskerne vil få ud af at blande sig i sligt?

Danske politikeres opgave er nu engang at varetage *danskernes* interesser, ikke at afhjælpe fortrædeligheder af alle afskygninger i hele verden. Især ikke de dele af den, som hverken kan eller vil hjælpe sig selv.

Og det danske forsvars opgave er nu engang at forsvare Danmark, ikke at være et redskab, politikere kan bruge efter forgodtbefindende, når de gerne vil sole sig i selskabet med vestlige præsidenter og premierministre, hvis interesser kan være ganske anderledes end vore.

Domstolens lukkede rum i EU

Jyllands-Posten 15. august 2013

I JP 13/8 har fhv. referendar ved EU-Domstolen, lic.jur. Peter Vesterdorf endnu et indlæg i diskussionen om denne domstols funktionsmåde.

Det slører let perspektivet, hvis man sidder tæt på det, man skriver om. Derfor vil det næppe nogen sinde lykkes at overbevise Vesterdorf om, at der er et problem med EU-Domstolen.

En dansk dommer ville ikke få det godt med karrieren, hvis han selv lavede de regler, han dømte ud fra. Han må og skal således holde sig til det, Folketinget har godkendt, og som fremgår af loven eller en sædvane, Folketinget ikke har villet gribe ind i. Skal der laves om i dette retsgrundlag, går vejen gennem Folketinget, hvor enhver borger har mulighed for via sin valgte repræsentant at komme med relevante synspunkter og facts, og hvor loven så udformes ud fra diskussionen i salen.

---

¹⁰ Jf. tidligere chefanklager for den internationale krigforbrydertribunal for Jugoslavien Carla Del Ponte i erindringsbogen *The Hunt: Me and War Criminals*. Se herom Ole Hasselblch *Minister uden jordforbindelse*, Jyllands-Posten 19/9 2008.

I EU-Domstolen er dommerne optaget af at fylde hullerne ud i EU's ordrige regelsæt og af at supplere samme. Villigheden til at holde fingrene væk og lade noget være reguleret af de enkelte medlemslande alene, er derimod beskeden. Man konstruerer således gerne ny EU-regler samt tolker og omtolker gamle ud fra EU's overordnede formål. Dette sker ud fra, hvad der kommer frem i Domstolens lukkede rum i de forelagte sager, som EU's borgere måske end ikke hører om, inden det er for sent. På den måde får teoretiske abstraktioner af den art, jurister ofte elsker, en prioritet, der er ude af trit med EU-dommernes fornemmelse for den praktiske virkeligheds vilkår.

Derfor kan det næsten ikke undgå at gå galt i forhold til menigmand. Og helt galt bliver det, hvis medlemslandenes domstole og regeringer overmandes af en sådan ærbødighed for EU-dommene, at retssikkerheden sættes over styr.

Noget sådant er sket for nylig i Danmark, hvor en klokkeklar og af Folketinget bevidst fastholdt regel (i funktionærlovens § 2a, stk. 3) er blevet underkendt af EU-Domstolen. Her er landretterne således nu begyndt at dømme iht. EU-dommen i stedet for efter det, Folketinget har vedtaget, og som fremgår af Lovtidende.

Hidtil har det jo altså været således, at borgerne kunne regne med, at Lovtidende står til troende. Trods alt er det Folketinget, som har den lovgivende mangt i Danmark, og tiltrædelsen af EU har ikke fundet sted på grundlovsniveau, således at denne ordning er sat ud af kraft.

Heldigvis ser det dog nu ud til, at Højesteret kommer til at se på problemet.

Velbegrundet ret til rygeforbud

Jyllands-Posten 11/7 2013

Den 8/7 oplyser journalist og musiker Klaus Kjellerup samt miljøbiolog Niels Ipsen, at jeg ikke ved, hvad jeg taler om, når jeg til TV 2 har udtalt, at en arbejdsgiver med henvisning til (bl.a.) sundhedsfaren for andre har ret til at forbyde de ansatte at ryge på arbejdspladsen.

Ved en faglig voldgiftskendelse af FV 6/11 1995 ført som principalsag og med en højesteretsdommer som opmand er det imidlertid udtrykkeligt fastslået, at arbejdsgiveren har ret til at indføre rygeforbud. De i sagen konkret fremførte grunde for forbuddet var bl.a. arbejdsmiljøhensyn, sundhedshensyn og hensynet til ikke-rygerne, og de antoges at være tilstrækkelig begrundelse for forbuddet.

Der er yderligere 7 retsafgørelser af samme art. Af denne retspraksis kan endvidere læses, at forsætlig overtrædelse af sådanne ordenforskrifter er saglig afskedigelsesgrund, ja evt. endog bortvisningsgrund. På dette grundlag kan også udendørs rygning forbydes (en lov - 512 af 6/6 2007 - forbyder eksplicit rygning indendørs på arbejdspladser).

Jeg beklager, at måtte oplyse pressen om den faktisk gældende retstilstand og dennes begrundelse, uanset at det oplyste måske ikke stemmer med, hvad journalister, musikere og miljøbiologer mener, og uanset om de måtte mene, at dommerne ikke ved, hvad de taler om.

Hvad bliver det næste?

Danskeren, forår 2013

DR's nytårsgudstjeneste berigede offentligheden med et supplement v/ en imam med fundamentalistiske rødder.

Manden er sikkert begejstret for at blive inviteret indenfor i de vantros gudshuse. Og ligefrem at kunne bruge et sådant som platform til at gøre sig selv spiselig – kunne det være bedre?

Iht. den religion, han prædiker, må man godt forstille sig, hvis det tjener udbredelsen af den rette lære. Så det er næppe faldet ham svært at stille sig an, så at han levede op til indvandringsindustriens mest optimistiske idylmaleri mht., hvad vi har med at gøre.

I den Augsburgske Trosbekendelse, som Folkekirken hviler på, fordømmes imidlertid udtrykkeligt "muhamedanerne og alle deres lige". Se <http://www.folkekirken.dk/fileadmin/files/Pdf/bekendelsesskrifter/den-augsburgske-bek.pdf> . Og i præsteløftet, som skal aflægges inden udnævnelsen til præst (jf. lov om ansættelse i stillinger i folkekirken m.v., lovbekendtgørelse 472 af 13/5 2011 § 5) forpligter man sig til at "bekæmpe sådanne lærdomme, som strider mod folkekirkens trosbekendelse".

Hvordan imamen på denne baggrund er sluppet ind i kirken , er derfor en gåde. Set i det lige nævnte perspektiv er den danske præst, der gav plads til dette cirkus, en foragtelig løftebryder. Og biskoppen, som undlader at rejse disciplinærsag i den anledning, er ikke meget bedre.

Det ses i øvrigt overhovedet kun sjældent i historien, at nogen frivilligt lukker folk, som vil dem til livs, ind på deres enemærker.

Er danskerne da blevet så forkælede, at de har mistet evnen til at forsvare deres værdier? Eller er det blot danskernes åndelige ledere, som har mistet orienteringen?

Jakob Scharf slap for let

Jyllands-Posten 2. marts 2013

Det er forunderligt, hvad journalister på DR kan undlade at spørge ind til i et interview, hvis svaret blot passer i institutionens skabelontænkning. Det seneste eksempel er PET-chefen Jakob Scharfs svar i DR 1's Dokumentaren 26/2 "Et ekstremt netværk" (om det antiislamiske miljø):

Han siger her, at det er "centralt for at forebygge (politisk vold, red.), at vi sætter ind over for den propaganda og imødegår den propaganda, der bliver brugt til at legitimere de mere voldelige handlinger". Videre at der ganske vist er (højreekstreme?) personer, der ingen voldelige intentioner har, "men der er i høj grad også tale om en udvikling, hvor der bliver skabt en ideologisk platform, som andre bruger til at legitimere en mere radikal, en mere voldelig udvikling".

I 1980-erne ændredes udlændingeloven. Tidligere tiders forsigtighed mht., hvem vi lod komme inden for dørene, blev lagt på hylden med den konsekvens, at her nu er i hundredtudsindvis af uindpasselige fremmede, fortrinsvis muslimer. Kæntringen var konsekvens af de humanitære organisationers "oplysnings"virksomhed, som rigeligt matcher, hvad der for nylig er set i den såkaldte Waterfront-sag. Denne virksomhed var domineret af massive fortielser og løgne, som i høj grad berettiger til at karakterisere den som propaganda.

Indebærer det, at politiet nu skal sættes ind over for nævnte organisationer for at undgå, at ubefæstede sjæle griber til fortvivlelsens selvhjælp over for dem selv, over for deres politiske medløbere eller over for de mange uindbudte gæster, disse foretagender har skaffet os på halsen?

Nåh, nej, Scharfs vinkling var vist en anden. Den var, at det er farligt, at nogen oplyser om de virkelige forhold og sandsynlige konsekvenser af det, der foregår, samt om det ganske urimelige i, at disse tilstande er blevet trukket ned over hovedet på danskerne uden, at de forinden er blevet spurgt om ønskeligheden heraf. Det ser ud til, at det er sådanne farlige informanter, der er i PET-chefens søgelys. Fordi de måske provokerer mennesker, som ikke begriber det umulige i at redde et folk, der er ude af stand til at tage sig sammen og smide deres uduelige politikere ud via stemmesedlen, ved at skride til håndens i stedet for åndens våben?

Er det efter Scharfs opfattelse politiets opgave at bestemme, hvilke facts og argumenter, der ud fra denne risiko fortjener at komme til offentlighedens kundskab, og hvilke han skal modvirke eller stoppe under påskud af, at det er "propaganda"?

Overenskomstjunglen

Jyllands-Posten 5. februar 2013

Det ser ud til, at de mennesker, der skulle være forankringen for orden, overskuelighed og konsekvens på det arbejdsretlige område, også er ved at fare vild i stoffet, eller at de i al fald er kørt trætte.

JP bringer 29/1 en gyser: Eksport til en værdi af 11 milliarder kr. er i farezonen på grund af uoverensstemmelser mellem 3F og danske pelsavlere.

Det værste er ikke udsigten til en sådan konflikt. Det er dens årsag. Begrundelsen for avlernes nægtelse er således - ifølge artiklen - ikke først og fremmest lønnen. Det er, at den af 3F ønskede overenskomst skaber for meget "administrativt bøv".

Kan dette have sin rigtighed?

Om den er gal med lønnen, kan må de implicerede selv afklare. Og om 3F's overenskomst er for administrativt bøvlet, må man kende dens detaljer for at vurdere. Mere overordnet ligger det imidlertid således, at overenskomsterne gennem de seneste årtier faktisk er blevet stadig mere indviklede at have med at gøre.

I 1960-erne domineredes vilkårene for lønnet arbejde på de faglærte og ufaglærte arbejderes område helt af de kollektive overenskomster. Det indebar bl.a., at overenskomstparterne løbende kunne tilpasse aftalerne, når nye behov opstod, ligesom stoffet forholdsvis let lod sig omskrive og sanere, så at man undgik overflødigt bureaukrati.

I årene siden er dette billede ændret. Overenskomsterne er blevet udvidet med regler om et utal af nye anliggender. På mange fagområder har overenskomststoffet endvidere antaget karakter af et indviklet spind af kernebestemmelser, tilknyttede særaftaler, sideordnede arrangementer, bilag, protokollater, lokalaftaler mv. mv. Det er heller ikke ualmindeligt, at de enkelte dele i disse regelværker overlapper hinanden indbyrdes. Samtidig har lovgivningen bredt sig og er nu filtret ind i overenskomsterne hist og pist og alle vegne.

Det er følgelig uhyre vanskeligt at ændre ret meget i en overenskomst uden at risikere, at der bliver problemer et eller andet sted. Derfor kan det også være svært at smidiggøre en overenskomst og vanskeligt at sikre, at reglerne hænger sammen i begge ender.

Ansættelseslovgivningen er endvidere særdeles kompliceret. Den er bygget op hen ad vejen efter de for hånden værende søms princip uden nogen samlende rød tråd. I dag griber ikke mindre end 71 forskellige love derfor ind alle mulige steder i det, der førhen var underkastet overenskomstparternes suveræne bestemmelsesret. Selvsamme problemstilling kan endog være reguleret af flere love. Om forskelsbehandling i forskellige varianter findes f.eks. ikke mindre end 7 af slagsen – ligebehandlingsloven, ligelønsloven, forskelsbehandlingsloven, foreningsfrihedsloven, deltidsloven og lov om tidsbegrænset ansættelse (samt i øvrigt en lov om Ligebehandlingsnævnet). Selv om de alle handler om diskrimination, er de forskelligt udformet f.eks. mht. følgerne af en lovovertrædelse. Nogen af reglerne er også affattet på en sådan måde, at de efter deres ordrette indhold nærmest står som monumenter over lovkoncipisternes afmagt over for stoffet.

En række af lovene om ansættelsesforhold er i øvrigt konsekvens af EF/EU-direktiver om stort og småt. Noget af det, der tages stilling til i netop disse love, er så småt, at man kan undre sig over, at problemet overhovedet er blevet anset værd at tage op i direktiver og lovgivning. Men det er det altså blevet - med de følger den slags har. Eksempel: Om virksomhedsoverdragelse, som i gamle dage ikke påkaldte sig nogen særlig interesse hos overenskomstparterne, fordi man levede udmærket med nogle få, danske retsafgørelser, kom der i 1970-erne et EF-direktiv. Nu er der skrevet 112 bøger og artikler om emnet, og der er ikke mindre end 214 principielle retsafgørelser, som spiller ind. Også lovenes detaljeringsgrad kan ofte få en dansk læser til at snappe efter vejret og spørge, om EU og den danske lovgiver da betragter dommene som tosser, der ikke ville have været i stand til at træffe afgørelser ud fra den konkrete sags omstændigheder på basis af nogle mere overskuelige lovbestemmelser.

Mange af de love, der er blevet til i konsekvens af EF/EU-regler, åbner i øvrigt på forskellig vis – hvorfor vælge den samme model hver gang – for, at direktiverne kan gøres til gældende dansk ret ("implementeres") via de kollektive overenskomster. Dette har gjort de overenskomster, i hvilke direktiver faktisk er blevet implementeret på denne måde, yderligere vanskelige at have med at gøre. Og så har Højesteret da i konsekvens af en konkret dansk implementeringslov fastslået, at en implementeringsoverenskomst end ikke behøver være tilgængelig for brugeren, så at han kan læse, hvad der står i den.

At sådan noget næppe holder vand på sigt, når EU får øje på roderiet, siger sig selv. Heraf følger, at man heller ikke kan være sikker på, at det, der står på tryk i en implementeringsoverenskomst – hvis man da er i stand til at få fat i den – også står til troende.

Alt dette har affødt et omfattende juridisk roderi i og omkring den danske ansættelseslovgivning og i det danske kollektive overenskomstersystem. Stoffet kan derfor kun håndteres af få, eftersom kun få har mulighed for at sætte hele deres tilværelse ind på at finde ud af og holde rede på den eksploderende jura.

Ved udgangen af 1960-erne opereredes f.eks. med – højt regnet - et par hundrede bøger og artikler af arbejdsretlig relevans. I dag overstiger tallet langt et par tusinde.

Samtidig kan nutidens arbejdsretsjurister hygge sig med mere end 13.000 principielle afgørelser om alt muligt.

Dem ser det endvidere ud til, at juristerne har vanskeligt ved at finde rundt i. Dette er et faktum, ikke en påstand. Der findes således en samlet dataregistrant til alt det nævnte kildemateriale. Men for at kunne hente netop de domme og litteratursteder frem, der har betydning i en konkret sammenhæng, er man nødt til at slå op i registrantens systematiske indholdsfortegnelse over de arbejdsretlige problemstillinger. Den svarer til indholdsfortegnelsen i en bog, og af den fremgår, hvilket emneord, der dækker de enkelte arbejdsretlige emner. Slås dernæst op i registranten på det relevante emneord, kommer alle registrerede afgørelser og litteratursteder på feltet ud i skødet inden for 5 sekunder.

Kun langt de færreste arbejdsretsjurister råder imidlertid overhovedet over denne registrant. Og blandt de, der bruger den, er det ifølge loggen kun de færreste, der slår op i indholdsfortegnelsen for at finde rette emneord. De leder i stedet - givetvis med stærkt reduceret udbytte - i friteksterne.

Det ser altså ud til, at de mennesker, der skulle være forankringen for orden, overskuelighed og konsekvens på det arbejdsretlige område, også er ved at fare vild i stoffet, eller at de i al fald er kørt trætte.

En bekræftelse på denne konklusions rigtighed ligger i øvrigt deri, at der i stadig raskere takt indløber nye retsafgørelser, som er ude af trit med tidligere sådanne, og at der igen og igen skrives tykke bøger, som overser væsentlige kilder.

Dette er vilkårene for og i de organisationer, der skal sikre overenskomstsistemets praktiske anvendelighed for brugerne. De regelsæt, der skulle fungere som en velsmurt aksel for en moderne arbejdsplads, stor eller lille, har udviklet sig til noget af et mareridt. Et juristernes paradis, men for en lille pelsavler, der blot skal have hverdagen til at fungere, givetvis nok en jungle.

Hvor fører det hen?

Det er indlysende, at hvis en mindre virksomhedsejer oplever systemet som en slags formaliseret virvar, der stjæler den tid, han skulle have brugt på bedriften, har han en opfordring til at sætte sig uden for de hele.

Denne oplevelse rummer en overset, men stor fare for bevarelsen af danske arbejdspladser. Man skal ikke glemme, at ganske meget af det, der laves på disse, i dag uden større problemer kan flyttes andetsteds hen – ikke blot til Kina, men også så kort som til Polen eller Tyskland.

Situationen rummer endvidere en fare for bevarelsen af danske arbejdspladser på danske hænder, eftersom tusinder og atter tusinder af f.eks. østeuropæiske hænder er villige til at rejse hertil, springe over alle finurlighederne og bare gå i gang.

Amnestys enøjethed

Jyllands-Posten 12. januar 2013

Generalsekretær Lars Normann Jørgensen, Amnesty Danmark, skriver i JP 4/1 om krænkelser af menneskerettighederne i Rusland.

Der hænder givetvis både det ene og det andet derovre, som ikke er i pagt med LNJ's opfattelse af menneskerettighederne som gudsgivne og uantastelige i den Amnestys' tolkning.

Der kan imidlertid være forskellige opfattelser af, hvorledes et Paradis skal indrettes. Og man kan i øvrigt ikke undre sig over, at det efter 1000 år i totalitært mørke er svært at forvandle et land, så at det opfylder alle ideelle krav. Facit er trods alt, at situationen i Rusland er dramatisk forbedret i forhold til tilstandene for 25 år siden. Efter at være kommet dér siden midten af 90-erne mærker jeg mig også, at der aldrig fra russisk side er blevet pålagt nogen begrænsninger for, hvad jeg måtte sige derovre, det være sig offentligt eller privat, eller for hvad jeg kunne få udgivet på tryk.

Forholdene i så henseende står i kontrast til den udvikling, der i disse år finder sted i Vesteuropa, som er ved at glide ud i et menneskerettighedsfundamentalistisk mørke, hvor alternative synssæt ikke bare fordømmes, men også dømmes ude. Det er f.eks. forunderligt, at den kompromisløst kæmpende generalsekretærs organisation aldrig har markeret sig over for de berufsverbot-lignende tilstande, der hersker ikke blot i vore nære nabolande, men også i nogen grad herhjemme. Ja, som end ikke har afgivet det mindste lille pip, når det er kommet til overfald og mordforsøg på folk med forkerte meninger. Man havde f.eks. gerne hørt hans kommentarer til den øjeblikkelige situation i Sverige, hvor der i disse uger er hektiske forsøg i gang på at lukke munden på Dispatch International og det svenske trykkefrihedsselskab. Dette sker oven i købet, medens ordensmagten passivt ser til, uagtet det er en statslig forpligtelse efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at værne borgernes muligheder for at nyde de rettigheder, konventionen tilsikrer.

Til gengæld hører man udmærket de jævnlige brøl af forargelse, Amnesty udstøder, når organisationen får øje på den mindste lille knast, som kan forhindre yderligere tilførsel af uindpasselige mennesker fra fjerne himmelegne (der antagelig griner højlydt af de dumheder, der fører til, at de kan slå sig ned her).

Amnestys enøjethed er ikke blot upassende. Den er forargelig.

Praktisk og moralsk PET-problem

Jyllands-Posten 19. december 2012

De, der nu griner af PET's påståede kluntethed i Storm-sagen, kan jo dog samtidig glæde sig over at være i live, fordi nogen altså vover skindet fro at skaffe livsvigtige oplysninger.

Mikael Buschs kronik 11/12 12 behandler samarbejdet mellem PET og Morten Storm - "muldvarpen" i det mellemøstlige terroristmiljø. Efter kronikørens opfattelse burde PET have passet bedre på, for advarselsslamperne både "bimlede og bamlede", længe inden "kæden hoppede af".

Det er visselig meget omkring PET, man må undre sig over. Hvordan kan f.eks. dokumenter, historieprofessor Bent Jensen har set, pludselig være blevet væk, uagtet tjenesten stadig er i stand til at kommentere detaljer i deres indhold? Hvorfor er hele sagsmapper af åbenlys betydning for eftertiden - f.eks. Ole Sohns - blevet makuleret? Hvorfor kan PET-chefen Jakob Scharf ikke afkræfte, at han under selskabelig pludren med Århus Stiftstidende har tillagt sig fortjenester, der sandsynligvis er fiktive - hvorfor holder han ikke helt mund om konkrete sager?

Men det ændrer ikke noget i, at tjenesten arbejder under vanskelige vilkår, og at skatteborgerne gerne vil nyde fordelene ved at være i live frem for at blive slået ihjel af politiske og religiøse galninge.

I Den Danske Forenings første år kneb det med at få politiets beskyttelse imod de overgreb, foreningen var udsat for, og som ikke blot havde form af en amokløbende pressehætz, men som også implicerede voldelige personoverfald og andre kriminelle anslag. Siden har fremtrædende politikere været udsat for det samme, og i takt hermed er ordensmagtens aktivitetsprofil skiftet. I dag sættes gerningsmænd til de mere eksotiske former for "politisk" aktivitet på anklagebænken i byretten i kraft af bl.a. PET's indsats.

Men oprindelig stod foreningen altså ret alene med problemet og måtte selv iværksætte de undersøgelser, som gjorde det muligt at forudsige, hvad der var i vente, således at der kunne træffes forholdsregler herimod. I den sammenhæng opnåedes bistand fra nogen, som véd, hvordan den slags bedst foregår, og dermed også indblik i samkvemsformer af den art, Storm-sagen er det seneste eksempel på.

PET har aldrig udtalt sig om lødigheden af de informationer, der blev skaffet på den måde. Men repræsentanter for en udenlandsk søstertjeneste, der nød gavn af dem, anså materialet for at have høj autenticitet. Så fremgangsmåderne til at få fat i tingene lå nok ikke langt fra de officielle tjenesters egne metoder, lige bortset fra at civile efterforskninger jo altså savner de midler og ressourcer, som sådanne tjenester efter loven råder over.

Indsynet i de ekstreme miljøer viste et persongalleri, hvis måde at fungere på kun de færreste er i stand til at forestille sig, men som man nok er nødt til kende for at forstå Storm-sagen. Det var ganske vist dengang ikke Al Qaida og Co., det drejede sig om. Men det var grupper, som rummede et tilsvarende potentiale af vanvid, og hvis mere begrænsede kriminalitetsniveau næppe skyldtes manglende vilje til at løbe linen ud, men snarere ringere fysiske og økonomiske muligheder end dem, mellemøstlige amokløbere har.

Det er uhyre vanskeligt at hente oplysninger i sådanne kredse uden at bide hovedet af alle fine fornemmelser. Årsagen er, at det ikke blot er et praktisk, men også et moralsk problem at sende folk ind i den slags foretagender, hvorfor der meget langt må knyttes kontakter til nogen, der befinder sig dér i forvejen. Sagt med andre ord: Personer som mentalt falder godt ind i den psykotiske atmosfære i disse cirkler.

Det er således nødvendigt at skaffe sig og - hvad der kan være ganske belastende for såvel sjælefreden som privatlivet - også at opretholde en relation til mennesker, man ellers ville gå uden om i en stor bue. Efter den måde, folk af denne type fungerer på, ligger det oven i købet klart, at relationen til dem når som helst kan eksplodere, fordi sjælsunde måske ikke i længden er i stand til at holde masken og leve dag ud og dag ind klistret fast til en samarbejdspartner/meddeler, der er forskruet i hovedet.

Den slags mennesker har således ofte et kompliceret sind. De er ganske vist ofte intelligente, godt smurt for tungebåndet og har en fantastisk evne til at charmere og forstille sig. Men de har en ringe fornemmelse af forskellen mellem ondt og godt, de ser ikke nødvendigvis noget problem i at lyve, og deres lejlighedsvis tilbageslag er (naturligvis) altid "andres" skyld. De er også ofte nærmest ubegribeligt intrigante og savner medfølelse med deres ofre. Et kæmpemæssigt behov for at iscenesætte sig selv og optræde i en betydningsfuld rolle kommer evt. oven i. Endelig er de som regel skrupelløse over for "fjender" og hævngherrige som bare pokker over for venner, der har mistet evnen til at spille med.

Kort sagt nogle vanskeligt håndterbare størrelser, som det kan være problematisk at omgås - ikke mindst i lyset af, at venskabet med dem lynhurtigt kan forvandles til ustyrligt had hos de pågældende og en ubehersket trang til at skade.

Tingene forstås som regel bedst, når de eksemplificeres. Men Knud Wollenberger-eksemplet i kronikken 11/12 er ikke det mest illustrative i relation til Storm-sagen. Et langt bedre er beskrevet i PET-rapporten, bind 11 (s. 118 ff).

Heri omtales, hvorledes en i sin tid af pressen meget benyttet "nazijæger" blev godkendt af PET som kilde med både kodenavn og betaling. Det fremgår endvidere, hvorledes PET desuagtet var utryk ved ham, der nemlig havde en "særlig personlighed", herunder et så stort kontaktbehov, at der sattes to kildeførere (altså "føringsofficerer") på ham, som han henvendte sig til i tide og utide også privat. Kildeføringen antog derfor, som det siges, en "ganske særlig karakter". Det fremgår også, at PET oven i købet udmærket var klar over, at manden havde svært ved at skille fiktion fra fakta. Men pågældende leverede altså trods alt så tilpas meget, der ikke lod sig skaffe på anden vis, at kontakten til ham opretholdtes, indtil kæden meget forudseeligt hoppede af ligesom i Storm-sagen.

Udenforstående kan naturligvis også i dette tilfælde grine af PET's formodet letsindige omgang med en kilde, der var så anløben, at selv de mest tungnemme sensationsjournalister hen ad vejen opdagede, at det var rent galt fat med fyren. Men de, der nu griner af PET's påståede kluntethed i Storm-sagen, kan jo dog samtidig glæde sig over at være i live, fordi nogen altså vover skindet for at skaffe livsvigtige oplysninger. Herunder f.eks. sådanne oplysninger, der i andre tilfælde, som vi ikke har hørt om, meget vel kan have været afgørende for, at det – hvad vi derimod har hørt om - er lykkedes PET at afværge op til flere bombeattentater på dansk grund. Ej heller har vi hørt om, hvorfor kæden hoppede af i forholdet til Storm. Det kan jo f.eks. skyldes, at denne bevægede sig så langt ud, at PET ikke kunne forsvare eller ikke havde lovhjemmel til at følge med længere. Eller det kan skyldes, at PET til sidst ikke mere var i stand til at tilfredsstille Storms ekstreme behov for at opnå anerkendelse.

Meget betegnende konkluderer PET-rapporten i ovennævnte eksempel: "Der var altså tale om en afvejning af risikoen og kildens driftssikkerhed over for værdien af de oplysninger, som kunne indhentes ved et fortsat engagement."

I forklaringen for PET-kommissionen kommer de afhørte politifolk i øvrigt også ind på de generelle vanskeligheder ved at skaffe pålidelige kilder i ekstreme miljøer: "... Det (er) ikke problemfrit at være kildefører i PET med ekstremisme som sagsområde. Det er som at færdes i et minefelt og miljøerne kan være så betændte, at det er svært, ja ofte umuligt at finde den "rene" person, der egner sig som kilde. D.v.s. skal kravet være en person, der er ufejlbarlig, så kan den pågældende ikke færdes i miljøet, der jo netop er kendetegnet ved at være på kant med det etablerede samfund."

Kort sagt: Hvis vigtige og sikre oplysninger KAN skaffes med lovlige midler, så SKAL de også skaffes, herunder uanset at det indebærer en risiko for på et tidspunkt at "dumme" sig i offentlighedens øjne og blive hængt ud i medierne. Og uanset om oplysningen skal fremdestilleres fra et kildevæld af pladder og via kontaktforløb, der stiller umenneskelige krav til både selvbeherskelsen og tålmodigheden.

Henrik Gade Jensen er ikke alene

Jyllands-Posten 11/11 2012

I JP 1/11 undskylder David Trads over for Gade Jensen sine nazi-beskyldninger imod ham.

Naturligvis kommer undskyldningen først efter, at Trads' adfærd hverken lod sig skjule eller bortforklare længere.

Hvad der ikke fremgår, er, at den ekstreme venstrefløj med halehæng i medieverdenen har et velorganiseret arbejde i gang for at få hængt folk ud for at tilhøre en "ekstrem højrefløj" og det, der er værre. Det sker bl.a. med brug af rygtekampagner og konstruerede, men attraktive "historier" bygget på forfalsket og stjålet, evt. hacked og derefter manipulereret materiale.

Lige så lidt fremgår det, at stort set alle midler - til og med regulære mordforsøg - er blevet anvendt mod dem, der er udnævnt til højreekstremister og nazister i dette fantasiunivers. Den typiske anledning er, at de pågældende har modsat sig den indvandringspolitik, Folketinget kom ind på i 1980-erne, og hvis ødelæggende konsekvenser for samfundet man i dag skal være blind for ikke at se.

Som formand gennem ti år for Den Danske Forening – vistnok den eneste forening, der offentligt har opnået PET's stempel på ikke at være hverken racistisk, nazistisk eller højreekstremistisk (PET-kommissionens rapport af 2009 s. 154 ff) – har jeg på tætteste hold oplevet de skandaløse tilstande. F.eks. har jeg set en af stifterne af Folkebevægelsen mod Nazisme, jødiske medlemmer, veteraner fra Frihedskampen, herunder tidligere KZ-fanger, ja endog en muslimsk imam, der holdt foredrag for foreningen, hængt ud som nazister. Dette er sket såvel direkte som i veltilrettelagte rygtekampagner. Jeg har også oplevet hærværk og personoverfald på "nazister" af denne beskaffenhed. Og jeg har oplevet passivitet fra politiets side i disse "politiske" sammenhænge, selv når der forelå åbenlyse lovsovertrædelser.

Desværre er svineriet gang på gang blevet understøttet af medierne. Ikke blot er offentligheden således gang på gang blevet forholdt faktaoplysning om, hvad der egentlig er foregået, og er i stedet blevet fodret med manipulerende "reportager". Ja, jeg har endog set venstrefløjsekstremister og velkendte grænsepsykopater anvendt som sandhedsvidner, f.eks. præsenteret over for den godtroende offentlighed som sagkyndige "eksperter i højreekstremisme".

Havde journalisterne i stedet taget på sig at afsløre, hvad der sker bag kulissen, således som det nu er kommet frem i Gade Jensen-sagen, og som det har været velkendt for os andre i over 20 år, var det hurtigt holdt op.

Så der er en del mennesker ud over Gade Jensen, der venter på en undskyldning.

Manipulation fra Øllgaard

Jyllands-Posten 17. november 2012

Den 15/11 forsøger Jørgen Øllgaard via en platform som redaktionsleder på det tilforladeligt lydende organ Forskerforum at få det til at se ud som om, PET ifølge oplysningerne i PET-kommissionens beretning ikke har draget den konklusion, jeg refererer 11/11.

Øllgaard har i nogen tid været optaget af at få klistret det brune nazistempel (også) på Den Danske Forening. Det startede i hans blad sidste år, hvor han skrev, at foreningen opererede "med racebiologiske teorier", samt at den giver "plads for højreorienterede sympatier helt ud til neo-nazisme og holocaust-benægtelse". Dette uagtet det er løgn. Så sent som i Journalisten 15/6 i år siger han i øvrigt, at han ikke véd, om udsagnet er urigtigt.

Hvad PET-kommissionen har oplyst om PET's vurdering af Den Danske Forening, kan JP's læsere selv forholde sig til ved at læse beretningen, der nemlig ligger på nettet. Som bemærket i den stammer vurderingen af, at DDF ikke kunne betragtes

som en højreekstremistisk bevægelse, fra PET's Centralafdeling (s. 162 fo). Det fremgår endvidere (s. 156), at foreningen er styrelsesledet bl.a. for – i pagt med foreningsvedtægtens forbud mod optagelse af nazister – at holde højreradikale og andre ekstremister ude.

At PET i et papir konstaterede, at der blandt "personer af mulig H-ekstrem. observans", var 43 med notatet "DDF" (s. 174), gør ikke foreningen nazistisk eller højreekstremistisk. Noteringens baggrund er således ukendt, og at noget er "muligt", gør det i øvrigt ikke til et fact. Foreningen, som hverken kender noteringerne eller deres begrundelse, har endvidere endnu sværere end PET ved at vide noget sikkert om de menige medlemmers (evt. blot bladabonnenters) politiske tilhør. At der ikke kan være tale om en "lang række ledende medlemmer" fremgår i øvrigt af, at foreningsledelsen (styrelsen) aldrig har oversteget 10.

Det er ufatteligt, at voksne mennesker kan være så optaget af at fremmane nazisme hos andre, som Øllgaard er. Det er muligt, at det opfylder et psykologisk behov hos ham. Han må imidlertid så vænne sig til, at når han ikke nøjes med at afreagere dette behov inden for egne fire vægge, må han forvente at blive injuriersagsøgt af dem, det går ud over, og som uanset den krogede indretning af hans personlige univers og hans manglede viden om korrektheden af de beskyldninger, han fremsætter, også er mennesker.

Kræfternes frie spil

Jyllands-Posten 8. august 2012

På aktuel foranledning gør dagens kronikør rede for reglerne om kollektive arbejdskonflikter og advarer mod uigennemtænkte politiske indgreb.

Sommerens medie billede har været domineret af konflikten på Vejlegården, hvor LO-organisationen 3F søger at få arbejdsgiveren til at skrive overenskomst, uanset han i forvejen har en sådan med Kristelig Fagforening.

Adgangen til at iværksætte konflikt mod modvillige arbejdsgivere i den slags tilfælde har hidtil ikke været lovreguleret. Bortset fra, at lovgivningen herunder de offentligretlige sundhedsforskrifter, postloven og straffeloven skal overholdes - hvorfor f.eks. demonstrationer foran arbejdspladsen ikke må udarte til fysisk afskæring af den - er det afgørende derfor blot, at de skridt, der tages, ikke overskrider "retsstridighedens" grænser. Disse fastlægges af domstolene – her Arbejdsretten – ud fra almindelige retlige overvejelser.

Retsstillingen kan aflæses i en række retssager, der er blevet ført gennem de sidste 100 år. Heraf fremgår, at LO-forbundet, såfremt arbejdspladsen ligger inden for dettes naturlige interesseområde, vil kunne iværksætte strejke blandt sine medlemmer dér (i den form at disse opsiger deres stillinger på stedet). Endvidere kan forbundet foranstalte "blokade" på den måde, at medlemmer ikke søger eventuelle ledige stillinger. Har forbundet ingen eller kun få medlemmer ansat hos arbejdsgiveren, kan man også forhindre, at lønmodtagere tilsluttet LO-søsterorganisationer udfører arbejde, der kommer den konfliktramte arbejdsgiver til gode ("sympatikonflikt"). Dette vil i praksis ofte indebære, at denne afskæres fra såvel leverancer udefra som fra at afsætte sine produkter. Endvidere kan LO-forbundet oplyse offentligt, at virksomheden er blokeret, og – sandfærdigt – om grundene hertil. Derimod må man ikke opfordre udenforstående, dvs. ikke-medlemmer af LO – til at lade være med at

købe eller håndtere den konfliktramte virksomheds produkter. Ej heller må forbundet offentliggøre navnene på arbejdsgiverens uorganiserede eller arbejdsvillige medarbejdere.

En konflikt, der understøttes med sympatikonflikter, kan blive særdeles belastende for den ramte virksomhed. Så længe den ikke er eksistenstruende, vil den imidlertid ikke gå for vidt.

Om arbejdspladsen i forvejen måtte være dækket af overenskomst med en organisation uden for LO-familien, er altså ikke afgørende. Hvem der skal have overenskomst, afhænger således udelukkende af, hvor kraftig en pression de respektive faglige organisationers kan lægge på virksomheden - det er basalt set de frie kræfters spil, der bestemmer, hvem der får overenskomst.

Der er argumenter både for og imod dette super-liberalistiske system:

På det traditionelle arbejdsmarked for faglærte og ufaglærte arbejdere og funktionærer indebærer den nugældende ordning, at det er vanskeligt for faglige organisationer uden for LO (hhv. FTF og AC) at sikre sig overenskomst. Ordningen begunstiger dermed en enhedsfagbevægelse, hvor forskellige fagorganisationer ikke konkurrerer med hinanden på samme faglige område. Derved udgås en tilstand som i visse andre europæiske lande, hvor der f.eks. kan være både kristelige, socialistiske og kommunistiske organisationer på samme fagområde, hver med deres overenskomst og i evig strid med hinanden, herunder om hvis overenskomst der skal være den alment anvendte. Danske arbejdsgivere opnår på deres side, at de véd, hvem de kan tale med, og at indgåede aftaler overholdes uden de konflikter, der let vil følge af, at konkurrerende faglige organisationer modarbejder det, der er opnået enighed om. Ordningen har dermed utvivlsomt bidraget til det velfærdsniveau, der kendetegner det danske samfund i dag. Forståelsen herfor er imidlertid vigende i et samfund, hvor den enkelte i stigende grad sætter sig selv i centrum og kræver ind uden at erkende, hvad grundlaget for goderne er. Systemet kolliderer også med individets både af internationale konventioner og menneskerettighedsprincipper omgærdede frihed til selv at vælge, hvilken organisation han eller hun vil være medlem af. Der er med andre ord en kollision mellem idealerne og den menneskelige egoisme på den ene side og den praktiske virkeligheds krav på den anden.

Det er et politisk og ikke et juridisk spørgsmål, om der via lovgivning skal ændres i tingenes tilstand. Ændres noget, er det imidlertid nødvendigt at gennemtænke ordentligt, hvad man gør.

Den retlige ordning af det kollektive overenskomsts system - altså reglerne om hvordan overenskomster indgås, administreres og afvikles - blev skabt herhjemme i begyndelsen af sidste århundrede efter et omhyggeligt udredningsarbejde og grundige overvejelser. På lovgivningssiden hviler det i dag på arbejdsretsloven og forligsmandsloven. Dette regelværk holder en så høj en kvalitet, at det anses for et internationalt forbillede.

Den nyere ansættelsesretlige lovgivning, dvs. lovene om vilkårene i det enkelte ansættelsesforhold, er derimod mindre vellykket. Der findes i dag her over 70 enkeltlove. Det er således ikke lykkedes at sammenskrive reglerne i én (eller blot færre) lov(e), så at regelværket som helhed kommer til at hænge sammen i begge ender. Tværtimod belastes det af manglende juridisk logik og stringens. Selvsamme problem kan f.eks. være omfattet af flere love på én gang, principielt ensartede problemstillinger kan være løst på forskellig måde, ja, reglerne kan endog være indbyrdes uforenelige. Paragrafferne er endvidere ofte ringe udformet på det sproglige plan - ja, er undertiden direkte misvisende eller helt uforståelige.

Resultatet er, at selv kyndige kan have svært ved at finde ud af, hvad der gælder på vitale punkter, at der må føres retssager om problemer, som aldrig burde være opstået, at store ressourcer går til spilde i juridisk bureaukrati – samt at en del bestemmelser ikke overholdes, fordi det er uoverkommeligt at sætte sig ind i, hvad de går ud på. Det er advokaternes paradys, men et miserabelt grundlag for daglig personaleadministration og smidig konfliktløsning på gulvet via tillidsrepræsentanten. Som skrivende forsker på feltet kan det også være pinligt at møde udenlandske kolleger, der kender til forholdene, eftersom de mistænker en for at have et medansvar for dette misk-mask.

Lovgiver har således ikke magtet sin opgave. Hvis denne magtesløshed breder sig til det indtil videre velfungerende kollektive overenskomsts system, vil dette med al sandsynlighed blive slået i stykker. Især er det i den konkrete sammenhæng – konflikten omkring Vejlegården - nødvendigt at gøre sig klart, at der vil kunne opstå *meget* store problemer med indtrængen af andetsteds inden for EU baserede fagforeninger og påståede sådanne.

Det er f.eks. utilstrækkeligt som i det beslutningsforslag, der nu er lagt op fra Venstre og Dansk Folkeparti (B 92 12/6 2012), at bestemme, at en arbejdsgivers overenskomst med en anden "landsdækkende lønmodtagerorganisation" vil afskære det relevante LO-forbund fra at kræve overenskomst og understøtte kravet herom med arbejdsretlig blokade og sympatikonflikt. Udtrykket er hentet fra ferieloven og arbejdsmiljøloven, der kan fraviges på visse punkter via overenskomst med en sådan organisation. Men disse love angår helt andre problemstillinger, og reglerne i dem er i øvrigt på dette punkt ikke blevet ordentligt gennemtænkt.

Hvad skal der f.eks. til, for at der kan tales om en "lønmodtagerorganisation"? Spørgsmålet har været genstand for internationale retssager. Hvornår er en evt. sådan "landsdækkende"? Er det LO-forbundet, som ønsker overenskomst, der i givet fald skal bevise, at forbundet har ret til at indlede arbejdsconflikt, uanset arbejdsgiveren fremviser en påstået overenskomst med et påstået landsdækkende fagforeningslignende foretagende – evt. med hovedsæde i en ravnekrog af EU? Eller er det omvendt arbejdsgiveren, der skal sandsynliggøre, at der er realitet i overenskomsten?

Springes de kritiske spørgsmål over, fordi det er det letteste, eller fordi de – som sædvanlig – er uønskede, vil det med sikkerhed ende galt.

Tandløs behandling af medieansvarsloven

Sappo 29. juni 2012

Det er på tide at tvinge medierne til at dementere usande beskyldninger så det kan ses, mener Ole Hasselbalch.

Medieansvarsloven er kommet på Folketingets dagsorden igen. Jyllands-Postens leder fortæller imidlertid den 11/5 2012 beroligende, at presseetikken er intakt, og i et læserindlæg i samme dags avis kan Journalistforbundets formand Mogens Blicher Bjerregård kun komme i tanke om seks mindre punkter, hvor der er behov for en indsats.

Mon socialdemokraten Henrik Sass Larsen, der i en aviskampagne blev beskyldt for korruption og rockerforbindelser, vil skrive under på det? Eller de mennesker, som

dagbladet Politiken sidste år med belæg i hacked og manipuleret materiale hidrørende fra det danske terroristmiljø hængte ud som deltagere i en påstået negerdukkeafbrændende ekstremistorganisation?

Velkendte problemer

I 1988 udgav AOF's Forlag bogen Er det virkelig sandt? Det var en gyser om "historier", der var bragt i pressen. I 1991 udkom min bog, Den offentlige mening, med en kritisk, juridisk/teknisk gennemgang af de dagældende presseansvarsregler. Samme år fik vi den nugældende medieansvarslov. Den tog ikke højde for kritikken, men hævdedes dog at udgøre et væsentligt fremskridt. I 1994 trykte Ugeskrift for Retsvæsen artiklen "Medieansvar" med en gennemgang af de problemer, den nye lov ikke havde løst.

Samtidig kom skriftet "Pressenævnet" med en undersøgelse af nogle af Nævnets klagesager inklusive disses originalbilag. Heri afdækkedes flere problematiske forhold omkring Nævnets virksomhed. Dets årsberetning er i parentes bemærket indrettet således, at nogle kildne punkter omkring sagsbehandlingen ikke kan ses. En kort sammenfatning af, hvad der især er behov for, findes i Jyllands-Postens kronik den 4/2 2012.

Misforhold

De nævnte steder dokumenteres misforhold, der nok er ukendte for den bredere offentlighed. Det er derfor ikke uden grund, at Folketinget nu rører på sig. En beretning afgivet af Retsudvalget og Kulturudvalget 29/2 2012 nævner nogle af de sager, der har udløst interessen: "Ser man på de seneste års kendelser fra Pressenævnet er f.eks. en person hængt ud for at være svindler, uden at det kunne påvises. En børnehaveleder uberettiget beskyldt for at have kendskab til pædofile overgreb i sin børnehave. En mor grundløst beskyldt for at have bortført sit barn til udlandet, og et mejeri uberettiget beskyldt for at hælde afføring i sin fløde. Og hertil kommer den uden tvivl mest alvorlige af dem alle: Manden, der blev udråbt som morder uden at være det."

Med dette afsæt afholdt de to udvalg den 9/5 2012 en høring om mediansvar. Den rejste kritik og de tilknyttede juridiske løsningsforslag indgik imidlertid ikke i høringen, selv om kritikens lødighed ikke er blevet anfægtet. Ej heller var materialet fremme i en høring, som Journalistforbundet selv holdt for nylig.

Folketingsudvalgene vil nu indlede en "dialog" med medierne. Hvad skal det tjene til, såfremt de mest påtrykkende problemer holdes uden for, hvad der tales om? Hvordan slippe af med dårligdomme, hvis helbredelse kræver justeringer i medieansvarsloven, som end ikke tages under overvejelse?

Politiken som dårligt forbillede

Journalistformanden opstiller i Jyllands-Posten 11/5 2012 Politikens interne ombudsmandsordning som model for, hvad der skal til. Lad os lige tage dette udsagn fra journaliststandens førstemand én gang til: Ordningen hos Politiken, som altså nys hængte en stribe sagesløse mennesker ud i en kampagne bygget på bl.a. stjålet og hacked og derefter forfalsket materiale, skulle være forbillede for, hvad der behøves? Har Politikens ombudsmand da fået Politiken til at dementere over for læserne og undskyldte over for ofrene?

Netop denne sag er et godt eksempel på, hvordan visse medier har det med etikken. Så vidt vides har Politikens ofre således hverken hørt noget fra redaktionen eller fra bladets ombudsmand. Derimod har Politiken bortforklaret Pressenævnets klare, om end ud fra den gældende lovgivning tandløse kritik (12/11 2011). Bladets ankermand på "historien", "graverchef" John Hansen er endvidere blevet anerkendt med en udnævnelse til formand for "Foreningen for Undersøgende Journalistik". Dette uagtet han begik så grove researchfejl og benyttede en så ringe dokumentation, at man nærmest får indtryk af, at læserne blev bevidst ført bag lyset. Var han optrådt på samme vis i en anden branche, havde han stået til afskedigelse.

Sådan er presseetikken stude i Danmark i dag. I England, hvor der har verseret en medie-hackersag i relation til bladet News of the World, er den ansvarlige redaktør blevet fængslet med en straffelovssigtelse på halsen. Derovre havde redaktionen selv besørget hackeriet. Politikens folk anmodede derimod blot deres kilder i terroristkredse – som bladet i øvrigt anser for "enormt lødige" (jf. referat af interview med gravechefen i bladet Journalisten 12/8 2011) – om at få den "dokumentation", som redaktionen mente at savne, og vupti, så fremkom det ønskede. Men hvori består forskellen?

Sandheden må frem

Der er ikke behov for at kunne pålægge medierne bøder, hvis de lyver for offentligheden. Der er ikke engang behov for kunne sætte redaktører bag tremmer. Det, der er behov for, er blot at sikre, at sandheden kommer frem, og at dokumenterbare, skadevoldende usandheder dementeres effektivt.

Dette lader sig hverken gøre gennem interne ombudsmænd, popularisering af et tandløst Pressenævns afgørelser, udvidelse af klagefristerne til Nævnet, mulighed for at klage ved fuldmægtig eller andre af de kosmetiske foranstaltninger, som journalistformanden er inde på i sit indlæg i JP. Når situationen i dag er den helt uholdbare, at mulighederne for overhovedet at få en klage behandlet og for at opnå et genmæle er omgærdet med sådanne juridiske finesser, at ikke engang JP har været i stand til at finde vej igennem dem (sag 132/2001 - 6/2 2002), må der selvsagt ganske andre ting til.

Dementi i samme opsætning

Det må således sikres, at et medie, der har solgt publikum en skrøne, som er skadevoldende for nogen, kan pålægges at dementere i samme opsætning og med samme placering som den, i hvilken "historien" blev bragt. Endvidere bør mediansvarsloven sikre dem, der påføres "økonomisk eller anden skade af betydning", som det hedder i lovens genmæleregler, mulighed for selv at svare for sig i et både læseligt og læseværdigt genmæle. Det vil sige et svar, der ikke som ifølge loven i dag skal formuleres så snævert og vindtørt, at selv kyndige jurister har svært ved at forfatte det, og som i hvert fald ikke vil blive forstået af det publikum, genmælet gerne skulle nå ud til.

I det ovenfor brugte eksempel burde der således være hjemmel i medieansvarsloven til at pålægge Politiken at dementere den forside, på hvilken bladet i 2011 med billeder hængte en konkret person ud for i sit påståede had til indvandrere at have brændt en negerdukke. Vel at mærke via et dementi med form af en tilsvarende forside indeholdende en passende detaljeret forklaring på, hvori forfalskningen af "historien" bestod, samt hvordan og ved hvem den var foregået.

Det turde være givet, at Politiken og ligesindede efter blot ét enkelt dementi af denne art – eller efter blot et i læsbare vendinger udformet genmæle fra den krænkede – ville blive en del mere forsigtig med, hvad bladet serverer som sund åndelig føde. I hvert fald ville Politikens abonnenter blive mere velinformerede, end de er i øjeblikket.

Situationen uholdbar

De ændringer af medieansvarsloven, der nu tales om, er ude af proportioner til problemerne på det medieetiske område. Ændringer af den art, der er inde i billedet, vil således hverken kunne forhindre mediesvindel eller afbøde dens følger.

Det går ikke, at disse tilstande fortsætter. Derfor går det heller ikke at lade som om, at en relevant kritik at loven og indlysende løsningsforslag ikke eksisterer. Hos nogen af medierne ser det nærmest ud som om, at der har fæstnet sig interne normer for, hvad smart og tilladelig journalistik er, som er ganske ude af trit med samfundets almindelige hæderlighedsstandard. Denne kortslutning af presseetikken demonteres ikke gennem blodfattig tomgang i Folketinget.

Indvandringens pris

Danskeren nr. 2 2012

Morten Uhrskov Jensen, Indvandringens pris – på vej mod et fattigere Danmark, 150 sider, 149 kr. People's Press

Morten Uhrskov Jensen er gennem de senere år blevet kendt som en vedholdende og intellektuelt skarp kritiker af den indvandringspolitik, der har påført Danmark en ny befolknings sammensætning. Mest kendt er hans mammutbog *Et delt folk* fra 2008 om den danske udlændingepolitik 1983-2008 – perioden hvor folketingsflertallet og Mediedanmark skabte fundamentet for denne udvikling ganske uafhængigt af den eksisterende virkelighed. I hans nye bog *Indvandringens pris* giver han et kort udblik på de perspektiver, der rejser sig i konsekvens af det, der er sket.

Han påviser med utallige eksempler, at myten om de fordele, det nye, brogede "fællesskab" vil give os, gennemsnitligt set er og bliver en myte. Det, der er trukket ned over hovedet på danskerne, er en uhyre alvorlig belastning såvel økonomisk som socialt – en møllesten om vor hals. Det er således *ikke*, som mange havde troet eller i hvert fald håbet gennemsnitligt set, de bedste, de kløgtigste og de mest initiativrige fra den ikke-vestlige verden, der er strømmet hertil. Tværtimod ser det ifølge forfatteren ud til gennemsnitligt set at være de ringeste, som efter de hidtil indhøstede erfaringer ej heller i senere generationer kan forventes at ville klare sig på niveau med landets oprindelige indbyggere. Faktisk er forfatterens gennemgang af dette problem, som folk, der gerne vil færdes på de bonede gulve helst ikke taler om, overordentlig uhyggelig læsning.

Hvad den *fulde* pris er for det, der er sket – hvilket læseren vel havde ventet sig ud fra bogens titel at få en slags svar på – forsøger forfatteren ikke at afklare. De eksempler, han fortrinsvis anvender, herunder de sørgelige erfaringer fra uddannelsessystemer i ind- og udland, viser kun en del af rædsels-regningen. Desværre er den lige så tydelig

at læse, som var den bøjet i neon - forfatteren underbygger sine dystre konstateringer også med henvisninger til forholdene i de øvrige europæiske lande og i USA.

Samlet konstaterer han, at Europa og USA upåagtet af eliterne i alvorlig grad er på retur i konsekvens af massetilvandringen. Den nødvendige kursændring, som forfatteren efterlyser, forudsætter imidlertid en erkendelse af, at denne ikke-vestlige indvandring til Europa er en katastrofe både kulturelt og økonomisk.

Problemet er, at forfatteren i så henseende taler for døve øren. De, der læser bogen, har antagelig allerede øjnene åbne og har allerede råbt gevalt, så højt de kan. Hovedparten af politikerne og Mediedanmark, der styrer udviklingen, *vil* derimod ikke høre, de interesserer sig ikke for facts, og de læser næppe bogen. Og hovedparten af vælgermassen lader sig snakke på plads.

Som bekendt vil den, der ikke vil høre, få at føle. Den massive del af vælgerbefolkningen, der i dag uden videre kunne løse problemet, er døvet af den velfærd, det er lykkedes at skabe herhjemme, i en sådan grad, at denne velfærd tages som noget naturgivent, der under ingen omstændigheder kan gå tabt.

Disse vellevende danskere vil blive skuffet. Sundhedssystemet og skolesystemet er allerede under sammenbrud. Og PET vil ikke blive ved med at finde de terrorister, der har slået sig ned her i lyset af den udlændingepolitiske vanvidskurs. Vi vil heller ikke være i stand til at forsørge de på sigt millioner af ikke-vestlige "nydanskere", der er ude af stand til at sørge for sig selv ved en arbejdsindsats på vestligt niveau.

Det gode liv, der endnu leves på vore kanter, *vil* gå tabt.

Derfor er debatten om muslimer stilnet af

Jyllands-Posten 16. maj 2012

Af JP 12/5 fremgår, at "muslimdebatten er stilnet af". Dette tages i en række tyndsnakkende interviews sammesteds til indtægt for, at de skarpt optrukne fronter i udlændingebatten er faldet fra hinanden, at der er opstået konsensus om de brede linjer i udlændingepolitikken, at man i dag møder indvandrere som individer - og mere af samme skuffe.

Hvis nu JP i stedet havde spurgt dem, der har deltaget mest ihærdigt i debatten, kunne svaret muligt have været et andet.

F.eks. kunne det have været, at en debat jo altså ikke føres bare for debattens egen skyld, men for at indvinde en klarhed, som kan ændre opfattelsen af tingenes tilstand. Det har derfor ingen mening at debattere med gentagelse af noget, der allerede er sagt før mellem en halv og en hel million gange – og slet ikke at debattere med nogen, som er mere optaget af at undgå at høre det, der bliver sagt, end i at forholde sig til de argumenter og facts, der lægges frem.

Formentlig af den grund er mange af de tidligere ihærdige debattører derfor holdt op med at debattere. De har indset, at debatten ingen vegne fører hen. Stillingen er således den, at de politikere, der styrer landet, ikke lytter til argumenter, at uønskede facts ingen rolle spiller for dem, og at de ikke VIL se den afgrund, der har åbnet sig i konsekvens af et par årtiers meningsløs import af mennesker fra den 3. verden.

Selv hærdede debattører er nok også ved at få kvalme af at diskutere de komplet unødvendige problemer, denne komplet unødvendige import har skabt. Måske har de

også indset, at den brede offentlighed antagelig først en gang i fremtiden, når selv de dumme, sløveste og mest naive har haft førstehåndsoplevelser med de praktiske følger af det, de er sket, vil begribe, at gulvtæppet er blevet trukket væk under fødderne på dem, og at de ansvarlige politikere må skiftes ud, førend det igen får mening at debattere.

Når nogen derfor tager udlændingedebattens stilnen af som et opmuntrende tegn på, at offentligheden har vænnet sig til at anskue de forvoldte ødelæggelser i et positivt lys, kunne det derfor også tages som udtryk for en tilsvarende virkelighedsfjernhed som den, der forårsagede ulykkerne.

Varmeboblen i kosmos

Danskeren forår 2012

Danmark er en oase af velfærd både historisk og geografisk. Det tænker imidlertid de færreste på - og endnu færre husker, hvad forudsætningerne er for, at vi har denne oase.

Et sted i det store iskolde verdensrum suser en lille boble rundt. Den kaldes planeten jorden. Her er der skabt mulighed for liv, varme, tryghed og velfærd. Gennem det sidste århundrede er det også under store anstrengelser lykkedes enkelte steder på denne klode at udnytte denne mulighed og opbygge samfund, hvor ikke blot et mindretal har det godt, men stort set hele befolkningen.

Et af disse få steder hedder Danmark.

I denne del af boblen lever der i dag ca. 4,7 millioner danskere samt nogle hundrede tusinde mennesker fra andre egne af kloden, der på forskellig vis har haft held til at komme indenfor.

De tre lag

Danskerne i boblen er placeret i 3 lag.

De mest heldige og velhavende, det vi kan kalde "eliten" – altså medieoverklassen, erhvervslivets spidser og "DJØF"ferne eksempelvis - har anbragt sig i centrum. Der bliver man ikke kold i bagdelen af at sidde for tæt på kulden udenfor.

En større gruppe befinder sig lidt længere ude. Helt varmt er der ikke i dette lag. Men der er dog så tilpas godt at være, så at beboerne dér ikke *behøver* at tænke på, hvordan der er i det ydre rum.

Yderst befinder sig især de socialt mest udsatte - det man i gamle dage ville kalde samfundets underklasse - samt mennesker, som ved skæbnens ugunst har fået et så forsvarligt drag over nakken i tilværelsen, at de er røget derud.

Her i yderlaget er man ganske godt på det rene med, at boblen er et enestående miljø at befinde sig i – noget der må værnes om. Man kan nemlig kigge lige ud i det tomme intet. Derfor holdes der her fast i boblen med arme og ben. Man er kort sagt "national" i den forstand, at de værdier hyldes, der bragte Danmark derhen, hvor alle kan have en ordentlig tilværelse.

Gabet

Mellem eliten og de nationale er der et uoverstigeligt gab.

De nationale er som sagt *meget* opsatte på at bevare boblen, som gruppens opinionsdannere nemlig oplever som et enestående fænomen både historisk og i kosmos. De nationale værdsætter derfor boblen, som de kalder nationen.

Eliten derimod tænker i større baner. Her gå man ind for "internationalisering" og "globalisering". Og disse troldomsord har man haft en del held med at gøre til de mest gyldige værdier nu om stunder, eftersom eliten nu engang sidder i samfundets indflydelsespositioner.

Og da eliten nu *har* denne placering og i konsekvens heraf er velpolstret mod ubehageligheder, *behøver* ingen her egentlig beskæftige sig med indholdet af det, der siges. Det afgørende er, at det *lyder* godt. Eliten opfatter derfor de nationale evige snak om Danmark, danske værdier og dansk velfærd som udslag af en kolonihavementalitet.

For at bringe det hele i øjenhøjde: Medens eliten vil have høvlet grænserne ned og som det mindste skaffe et åbent Europa, ja, så mener de nationale ikke, at vi blot for princippet skyld skal lukke kriminelle baltere og rumænere ind, og end mindre, at folk fra fjerne egne af kloden skal have lov til at slå sig ned her med langsigtet uvisse og indtil nu i hvert fald ikke særligt positive konsekvenser for os.

Modstridende opfattelser

De nationale er med andre ord tryghedssøgende. Menneskene her vil helst bo i nærmiljøer, de kender – allerhelst i et parcelhus med skråt tag og have omkring. Eliten derimod går efter pirrende oplevelser og nye sanseindtryk. Her er man indstillet på at "prøve grænser af", som det vist hedder, altså at eksperimentere. Så her vil man have akvariehusbyggerier og skyskrabere – også om det så bliver midt i Tivoli eller i vore gamle middelalderbyer. Sådan ser der jo nemlig ud i det store udland, som er idealet. Altså behøves der tilsvarende "vartegn" herhjemme – noget der signalerer, at vi danskere er en del af den "globale landsby".

De nationale har ikke fidus til de såkaldte humanitære organisationer, der er vokset som paddehatte i de senere år. Den slags foretagender ses snarere som en "godhedsindustri" befolket med velnærede hyklere. Langt mindre forstår man, hvorfor danskerne skal hjælpe folkeslag langt væk, som tydeligvis ikke vil hjælpe sig selv, og som end ikke er i stand til at stille med en plan for, hvorledes pengene skal bruges på en måde, at de ikke ender som evighedstilskud til korrupte diktatorer med tilhørende koner, elskerinder, kusiner, fætre, onkler, tanter mv. Eliten derimod holder meget af at bidrage til veldædige aktiviteter og ulandsbistand. Herregud, det er jo kun småpenge, som man oven i købet selv kan være med til at indsamle og derved få oppoleret sit følelsesliv og fornemmelsen af at befinde sig på et højerestående moralsk/etisk niveau.

De nationale tror ikke en døjt på, at der kan skabes demokrati i Afghanistan eller Irak, hvis beboerne jo end ikke kan stave til ordet. Og man kan slet ikke begribe, hvorfor NATO skal bruges til at skaffe albanerne mulighed for at terrorisere serberne i Kosovo i stedet for at lade serberne terrorisere albanerne sammensteds. Eliten derimod ser helt anderledes på tingene. Det har et mediefirma i USA nemlig sørget for på en sådan fiks måde, at det giver en fornemmelse af internationalt vidsyn at være på albaner-siden.

I det hele taget kan de nationale ikke se, hvad det såkaldte "internationale samfund" overhovedet er for noget, der påberåbes i den og mange andre sammenhænge. Er det andet end USA & Co. garneret med reklame og markedsføring?

Eftersom der i kraft af elitens skødesløshed i de senere år er blevet mere og mere utrygt i det offentlige rum, har de nationale intet mod overvågningskameraer. Kun få blandt de nationale tænker alligevel på at lave noget, der dårligt tåler at blive set. Dens slags elektronik opfattes derfor som tryghedsskabende. Eliten derimod har det anderledes med sådant apparatur. Her diskuteres det på et intellektuelt højt niveau, om overvågning nu ikke også er i strid med en eller anden menneskerettighed eller sådan noget.

De nationale kan f.eks. ikke forstå, at man ikke uden videre skal betale for den ubrugte ydelse, hvis man bliver væk fra en hospitalsbehandling uden afbud. Vi må jo dog alle påtage os et ansvar for egne handlinger, hvis det hele skal løbe rundt – ikke sandt? Eliten derimod kan bruge årevis på at diskutere, om den slags betalinger er upassende bøder.

De nationale forstår end mindre, at tilhængere af det nu nedlagte Ungdomshus får lov til at tære på politiets ressourcer ved at fare rundt og gøre, som de har lyst til, endsige at voldshandlinger skal have lov til at passere, blot fordi det er den såkaldte venstrefløj, der forøver dem. Eliten derimod har for længst foræret de vanartede unge et nyt "værested", der siges at skulle kunne bidrage til hovedstadens eksotiske miljø.

Og når eliten på grund af planlægningsrod i lægeuddannelsen og deraf følgende lægemangel indforskriver læger fra U-landene for at kunne dække hullerne på vore hospitaler, ser den det som en selvfølgelig ret i den såkaldte globale verden. De nationale opfatter derimod lægeimporten som et uetisk misbrug af de fattige landes sparsomme ressourcer af højtuddannet arbejdskraft.

Ja, eliten ser i det hele taget en *dyd* i at importere arbejdskraft, når der nu på en eller anden mærkelig - og måske i virkeligheden konstrueret - måde er brug for det herhjemme i en eller anden dunkel sammenhæng. De nationale opfatter derimod en sådan trafik som mere end tvivlsom, fordi arbejdskraft af denne beskaffenhed har det med at blive her for tid og evighed med langsigtet tyngende betalingsforpligtelser for vore i forvejen hårdt plagede skatteydere.

De nationale forstår i det hele taget ikke den opdeling i "højre" og "venstre", som pr. automatik anbringer dem selv på den "ekstreme" højreside medens velsituerede politiske dagdrømmere i eliten placeres til venstre eller i midten. De nationale ser også med afsky, hvordan deres gamle institutioner, Socialdemokratiet og fagbevægelsen, er blevet kidnappet af eliten og nu bruges som operationsbasis for dennes griller. De nationale har derfor dannet deres egne nye institutioner i stedet for.

Multietniseringsgrillen

Især den såkaldte "multietnisering" af fædrelandet, som i smug er fulgt i kølvandet på elitens hang til det "internationale", har skabt en afstand mellem de to grupper, der er rent ud uoverstigelig:

De nationale

De nationale har deres børn i skoler, hvor såkaldt tosprogede elever udgør et dominerende indslag i hverdagen. Den 12-årige søn har for længst med en kniv for næsen måttet aflevere sin mobiltelefon til en ungdomsbande af "anden etnisk

herkomst". Og farmand, som var på hospitalet sidste år, kom til at ligge ved siden af en tyrk, hvis omfattende familie slog sig ned på stedet.

Eliten har ikke den slags problemer. Den sender nemlig børnene i privatskole og bor ikke steder, hvor utilpassede andengenerationsindvandrere forstyrrer idyllen. Og den trækker på en privat sundhedsforsikring, hvis det skulle komme så vidt.

Forskellen i de oplevelser, hverdagen giver, sætter uudslettelige spor i de to gruppers syn på "de fremmede i landet" - det eliten kalder en "uundgåelig" del af globaliseringen, og en nødvendig konsekvens af vore "internationale forpligtelser".

De nationale kan f.eks. ikke forstå, hvorfor danske jøder skal finde sig i at høre politiet fortælle, at det er uklogt at sætte afkommet i Frederiksberg Gymnasium. O at de skal finde sig i, at det er usundt for helbredet at reklamere sin tro med en davidstjerne, hvis man vil gå en tur på Nørrebro. De nationale kan heller ikke huske, at det i gamle dage var nødvendigt at have vagter i sporvognene for at undgå, at den rare vognfører og de øvrige passagerer blev terroriseret af ungdom fra andre dele af verden. Langt mindre erindrer de nationale, at politiet i gamle dage måtte rykke ud sammen med brandbiler og ambulancer for at udgå, at de blev smadret af de tililende på ulykkesstedet.

De nationale kan i det hele taget ikke forstå, hvorfor danskerne skal finde sig i den slags, og hvorfor man ikke bare smider kriminelle fol fra fjerne egne hjem, hvor de kommer fra. Når nu politiets centrale efterforskningsenhed 23/1 2008 i TV 2 ligefrem kunne oplyse, at stort set alle de 141 nøglepersoner i det kriminelle miljø, der er registreret af ordensmagten, er af anden etnisk herkomst, hvorfor i alverden skal vi så hænge på dem?

De nationale tager således heller ikke for gode varer, at nogen blandt dette krapyl i kraft af danske folketingspolitikeres dumhed har skaffet sig dansk statsborgerskab. Er vel ikke ethvert barn i stand til at forstå, at et statsborgerskab kan man da kun få og beholde, hvis man er parat til at overholde statens love. Ej heller kan de nationale forstå, at overkriminaliteten i "flygtninge"gruppen i særlig grad skulle skyldes "traumer" hentet med fra hjemlandet. De nationale er nærmest af den opfattelse, at flygtninge, der opfører sig kriminelt, nok i virkeligheden slet ikke er flygtninge, men snarere kriminelle, der har fundet et bedre operationsområde i Danmark end hjemme, hvor man får hugget fingrene og evt. endog hovedet af for at skeje ud.

Ej heller kan de nationale begribe, hvorfor flygtninge – hvis det altså er flygtninge - skal hjælpes ved at lade dem slå sig ned her, når der dog havde kunnet hjælpes 10 gange så mange ved at give hjælpen i deres nabolande. Hvorfor skal vi overhovedet modtage flygtninge fra kulturer, der er os så fjendtligt stemt, så at der med statistisk sikkerhed er nogen iblandt dem, som uanset hvor flinke og rare og veltilpassede, de ser ud, lurer på at sprænge os andre i luften? De nationale kan for øvrigt efter læsning af de islamiske skrifter i den anledning ikke få øje på forskellen mellem det såkaldt "fundamentalistiske" eller "ekstremistiske" og så det "moderate" islam. Hvor i alverden er der belæg for et "moderat" islam i Koranen? Og de tror i al fald ikke på, at de lagenindhyllede, beklippede somaliske damer, der nu vandrer hvileløst rundt i gaderne på vores regning, endsige deres talrige efterkommere i tusinde led nogen sinde vil blive til velfungerende danske skolelærere, sygeplejersker og hjemmehjælpere.

De nationale tror langt mindre på, at de optimistiske prognoser vil gå i opfyldelse, som eliten strør om sig med, når nogen nævner de hidtil super-dårlige erfaringer med indvandringen af alverdens folkeslag hertil. Grunden er bl.a., at vi jo også hørte sådanne glade prognoser for 25 år siden, uden at en eneste af dem hidtil er gået i opfyldelse.

De nationale kan ikke forstå, hvorfor der er så mange advokater, kontorer, nævn, råd, særbevillinger og politikere med sørgmodige øjne, der yder hjælp til de folk fra fjerne himmelstrøg, medens det ikke er til at få øje på nogen, der vil hjælpe danskerne med at leve i fred på deres egen jord. Ja, i det hele taget har de nationale noteret sig, at der ingen af alle de mange veldædige, idealistiske menneskerettigheds- og beslægtede institutioner har hjulpet danskere fra den nationale gruppe, der fik noget i klemme. Har man måske endog ikke set, at da "Menneskerettighedsinstituttet" fik besøg af kolleger fra Saudi Arabien, som tog en pause i piskningerne af umoralske kvinder på de kanter, og der blev demonstreret mod visitten, ja, så blev demonstranterne udsat for mordforsøg på åben gade, uden at Instituttet mælede et pip den anledning?

Eliten

Eliten har slet ikke alle disse bekymringer. Den slags anses nemlig som provinsielt pladder og resultatet af overdreven spising af frikadeller med brun sovs. Hos eliten behøver man kun at tænke ud fra en mere teoretisk og overordnet synsvinkel. Ja, man behøver i virkeligheden slet ikke tænke, for man har det jo meget godt, og det kan man regne med at blive ved med at have.

Eftersom de folk, der befinder sig i eliten, aldrig er kommet til at betale noget for egne fejltagelser og vildfarne eksperimenter, bandlyses endvidere alle oplysninger om mulige trusler mod den danske varmeboble, som kan virke forstyrrende på sjælelivet. Sådan noget *vil* eliten ikke høre om. Af den grund læser eliten Politiken. Så er der nemlig garanti for ikke at få mere at vide om ubehagelige ting, som kolliderer med det helt rigtige verdens- og menneskesyn, end lige netop det, der skal til for at virke mildt pirrende og spændende, samtidig med at det giver læseren en fornemmelse af at være velorienteret og vidsynet. Bliver svælget til virkeligheden for stort til at kunne negligeres, kan eliten som regel endog via Politiken få et alibi for simpelt hen at se bort fra uønskede dele af den. Når Jyllands-Posten f.eks. forsøger at afdække effekten af trusler fra islam ved at undersøge tegneres villighed til at tegne profeten, kan Politiken uden videre forklare det som en planlagt "provokation". Så enkelt er det.

I elitens forestillingsverden indgår naturligvis heller ikke, at islam ikke anerkender demokratiet som styreform. For sådan noget diskuterer "man" simpelt hen *ikke*.

Hos eliten vil man ganske vist meget gerne have fysisk sikkerhed. Men da man mener at være sikker under alle omstændigheder, vil man ikke skades på sjælelivet ved at forlange grupper med terrorist-potentiale smidt ud af landet.

Hvis elitens tankebilleder *alligevel* udsættes for forstyrrelser, bliver eliten gal i hovedet. Hvad er meningen? Eliten har jo retten til at bestemme, hvad danskerne må have lov til at tænke og bekymre sig om! Folk med andre forestillinger inde i hovedet end elitens egne er derfor ikke "stuerene". De savner tværtimod "anstændighed", drives af et afskyeligt "menneskesyn" og domineres af en "indre svinehund".

Eftersom eliten stort set kun taler *med* hinanden, *om* hinanden og refererer *til* hinanden - hvilket jo da også i henhold til gruppens sammensætning massivt afspejler sig i mediernes dækning af denne verdens begivenheder - har den ingen problemer med at eksistere videre i billedet af den verdensdyl, eliten selv tegner. Eliten bliver da så godt som heller aldrig for alvor stillet over for modsigelse på fundamentale punkter. Skrupelløs, som eliten er i sine metoder, fordi den aldrig holdes ansvarlig for brug af beskudte kneb, kan eliten nemlig som regel finde effektive veje til at få fejlet de nationales indvendinger af banen.

Mellemgruppen

Mellem de nationale og eliten befinder sig den – oven i købet meget store - mellemgruppe.

Holdningerne her er præget af, at det for tiden er muligt at flyde med uden at behøve at interessere sig for, hvorledes det hele vil ende.

Kulden fra verdensrummet udenfor er ikke for alvor mærkbar endnu, og hverdagen er så travl, at der ikke er ret megen tid til at tænke på andet end de daglige gøremål. Man glemmer derfor hurtigt de negative nyheder, der slipper igennem elitens mediefilter. Hver især ser man kun *sin* lille del af verden, som hver især har let ved at bilde sig ind er dækkende for helheden. Derfor er der ingen anledning er til at bruge kræfter på at sætte sig ind i, hvad der er findes derudenfor.

Samtidig er danskernes fødselstal jo altså inde i en sådan nedadgående spiral, at de økonomiske værdier, som tidligere generationer skabte i deres ansigts sved, nu samles på stadig færre hænder. Det indebærer, at flere og flere fra mellemgruppen har kronede dage på deres arveladeres bekostning og kommer i nærheden af elitens livsvilkår. Det kan derfor være tilfældigt, om deltagerne i mellemgruppen havner sammen med de nationale eller i eliten, når de går til valg eller tager stilling til den verdens fænomener ved middagen med vennerne. Men de nationale skal dog normalt ikke regne med at kunne hente nogen *aktiv* forståelse her.

Svælget

Svælget mellem de nationale og eliten er i dag uoverstigeligt. De nationale ser pinagtigt klart gennem varmeboblens vægge, hvad der foregår udenfor, og hvad der allerede er sivet ind. Man identificerer derfor det, der foregår i Danmark i disse år, som "landsforræderi". Denne synsvinkel begrundes oven i købet ret rationelt med støtte fra overlevende i den nu meget gamle, uddøende generation, der har en på praktiske erfaringer baseret klar opfattelse af, hvilken adfærd der med rimelighed kan kaldes ved denne betegnelse.

De nationale ser f.eks. ikke de fremmedkriminelle *selv* som mordere, voldtægtsmænd og tyveknægte, men derimod *eliten* som de egentlige forbrydere. Er det måske ikke til syvende og sidst eliten, der lod fremmede med kriminelle tilbøjeligheder komme ind med de let forudseelige følger, dette har haft?

Den slags vil eliten efter sagens natur ikke høre tale om. Det er *særdeles* upassende tale. Og selv om enhver menneskegruppe med en fælles kultur givetvis har et præg, man skal være ret dum for ikke tage højde for, forlanger eliten, at hvert *eneste* menneske skal vurderes for sig og som individ. Derfor kan vi ikke afvise folk fra grupper, som ikke passer her.

På samme måde forlanger eliten, at alle religioner skal anses som *aldeles* lige gode. De nationale har derimod svært ved overhovedet at opfatte islam som en religion, men ser mere denne trosretning som en totalitær ideologi, der sætter et overordentligt ubehageligt præg på tilhængerne.

Svælget mellem de nationale og eliten er det således næppe muligt at slå bro over.

Boblens kollaps

Dette vil få *meget* alvorlige konsekvenser på sigt. I det store og hele er det nemlig eliten, der styrer samfundet. Og den kurs, der er styret de sidste 30 år, er ikke gunstig for opretholdelse af vor skrøbelige boble.

Velfærdsniveauet er truet. Flere og flere ydelser, man førhen fik som en naturlig konsekvens af det at være borger Danmark, må nu betales af folk selv. Eliten har oven i købet gjort det forbudt at diskutere, hvorfor dette er nødvendigt i et land med et af de højeste skattetryk i verden.

Retssamfundet, ja endog demokratiet er truet, fordi de fremmede om føje år vil komme i flertal ene og alene af den grund, at eliten ikke vil høre om det og derfor nægter at forhindre det.

Den fysiske sikkerhed er truet. Men eliten vil end ikke diskutere betimeligheden i at smide dem ud af landet, som truer. Dette uagtet nogen af dem, der truer, er så utilpassede i forhold til de værdier, der er grundlag for skabelsen af boblens værdier, at de fysisk truer de indvandrerkonsulenter på livet, som på skatteydernes regning forsøger at indpasse indvandrerne i det danske samfund.

I denne kritiske situation er det også lykkedes eliten at forhindre, at der etableres en sagkyndig undersøgelse af hvad der foregår.

Den tid, hvor en LO-formand og en socialdemokratisk arbejdsminister manede til tilbageholdenhed med import af folk udefra, er kort sagt forbi.

Hvorledes vil et samfund, som i så ringe grad er i stand til at besinde sig på sin egen situation, kunne overleve?

Afgørende bliver, om mellemgruppen vil kunne tage sig sammen til at komme op af sofaen.

Medieløgnenes bagmænd

Jyllands-Posten 4. februar 2012

Medierne har i dag et frirum, der giver dem mulighed for at bruge metoder, som i andre dele af samfundslivet - f.eks. finanssektoren - ville føre til fængselsstraf.

Socialdemokraternes gruppeformand Mogens Jensen vil have strammet mediansvarsloven og har fået bred støtte hertil i Folketinget. Kulturredaktør Palle Weis kalder det i JP 18/1 for en lige dele dum og potentielt farlig kamp mod medierne.

Naturligvis vil en repræsentant for disse reagere afvisende. Reaktionen bør imidlertid ses i det perspektiv, at medierne i dag har et frirum, der giver dem mulighed for at bruge metoder, som i andre dele af samfundslivet - f.eks. finanssektoren - ville føre til fængselsstraf.

PW siger, at medierne holder selvjustits. Denne hindrer imidlertid ikke, at sagesløse mennesker risikerer at blive ødelagt af "historier" med et helt skævt grundlag. Mogens Jensen har givetvis eksempler på sligt. Selv har jeg oplevet tilfælde, hvor familie- og vennerelationer er blevet opløst, job eller erhverv mistet, enkeltpersoners og virksomheders økonomi lagt i ruiner og endog liv er sat på spil af løssagtig medieomtale.

Et seneste uhyre groft eksempel er Politikens og Århus Stifttidendes hetz sidste eftersommer mod en påstået højreekstrem, "hemmelig" organisation, ORG, og dem, der med rette eller urette påstodes at tilhøre samme. Det er bevisfast, at denne kampagne blev bygget på hackede og stjålet kildemateriale, der bagefter var manipuleret og forfalsket. Der var tale om klingrende klar svindel. De to blade lod sig

imidlertid end ikke afskrække af, at den anonyme hovedkraft hos kilden, nemlig det venstreekstreme såkaldte "Redox", allerede havde en sigtelse for ulovlig hacking på halsen. Det har heller ikke haft nogen betydning, at Datatilsynet senere lukkede Redox' hjemmeside, og at den omtalte hovedkraft nu også er blevet sigtet efter terrorparagraffen for både begåede og planlagte attentater. Ej heller at denne stjernekilde for de to blade efter de seneste oplysninger endog ser ud til at have to mordforsøg på samvittigheden. Fantasi-historierne med oprindelse hos denne kilde har således fået lov til at blive stående, og håndhæveren af pressens selvjustits, Pressenævnet, har kun kunnet mande sig op til at udtale en blodløs kritik af, at redaktionerne ikke kontrollerede materialet ordentligt.

Den slags er ikke en civiliseret nation værdigt. Efter at have undersøgt netop denne sag til bunds i forbindelse med en bogudgivelse står man tilbage ikke blot målløs over, at sådan noget kan få lov til at foregå uantastet i Danmark i året 2011. Man overmandes også af dyb vrede samt af en følelse af hjælpeløshed over for opvisningen i mangel på moral og empati på de pågældende redaktioner.

Nogen opfatter Pressenævnet som en uvildig instans, der forhindrer pressen i at skeje ud netop i den slags tilfælde, og som med en højesteretsdommer i spidsen fungerer på et objektivt og retssikkerhedsmæssigt forsvarligt grundlag. Nævnet er imidlertid organ for pressens selvkritik og domineres af dens egne repræsentanter. Det følger heller ikke uden videre normale juridiske sagsbehandlingsregler – man sørger således ikke nødvendigvis for at høre klageren om, hvad han eller hun har at sige til mediets svar på en klage (jf. Ulla Ingerslev, *Pressenævnets virksomhed*, Ugeskrift for Retsvæsen 1998 B s. 253). Nævnet har i øvrigt ikke nogen hjemmel til at sanktionere løgnehistorier effektivt, nemlig ved at dømme mediet til at dementere dem med samme styrke som den, med hvilken løggen blev bragt.

En gennemgang af Pressenævnets årsberetninger afslører da også problemer, som kun kan løses ved en lovrevision. Eksempelvis er nævnets lyst til at give et presseoffer adgang til såkaldt genmæle så behersket, at selv genmælekrav fra Forbrugerombudsmanden, fra en juridisk professor og fra adskillige advokater er løbet ud i sandet, fordi genmælet efter nævnets mening ikke opfyldte lovens krav til udformningen. Ja, end ikke medierne selv kan finde ud af, hvordan et genmæle skal se ud for at tilfredsstille nævnet (se sag 132/2001 - 6/2 2002, hvor JP var klager). Men et genmæle må da i øvrigt ifølge loven også kun indeholde faktuelle oplysninger - og det endog i så beskåret mål, at der kun er små chancer for, at det vil blive forstået.

Der er endvidere mærkværdigheder omkring Nævnets bevisvurderinger. Det kræves f.eks. ikke som fast regel, at mediet sandsynliggør, at det har forsøgt at få en omtalt persons kommentarer, inden pågældende hænges ud, sådan som mediet efter reglerne formelt set skal. Og uanset at loven kun giver mediet ret til at nægte genmæle over for faktaoplysninger, der utvivlsomt er rigtige, pålægger nævnet ikke uden videre mediet at godtgøre, at dets oplysninger faktisk også var rigtige.

Et gennemgående problem ser ud til at være, at nævnet ikke tager højde for den psykologiske virkning af det, der bringes. Denne virkning afhænger således ikke blot af de anvendte ord, men også af appellen til det underbevidste, herunder af sammenhængen, opsætningen, typografien, billedsætningen og i de elektroniske medier tillige af lyden. Af samme grund udnytter nævnet ikke de muligheder, loven giver, for at gennemtvinge oprejsninger, der brænder lige så godt igennem hos offentligheden som den kritisable "historie".

I folketingsssamlingen 2003-04 foreslog Dansk Folkeparti en stramning af medieansvarsloven (L 227). Man ville bl.a. have lempet kravet om, at genmæler kun må indeholde faktaoplysninger - presseofre skulle efter forslaget have plads til i korthed at argumentere deres sag. Endvidere foresloges, at genmæler skal bringes i

samme form og med en placering svarende til den, mediet har givet den oprindelige historie. Man foreslog også visse regler flyttet fra de særlige presseetiske regler og over i selve loven. Det drejede sig om nogle bestemmelser om, at urigtige meddelelser skal berigtiges på redaktionens eget initiativ (og altså ikke via et evt. genmæle fra den forurettede selv), samt at en sådan berigtigelse skal have en form, som giver publikum rimelig mulighed for at blive opmærksom på den.

Forslaget blev ikke vedtaget. Mærkværdigvis kom der nemlig indsigelser fra andre partier. De byggede ganske vist på en urigtig opfattelse af, hvorledes loven praktiseres i det virkelige liv. Men det ændrede ikke udfaldet af folketingsbehandlingen.

Birthe Rønn Hornbech, Venstre, mente f.eks., at pressemisbrug allerede i dag imødegås tilstrækkeligt, nemlig ved at de medier, der går over stregen, bliver hængt ud og modsagt. - Det havde Politikens og Århus Stifttidendes ofre i ORG-sagen givetvis gerne set.

Pressenævnet sørger som sagt heller ikke som en selvfølge for at få klagerens kommentarer til mediets oplysninger til sagen. Men det hindrede ikke justitsminister Lene Espersen i at affærdige et forslag om, at netop denne pligt skulle fremhæves i medieansvarsloven. Hun henviste til, at en sådan høringspligt følger allerede af almindelige forvaltningsretlige regler. – Tja. Hvorfor så ikke minde nævnet om disses eksistens?

Lene Espersen, De Konservative, mente i øvrigt også, at de gældende regler om genmæle giver klagerne mulighed for at komme til orde i massemedierne med deres opfattelse af sagen og dermed for at få berigtiget urigtige faktiske oplysninger. Det er som nævnt forkert – et genmæle må ikke argumentere for en opfattelse, og det må i det hele taget kun indeholde så skræbete faktaoplysninger, at det i realiteten er nytteløst. Men hun blev da støttet af Morten Bødskov, Socialdemokratiet, der henholdt sig til, at enhver, der mener at være blevet påført skade gennem urigtige oplysninger i et massemedie, kan kræve genmæle.

Selv forslaget om, at et genmæle eller en korrektion af en urigtig oplysning skal placeres på samme måde som mediets oprindelige historie, vandt ingen støtte, uagtet der ingen mærkbar modstand var imod det. På samme måde kom et forslag om, at medierne skal have pligt til at berigtige skadevoldende oplysninger, der bevises at være urigtige, ikke igennem, uden at der egentlig fremkom nogen indsigelser imod det.

I dag kan bagmændene bag en medieløgn derfor som regel fortsat regne med, at den vil blive stående uanset konsekvenserne for de ramte.

Efter Utøya

Jyllands-Posten 13. august 2011

Det er deprimerende at se, at der ikke i vor hjemlige debat mønstres den forståelse af demokratiets grundlag, som gør det muligt at undgå, at der slås plat på det skete i Norge, skriver kronikøren og spørger om danske journalister lider af akut tænkestop..

Hvad i alverden kunne føre til de forfærdelige begivenheder i Oslo? Er gerningsmanden, Anders Breivik, vanvittig?

Kun lægevidenskaben kan svare på det sidste. Hvad det første angår, er det i øjeblikket kun muligt at gætte. I 2003 lagde jeg imidlertid pen til en norsk indvandringsmodstanders erindringer, og her åbnes - måske, måske - et vindue, ikke til en undskyldning for noget, der ikke kan undskyldes, men til en mulig forklaring.

Erindringsbogen "Ja, jeg elsker dette landet ..." (2007) rummer nordmanden Jan Høegs livsberetning. Han ledede under krigen en del af modstandsbevægelsen i bjergene omkring Oslo og var gennem lange perioder i konstant livsfare. Hans far faldt som frivillig i den finske vinterkrig, og han selv måtte i 1950-erne pensioneres på grund af krigstraumer. I 1980-erne stod han imidlertid sammen med en række andre veteraner frem imod den norske indvandringspolitik, der ligesom i Danmark dengang gik ganske af led.

Bogen formidler hans egne ord og er ud fra nutidige danske forhold rædselsvækkende læsning. Muligvis er hans oplevelser med det norske demokrati af i dag ikke repræsentative. Men kontrol af en del af de enkeltbegivenheder, han fortæller om, har bekræftet, at i al fald disse er autentiske. Samlet fremstår billedet af et land, hvor hvad som helst kunne ske.

Det lader således til, at Norge ikke er kommet videre fra den fase, Danmark befandt sig i omkring 1990. På det tidspunkt var de store mediers dækning af indvandringsstoffet stærkt forvredet - ikke sjældent direkte forløjet - og debatten i disse kunne stort set kun udspille sig i henhold til et sæt helt uholdbare præmisser mht., hvad "fakta" var. Visse politikere talte endog om, at man skulle sætte dem fast, der ikke tilsluttede sig de rette meninger - eller rettere de holdninger og oplysninger, der var konstrueret i de humanitære organisationers informationsafdelinger. Det var derfor nødvendigt at minde om det statsretlige princip vedrørende borgernes ret til selvforsvar, når demokratiet kortsluttes.

Desværre har nordmændene ikke været i stand til at skabe en robust, demokratisk opposition til denne linje, sådan som det er sket hos os. Her gik der som bekendt i midten af 1990-erne hul på bylden. Mediernes dækning af indvandringsproblematikken blev i spidsen mere realistisk, hvorefter der blev bedre harmoni mellem det, der foregik uden for folks vinduer, og diskussionen på den politiske scene. I Norge derimod ser det ud til, at debatten stadig er lænket. Det tidspunkt lader sig forudse, hvor etniske nordmænd ikke mere vil være herrer i eget hus. Men der kan ifølge Jan Høeg kun med uhyre store vanskeligheder - ofte slet ikke - argumenteres herfor i de officielle medier endsige fremføres oplysninger, en sådan argumentation bygger på. Folk med samme fortid som Jan Høeg er også blevet antastet, ja, fysisk invalideret af aktivister fra den ekstreme venstrefløj, med påskud i at de var "racister" og "nazister" - uden at politiet har rørt en finger.

Forskellen til forholdene i Danmark lader sig illustrere gennem et af Høegs konkrete eksempler: I 1994 havde Trond Giske, dengang formand for *Arbejdernes Ungdomsfylking* (Arbeiderpartiets ungdomsbevægelse, der svarer til DsU) fået trykt nogle tusinde postkort med påskriften "Husker du sist, din jævla nazist?" Det skete som led i en offentligt finansieret ungdomskampagne "mod racisme". Kortene blev sendt til medlemmerne, og ideen var, at disse så skulle videresende dem til *Folkebevægelsen Mot Innvandring* om muligt med egne supplerende kommentarer af samme skuffe. På et af de kort, Jan Høeg modtog via posten, hed det "Har du problemer med tænkningen din, dit jævla nazisvin", på et andet "Hovedes nazisvin - forbandede Hitlerdjævel". Tilsvarende næde i et orgie af uanstændighed frem til andre med samme baggrund som Høeg, der derfor indledte en injuriersag mod Giske. Denne tabte Høeg imidlertid via et mærkeligt forløb, der muligt var betinget af Høegs meget beskedne økonomiske ressourcer. Giske derimod blev senere norsk

kulturminister(!), og om "tonen" i den norske indvandringsdebat rejstes ikke noget spørgsmål i anledningen.

Selv efter de da herskende forhold i Danmark er det ikke forekommet, at et stort dansk politisk parti har kastet sig ud i en organiseret kampagne bygget på så grov og ond en løgn om mennesker af anden mening. Den slags var forbeholdt de ekstreme "antiracistiske" organisationer, som så – desværre – alt for ofte blev eftersnakket af aviser, radio og tv. Efter norsk inspiration blev en tilsvarende postkortkampagne faktisk efterfølgende planlagt af en vildfarende dansk socialdemokratisk ungdomsafdeling. Den blev imidlertid omgående stoppet og beklaget af DsU's landsledelse (så vidt jeg husker Henrik Sass Larsen). Postvæsenet ville i øvrigt for sit vedkommende ikke have noget med forsendelserne at gøre. Jeg blev også inviteret til debatmøder i DsU – et par gange med SF's Ungdom som medarrangør. Det var karakteristisk, at når autonome, "antiracister", "antifascister" og andet ros dukkede op, blev de smidt ud, hvis de ikke opførte sig ordentligt.

Høegs beretning er meget længere end den trykte bog. Den gav indtryk af et Norge, som på indvandringspolitikens område svæver i et skyggeland mellem demokrati og noget andet. Hvis dette indtryk er retvisende for forholdene, var det forudseeligt, at det det ville ende galt. Det bedste forsvar for demokratiet er nu engang, at det fungerer. Kun da er det umuligt at hævde, at man ikke kan komme til orde med sine synspunkter og informationer, og kun da ligger det derfor i kortene, at politiske beslutninger vil blive truffet ud fra saglige grunde. Kun da lader der sig følgelig også med styrke argumentere på, at et folk, som med adgang til alle informationer ikke kan finde ud af at hjælpe sig selv i stemmeboksen, heller ikke kan hjælpes af "korsridere", eller hvad det nu var, Breivik så som sin rolle.

Det er derfor ejendommeligt, at vi nu skal høre, at "tonen" i indvandringsdebatten er skyld i det skete. Hvis en kendsgerning eller argument ikke lader sig imødegå på anden vis, er det nærliggende at påstå, at "tonen" er "uanstændig" eller "skinger" og det sagte udtryk for "had" ("hate-speech"), som ikke må udtrykkes, eller som ligefrem skal kriminaliseres. Det er imidlertid fundamentalt i et demokrati, at debatten ikke amputeres på den måde. Den direkte, rene tone er også det bedste værn imod mentale kortslutninger forårsaget af, at det, nogen opfatter som livsvigtigt, ikke må siges. Derfor har Danmark da heller ikke villet gennemføre den fulde EU rammeafgørelse (2008/913/RIA) om "bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad" ved hjælp af straffelovgivning.

I dette perspektiv er det deprimerende at se, at der ikke i vor hjemlige debat mønstres den forståelse af demokratiets grundlag, som gør det muligt at undgå, at der slås plat på det skete.

Hvorfor skal f.eks. Dansk Folkeparti nu holdes ansvarlig for sin "tone"? Hvorfor skal organisationer og personer, der netop har advaret mod konsekvenserne af, at de demokratiske spilleregler negligeres, i kraft heraf identificeres med villighed til "væbnet kamp" (René Karpantschof i Go' Morgen Danmark på TV2, <http://go.tv2.dk/morgentv/id-42014145.html>)?

Og hvorfor trækker medierne på "eksperter" i "højreekstremisme", hvis svar er lige så forudseelige som præstens amen i kirken? Hvilken værdi har f.eks. "sagkyndige" som nævnte René Karpantschof, der med afsæt i egen placering på den ekstreme venstrefløj (se f.eks. <http://www.uriasposten.net/> 25/7 2011 med et nydeligt billede) nu er sociolog med synligt lavtflydende ekspertise i politisk ekstremisme og store vanskeligheder ved at gengive de tekster, han refererer på tv, korrekt? Hvorfor skal offentligheden i det nævnte indslag begaves med ideosynkrasier om, at ledere i Den Danske foreningen endog fryder sig over udsigten til massakrer på muslimer? Hvilken værdi har talsperson Anne Jessen fra Demos for JP 24/7 2011 s. 19? Foretagendet er

aldeles ikke som anført nævnte sted bare et "socialistisk dokumentationscenter", men derimod led i den "revolutionære" venstrefløj, hvor bl.a. Fællesinitiativet mod Racisme, Antirepressionsgruppen og Autonomt Info har hygget sig? (VS's partiblade nr. 1, 1991). Er journalister, der bruger den slags sandhedsvidner i en følsom situation som den foreliggende, blevet vanvittige, lider de af akut tænkestop eller er de krakeleret under presset fra deadline?

Politisk plattenslageri

Jyllands-Posten 19. august 2011

I JP 17/8 har René Karpantschof en kommentar til min kronik "Efter Utøya".

Han legitimerer sine endeløse fremstillinger af "højrefløjens" voldsberedthed med nylige "afsløringer" af højregupper, der "træner våbenbrug", sådan som det fremgår af et såkaldt dokumentarisk materiale, Politiken har brugt som grundlag for en i forrige uge afviklet pressekampagne. Desværre er dette materiale fabrikeret på den ekstreme venstrefløj på grundlag af ulovligt stjalne og herefter til formålet justerede og omtolkede papirer og billeder, ulovlig hacking mv.

Dette vil Politiken, der lod sig overmande af samme iver som RK og dermed ser ud til at have viklet sig ind i noget, der meget vel kan blive dette århundredes største presseskandale, i en nær fremtid få lejlighed til at spekulere over. - I modsætning til de fleste andre medier, der uden problemer gennemskuede materialets karakter og vurderede, at der var tale om et groft forsøg på at slå plat på begivenhederne i Norge.

Men det vil naturligvis næppe hindre RK og hans fæller i til evig tid at tage Politikens løgnehistorier til indtægt for rigtigheden af det billede, de søger at fremstille.

RK klipper og klistrer og drejer og vender og tolker i pagt med sit åbenbart meget store behov for at finde noget ekstremt ved hans elskede højrefløj, som kan berettiggeløse en fortsat "forskning". At han herunder er ude af stand til at forstå, at beskrivelser af virkeligheden nu engang er demokratiets grundlag, og at han i øvrigt refererer fra bladet Danskeren med de vinklinger, udeladelser og finesser, der er kutyme i de kredse, han som forhenværende BZ'er kommer fra, undrer ikke.

Det er på denne baggrund lidet meningsfuldt at fortælle, hvad der egentlig og i den fulde sammenhæng står i Danskeren. Enhver kan nemlig forvise sig om det ved at slå op på www.dendanskeforening.dk og hente de respektive numre af bladet frem, hvilket anbefales. Dér vil interesserede samtidig kunne læse mere om Politikens deltagelse i plattenslageriet på 77 døde nordmænd. RK ville selv have været tjent med at slå op dér, inden han satte sig til tangenterne.

Anmeldelse af Mogens Camre, Knus Tyrannerne. Erindringer

Danskeren forår 2011

Bogmarkedet er efterhånden fyldt godt op med biografier. Mange af dem er kun af interesse for den snævre kreds, som selv har været tæt på de begivenheder, der skildres. Andre er interessante ved at give et indblik i forhold, der har præget samfundsudviklingen over en bredere flade. Det meste af Camres nu udkomne erindringsbog hører til i den sidste kategori.

Camre har været med igennem det forløb, som førte Socialdemokratiet væk fra partiets traditionelle sti, hvor de gamle dyder og omsorg for borgerne stod i forgrunden, og i stedet i en retning, hvor det afgørende blev et politisk spil, hvis brikker placeredes i stadig stigende afstand til den omgivende virkelighed. Hans i "inside" beskrivelse af, hvad der foregik i partiet i perioden, er derfor også et velegnet redskab i analysen af, hvorfor grebet om kernevælgerne gik tabt, og hvorfor partiet gik fra at være "det" store parti og til blot at være et parti, der gang på gang flakker rundt på demagogiens overdrev i forsøget på at genvinde sin gamle indflydelse. Samtidig får vi lejlighedsvis en ganske anden forklaring på begivenheder omkring Camre selv end den, der har fæstnet sig ud fra pressedækningen af samme – og dermed endnu en illustration af, hvorledes vor såkaldt frie presse har røgtet sit hverv.

Det fremgår af biografien, hvorfor Camre ikke selv har kunnet følge partiet under dettes udskridning, men er stået af og har tilsluttet sig Dansk Folkeparti i stedet. Dette er som bekendt i dag det parti, som procentuelt tiltrækker flest stemmer fra Socialdemokratiets traditionelle vælgergrupper, og som har det mest jordbundne syn på, hvad der foregår omkring os.

Med baggrund i erfaringerne sin mangeårige færden ikke blot i det politiske livs irgange, men også i de økonomiske, samfundsmæssige og sikkerhedspolitiske realiteter, som hans gamle parti forkastede, er Camre ubarmhertigt klarsynet i sin vurdering af landets nuværende muligheder og risici. Med stor logik fremhæver han – som han har gjort mange andre steder – masseindvandringen fra Mellemøsten som den absolut største trussel, vi har stået over for i århundreder.

Med de veje, han afslutningsvis i bogen anviser ud af moradset på dette felt, kan det ikke undre, at vor meningshersende elite forsøger at springe over hvor gærdet er lavest, ved at forsøge at fremstille ham som højreorienteret, i stedet for at modargumentere ham med facts. At beskyldningen ser ud til at røre Camre mindre, end det rører pyramiderne, at sjakalerne pisser ved deres fod, er ud fra det indtryk, bogen giver at hans personlighed, ikke overraskende.

Naturligvis vil mange fornægte, at det forholder sig, som han skriver. En kort bemærkning i bogen om venstrefløjens forsøg på at erobre Journalisthøjskolen i Århus får endog Tage Clausen til at bruge to af spalterne i sin anmeldelse i *Jyllands-Posten* 4/5 11 på med baggrund i personlige erfaringer fra sin virksomhed på højskolen at påstå, at Camre ser spøgelser. Clausens påstand herom er latterlig. Ved prøvevalg på skolen dengang viste det sig således, at ca. 2/3 af de studerende lå til venstre for socialdemokratiet (jf. undersøgelse refereret af skolens tidligere rektor Arne Ejbye-Ernst i *Pressens Årbog* 1981-82 s. 189 ff). Anmelderen af nærværende erindrer i øvrigt også, hvad der skete, da en kollega fra Handelshøjskolen i egenskab af ekstern underviser i statistik på Journalisthøjskolen brugte indvandringslobbyens dengang meget anvendte grafisk fremstillede befolkningsfremskrivning – der gav indtryk af en yderst moderat udvikling i antallet af udlændinge fra den 3. verden - som et eksempel på svindelagtig brug af statistisk materiale: Nævnte kollega fik sparket og kom aldrig mere til at undervise på Journalisthøjskolen.

Nyholm lommefilosofere

Jyllands-Posten 18. juni 2011

I JP 16/6 kommenterer Per Nyholm professor Marlene Winds "tur i højrefløjens kødmaskine".

Når en professor udtaler sig, forventer offentligheden, at det sagte har et særligt, dvs. normalt forskningsmæssigt belæg. Udtaler professoren sig som almindelig borger uden sådant belæg, må pågældende vente sig svar i samme tone.

Marlene Wind udtaler sig gang på gang på en måde – denne gang bl.a. med en karakteristisk af, hvem der er "svinehund" - som pr. definition ikke kan bygge på forskning. Hun udtaler sig også om forhold, som sådan set kunne have forskningsmæssig forankring, men som med sikkerhed ikke har det. Forleden udbredte hun sig f.eks. på DR om, hvilket frygteligt billede, den nu vedtagne grænsekontrol skaber af os i vore nabolande. Dette kunne hun på tidspunktet umuligt have nogen forskningsmæssigt begrundet viden om, eftersom hun allerede af tidsmæssige grunde ikke kan have nået at forske i emnet. At hun får en tur i "kødmaskinen", er der derfor intet opsigtsvækkende eller forkert i.

Det undgår Per Nyholms opmærksomhed, at det centrale problem er, at visse professorer – typisk dem, der deler opfattelse med Journalistisk Venstreparti – igen og igen tildeles en platform i medierne, som giver dem mulighed for at udbrede deres private meninger på en måde, der giver offentligheden indtryk af, at disse har større vægt end andres.

Igen savner Per Nyholms kommentar med andre ord dybde, og igen demonstrerer han sit meget snævre perspektiv på de problemstillinger, han beskæftiger sig med.

Nyholms lommefiler optager plads, som kunne anvendes bedre. Hvorfor kan JP ikke finde mere seriøse repræsentanter til at argumentere de opfattelser, Nyholm står for? Debatten beriges ikke af en kommentator, som spradder anstrengt rundt på det lave vand. Nyholm bygger gang på gang på et faktisk forkert grundlag. Og hans manglende intellektuelle formåen opvejes ikke af henvisninger til endeløse rejser verden rundt endsige af sidebemærkninger, der skal give indtryk af åndelig højde – denne gang en oplysning om, at han er i færd med at genlæse et seksbindsværk om Brandes. Hvad skal vi dog med sådan noget?

Hvad nøler politikerne efter?

Jyllands-Posten 30/5 2011

Dommene fra EU-domstolen og Menneskerettighedsdomstolen har i stigende grad avlet kritik. Et suverænt land har ret og pligt til at beskytte sine egne borgere på sit territorium.

I henhold til den tankegang, Grundloven er bygget på, skal danske domstole dømme ud fra "gældende ret". Herved forstås de regler, som enten er vedtaget af Folketinget i form af en lov, eller som dog er accepteret af Tinget som sædvanemæssigt gældende, hvorfor der ikke er sat en lovgivning i stedet. Ideen bagved er enkel:

Skal der skabes ny ret, må det ske gennem lovgivning, og forslag herom skal gennemløbe den beslutningsproces, Grundloven foreskriver. Forslaget skal således gennem tre folketingsbehandlinger med mellemliggende udvalgsarbejde. Undervejs bliver alle aspekter vendt i lyset af det, der kommer frem ikke blot i folketingssalen, men også via den offentlige debat og i pressen samt i de henvendelser, som politikerne får fra borgerne. Når det herefter ligger fast, hvad kendsgerningerne er i anliggendet - så langt det nu lader sig gøre at klarlægge disse - og hvilke

betragtninger der kan anlægges på samme, afgør Folketinget, hvad der fremtidig skal gælde. Alting bliver med andre ord vendt og drejet i det åbne, og den nye regel har det, der er kaldt "demokratisk legitimation".

Domstolens virkegrundlag er et andet. De kan kun tage stilling ud fra det "faktum" – altså de kendsgerninger – retten mener at kunne lægge til grund ud fra, hvad parterne via deres advokater har sagt og ført bevis for i retssalen. I de fleste sagstyper tages også kun stilling på grundlag af den jura, advokaterne henviser til. Dommerne i en konkret sag har da heller ikke nogen mulighed for at få klarhed over, om der er andre relevante facts end dem, advokaterne fremlægger, endsig om der gemmer sig relevante synspunkter et eller andet sted i folkedybet.

Hertil kommer, at medens Folketingets horisont bredt afspejler baggrunden hos de grupper, der vælger Tingets medlemmer, rekrutteres dommerne fra en begrænset skare af jurister i et beskyttet miljø.

En dommer ville med andre ord let kunne komme ud af trit med den "folkelige" mening, der danner sig ud fra de problemer, offentligheden oplever i dagligdagen.

Tankegangen bag Grundlovens opgavefordeling mellem domstole og parlament sætter på dansk grund grænser for, hvad domstolene kan, og hvad de ikke kan. Naturligvis vil de i visse situationer komme til at fungere som retsskabere, eftersom Folketinget jo ikke tager stilling til alting, og der er op til dem at bestemme, hvad "gældende ret" så må antages at være. Ydermere er de love, Tinget vedtager, ofte åbne for tolkning. Men skulle dette føre til en retspraksis, som er ude af trit med, hvad Tinget tænkte sig, eller hvad der er bærekraft for ude i samfundet, vil Tinget evt. gribe modererende ind med ny lovgivning, som dommerne så i fremtiden må holde sig til. Dette er sket f.eks., når Folketinget har justeret straffelovens strafammer på baggrund af, hvad der er blevet opfattet som en for lempelig strafudmålingspraksis i visse sagstyper.

EU-domstolen og Menneskerettighedsdomstolen fungerer ud fra et lidt andet koncept. De anser sig således beføjede til at fastlægge, hvad der skal gælde, i videre udstrækning end en dansk dommer ville turde. De skaber selv *ny* ret dvs. dommer "aktivistisk". Samtidig befinder dommerne de to steder sig i et miljø fjernt fra den daglige virkeligheds problemer og er i dag dybt indviklet i den abstrakte menneskerettighedsfilosofi, som er opgenereret i snævre akademiske kredse.

Derfor kan det næsten ikke undgå at ende galt. Det er f.eks. set, at Menneskerettighedsdomstolen er gået endog stik imod det, der klart var den oprindelige mening med den konvention, domstolen tolkede (sagerne 52562 og 52620, Sørensen og Rasmussen mod Danmark). Men i øvrigt "strækker" EU-domstolen og Menneskerettighedsdomstolen de traktater mv., der dømmes ud fra. Problemet i den forbindelse er bl.a., at der heri ofte udtrykkes overordnede principper, som ikke blot er særdeles åbne for forskellige udlægninger, men som også sammenfatter så høje "menneskerettigheds" og unions-idealer, at virkelighedsforankringen går tabt, hvis de tolkes ensidigt i deres yderste konsekvenser.

Karakteristisk er endvidere specielt i relation til EU-domstolen, at medens den danske grundlov er skrevet ud fra den betragtning, at staten i det store og hele skal nøjes med at sikre borgerne nogle frihedsrettigheder, i ly af hvilke folk så har mulighed for at mene hvad som helst, ja så binder EU's traktatgrundlag medlemsstaterne til bestemte holdninger (unionens såkaldte "værdier" – se eksempelvis EU-traktatens præambel samt artikel 1).

Europæiske toppolitikeres erkendelse af, hvordan verden ser ud nede på jorden svigter desværre jævnlige, og derfor trækkes der ikke fra den kant i bremsen over for

EU-domstolen og Menneskerettighedsdomstolen. I ly heraf udvikler der sig i disse år en retspraksis ved disse organer, som gang på gang befinder sig i en lyserød sky langt fra det, almindelige mennesker opfatter som sund fornuft. Herigennem og i kraft af andre EU-myndigheders og menneskerettighedsorganers ustoppelige tampen med "værdier", som efter den måde, på hvilken de udlægges, i realiteten undergraver europæernes dagligdag, er den folkelige respekt for EU's retssystem ved at gå tabt.

Det er hævdet, at Danmark kunne have forudset, hvad EF/EU-domstolen ville foretage sig, da vi meldte os ind (f.eks. Peter Vesterdorf i JP 3/4 11). Det lyder meget godt. Men hvordan skulle vælgerne dengang, kunne forudse, at domstolen ville dømme ud fra en helt anden opfattelse af, hvad dommerens rolle er, end dansk demokratisk tradition tilsiger?

Professor i EU-ret Hjalte Rasmussen, KU, mener, at Danmarks skal ignorere de domme, der går for vidt (f.eks. Videnskab.dk 5/4 2011). Der er da heller ikke noget til hinder for, at vi reagerer på den måde. Det kan således ikke have været ubekendt i EF/EU, at der i Danmark hersker den magtfordeling mellem domstole og parlament, som fremgår af Grundloven. Man kan heller ikke være uvidende om, at Folketinget ved lovene om Danmarks tiltrædelse af EF/EU samt af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ikke havde kompetence til at fravige Grundlovens ordning. Denne er oven i købet i bedre harmoni med den demokratiske retsstats principper end den ideologi, de to nævnte domstole bygger deres "aktivistiske" linje på.

I øvrigt tør EU næppe udfordre en dansk afvisning af domme, der omgør den demokratiske lovgivningsproces i EU, så vidt som at repressalier over for os i den anledning vil sætte fokus på demokratiproblemet i EU-konstruktionen.

Det vil være fatalt, hvis ikke de danske politikere er i stand til at mande sig op til at reagere, som Hjalte Rasmussen foreslår. Vi er i kraft af et pres sydfra på EU's ydre grænser, EU ikke modstår, i færd med at havne i et indvandringskaos, hvis fulde konsekvenser først vil kunne ses klart af borgerne, når det er for sent. Samtidig har ophævelsen af EU's indre grænser påført Danmark øst-kriminalitet i et omfang, som politiet ikke magter.

Unionstraktatens art. 2 hjemler borgerne ret til sikkerhed kombineret med passende foranstaltninger vedrørende kontrol ved de ydre grænser, asyl, indvandring og forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet. Men denne sikkerhed har EU-borgerne de facto ikke.

Så længe de ydre grænser ikke sikres – sådan som de f.eks. ikke sikres i Grækenland – må medlemsstaterne derfor have ret til at sikre sig selv. Det turde også være indlysende, at når et land ikke sikrer sin og EU's ydre grænse med ophobning af flygtninge i landet til følge, kan denne ophobning ikke bare fordeles på de andre medlemsstater.

Ligeledes turde de være logik, at EU-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed ikke er hjemmel til at lade rumænske romaer plyndre kolonihavefolket på Amager. At et suverænt land tværtimod har både ret og pligt til at beskytte borgernes mulighed for at leve i sikkerhed på territoriet, bør ikke være nogen overraskelse for EU.

Og hvad menneskerettighedsaspektet angår, ja så fremgår det af Den internationale Konvention om borgerlige og politiske Rettigheder og af Den internationale Konvention om sociale og kulturelle Rettigheder, at "alle folk har selvbestemmelsesret. I kraft af denne kan de frit bestemme deres politiske stilling og frit varetage deres egen økonomiske, sociale og kulturelle udvikling." At der i strømmen af formaninger fra menneskerettighedseksperter aldrig tages højde for denne regel, ændrer ikke noget på, at den eksisterer.

Kære politikere, som Tordenskjold sagde: Hvad dølen nøler I efter?

Erfaringens skole er dyr

Jyllands-Posten 16. maj 2011

JP beretter den 6/5 om den skandaløse "palæstinenser-lov", der i 1992 gav asyl til et par hundrede afviste palæstinensiske asylsøgere. Baggrunden var, at de havde besat Blågårds kirke og med bistand fra et utal af retmenende politikere, mediepingler, præster mv. lagde pres på Folketinget, der altså ikke kunne stå imod. Endog en forhenværende statsminister brændte da også vokslys af i den gode sags tjeneste, så at det osede i hele kvarteret.

Love til afgørelse af konkrete sager er ellers, som Højesterets dom om den såkaldte Tvind-lov fastslår, ikke gyldige. I dette tilfælde stiller det sig imidlertid åbenbart anderledes - endog uagtet hovedparten af de særbegunstigede palæstinensere har belønnet deres værter med en omfattende kriminalitet samt massive træk på de offentlige kasser.

Skandalen var forudseelig. Bag den ynkværdige facade, disse folk dengang stillede op, gemte sig nemlig en flok uanbringelige mennesker, for hvem nogle tvivlsomme mellemøstlige organisationer i forening med danske venstreekstremister – ifølge en godt gemt notits i JP - havde udtænkt en genbosætningsplan: De skulle placeres i Danmark.

Det fremgår i øvrigt af et Ritzau-telegram, der den 13. september 1991 kl. 13.19 tikkede ind på redaktionerne, at det var en skønsom blanding af BZ-ere, betonkommunister, "Antiimperialistisk Aktionsgruppe" og tilsvarende, der stod bag kirkebesættelsen. Denne oplysning blev imidlertid ikke bragt videre til offentligheden af de almindelige medier. Kun i Den Danske Forenings blad Danskeren nr. 5 1991 s. 6 kunne den læses.

Men det var der ikke mange, der gjorde. Uagtet dette organ dengang var det eneste, der gav fuld og korrekt besked, havde barmhjertighedens korsriddere nemlig for at fremhæve sig selv udråbt bladet som platform for "højrefløjs" "hetz" og "propaganda".

En amerikansk præsident har engang sagt, at erfaringens skole er den dyreste af alle, men at tåber ikke vil lære i anden. Man kan kun give ham ret.

Sidste udkald

Danskeren, forår 2011

Som det fremgår andetsteds i dette nummer af Danskeren, er sløret faldet for den illusion, der blev fremmanet efter den borgerlige regerings tiltrædelse i 2001 udtrykt af Pia Kjærsgaard med ordene: "Kajakken er vendt".

Kajakken er *ikke* vendt. Tværtimod fortsætter indvandringen fra den 3. verden med uformindsket styrke. Alle, der beskæftiger sig med disse forhold ved det – ja, man kan nu endog se det rapporteret i Danmarks Radio.

Hvad der derimod ikke siges noget om, er *alvoren*: Vi nærmer os det punkt, hvor vi definitivt vil miste herredømmet i eget hus. Den væsentligste årsag er, at EU med en kraft, som alle de gamle politiske partier accepterer som en naturlov, pånøder os en strøm af mennesker. Disse vil i et demokrati som det danske, som oven i købet traditionelt domineres af midtervælgere, kunne sætte *deres* ønsker og behov igennem alene i kraft af den rolle, de hurtigt vil få som tungen på vægtskålen i det politiske system. Noget yder på, at det allerede er gået sådan f.eks. i England.

Vi står i dag med i hundredtusindvis af disse folk – det scenarie som statsminister Poul Schlüter tilbage i 1980-erne bare grinede af og sagde ikke ville indtræde.^[11] Hans ligeglæthed demonstrerer vel mere end noget, hvad problemet er:

De, der lever godt og trygt, er ude af stand til at ville indse, hvad realiteten er i det, der foregår.

I kraft af forfædrenes gode gerninger har de fleste danskere i dag det, de skal bruge. Det med udlændingepolitik og ”stramninger” eller ej af samme er for dem blot noget abstrakt, der foregår på fjernsynsskærmen.

Kun de færreste sætter sig således ud over den uforpligtede tilskuerrolle. Ja, særdeles mange mener endog i ramme alvor, at der er ”strammet nok”.

Åh, er det da ikke også synd, at naboens datter ikke kan gifte sig med en sød fyr fra Langtbortistan, som hun har truffet, og hente ham hertil? Og er det nu ikke også for galt, at fodboldhold fra Afrika ikke bare kan få visum til at komme og spille venskabskampe?

Den ureflekterede lalleglædelse hersker.

Og så har vi jo altså oven i købet en stor og ressourcerig gruppe danske medborgere i den såkaldte godhedsindustri, som lever af den form for ”globalisering” der aftegner sig i indvandringsstatistikken. Nutidens værnemagere, med forlov.

Over for disse står den viden, som den Danske Forening fra sin start har kæmpet for at gøre til almenviden, hvad den da også er blevet. Men altså *uden* at denne viden er blevet omsat i den indlevede forståelse for, hvad der foregår, og hvor det bærer hen, som ville give sig udslag i relevant handling. Handling har der ganske vist været. Men hele tiden for sent. Det, der nu skal til, nærmer sig derfor med hastige skridt det usigelige for os, der lever i den civiliserede del af verden og tænker i pagt hermed.

Nu afdøde nedkastningschef Jens Toldstrup fortalte i sin tid, at han under den nazityske besættelse som regel aldrig fik nej, hvis han bad nogen om hjælp. Den blev dengang ydet med livet som indsats. I dag behøves ikke andet end et ”nej” og modet til at lægge navn til nej’et. Til trods for, at udsigterne for vor fremtid i dag er væsentligt mørkere end under besættelsen, er det imidlertid i dag kun rystende få – selv af de *særdeles* velvidende – der tør sætte deres navn bag et nej.

Hvorfor denne forhutledelse selv hos dem, der indser, hvad konsekvenserne er af at krympe sig?

---

^[11] ”Jeg ved godt, at mange danskere er ængstelige for at åbne grænser kunne føre til, at Danmark bogstaveligt talt blev oversvømmet af f.eks. en halv eller en hel million mennesker udefra. Det ville skræmme folk, men sådan går det jo ikke. I øjeblikket udgør flygtningene 0,3 procent af befolkningen”, Berlingske Tidende 4/8 1985.

- Hvad skulle hindre et nej til uddeling af statsborgerskaber til folk fra grupper, om hvem vi udmærket ved, at de aldrig nogen sinde i hundrede led vil tilpasse sig vor leveform?
- Hvad skulle forhindre et nej til tilrejsende, der ikke foretager sig andet end at trække på vore velfærdsydelser?
- Hvad skulle forhindre et nej til at have ondt af mennesker, der kommer hertil for at køre friløb i vore socialsystemer, og udmærket ved, at de maser sig ind i et andet folks hjemstavn?
- Hvad forhindrer et nej til at lade de slyngler forblive her, som forsynder sig mod landets love?
- Hvad forhindrer et nej til at lade flygtninge fra Afghanistan og Irak bosætte sig her, når de vel egentlig burde blive hjemme og rette op på tingene dér?
- Hvad forhindrer et ja til at lade danskere og "nydanskere" hente ægtefæller og familie hertil fra USA eller Australien, men nej til at lade dem hente dem i Somalia og Langtbortistan?
- Hvad forhindrer et nej til EU-toppen, som aldrig nogen sinde vil turde provokere europæerne ved at udsætte danskerne for repressalier, fordi vi nægter at være med i de tankespind, EU har sat i den kølige fornufts sted på den såkaldt fælles indvandrings- og flygtningepolitikks område?
- Hvad skulle hindre et nej til danske politikere, som bliver ved med at snakke uden om?

Intet!

Der tales om "de internationale konventioner". På den mest latterlige vis har hovedparten af folketingsmedlemmerne for nylig end ikke kunnet tage sig sammen til at læse i Grundloven for at finde ud af, hvor grænserne går for, hvad der overhovedet kan pålægges os ved en sådan konvention. Så havde de nemlig konstateret, at statsborgerskab ene og alene tildeles ved *lov* – dvs. ved Folketingets konkrete beslutning. Derfor har *ingen* dansk regering kunnet forpligte Danmark på en konvention, der menes at tvinge os til pr. automatik at give statsborgerskab til statsløse palæstinensere. - I øvrigt forholdsmæssigt gruppen med den største kriminalitet.

Internationale konventioner pålægger for øvrigt ikke noget land at ødelægge sig selv ved at tillade enhver med en god historie i ærmet at anbringe sig dér og tære på landets ressourcer. Og hvis nogen konvention gjorde det, var det da så sandelig bare med at få den sagt op.

Konsekvenserne af denne holden sig tilbage vil blive rædselsvækkende. Velfærdskommissionen vurderede i 2005, at hver eneste indvandrer fra den 3. verden over et livsforløb koster det danske samfund det samme som en mindre strandvejsvilla.¹² For nylig er det konstateret, at hver anden palæstinenser og bosnier

---

¹² Velfærdskommissionen oplyser i sin delrapport fra maj 2005, at de ikke-vestlige fremmede konsumerer 2,6 mill. kr. over livsforløbet. Et kædehus på Åtoften i Nivå, der er en sidevej til Strandvejen, koster ultimo 2010 2,5-2,9 millioner kr.

i aldersgruppen mellem 50 og 59 er på førtidspension.¹³ I en tid med arbejdsløshed koster hver *eneste*, der bydes velkommen hertil, en dansker jobbet.

Velfærdssystemerne er for længst fyldt op med disse mennesker, som vi ikke skylder noget som helst. I landet med en af verdens suverænt tungeste beskatninger strammes de offentlige budgetter af den grund uafslædigt. Nu gribes der oven i købet til masseafskedigelse i sygesektoren.

Ikke desto mindre har de gamle politiske partier øjnene stift hæftet på de småpenge, efterlønsordningen i sammenhængen udgør.

Man forstår så udmærket, at disse partier, der grundlæggende bærer ansvaret for indvandringsskandalen, søger at få vælgerens opmærksomhed ledt over på noget andet. Men der er jo dog ingen grund til, at hoppe med på den galej. Kernen i det hele er og bliver, at udlændingeproblemerne og -omkostningerne har udviklet sig ud af kontrol.

Om regeringen er rød eller blå ser imidlertid ud til at være ligegyldigt. Uanset farve er der nemlig ingen regering, som vil tale om endelige vedkende sig, hvordan det er fat.

Det er sådan et samfund dør. Medens musikken spiller for de velbærgede, opædes stolene, de sidder på, af ormene.

Det ville være let for dem blot at kaste et blik ned og få øje på savsmuldet. Men det sker ikke. For den, der sidder trygt og godt og nyder alle samfundets fordele, er det nemlig mest hensigtsmæssigt at lade være. Og så er det jo nok også således, at de fleste af dem til syvende og sidst kan være ligeglade. Hvem var det, der sagde: "Efter os syndfloden".

Ryggesløsheden i de kredse, der har sat dette i gang, er enorm. Ved deres fravær af ansvarfølelse nu påfører de selvsamme mennesker os oven i købet, byrder, det danske samfund ingen muligheder har for at bære. Derved bliver ryggesløsheden til en forbrydelse.

Pas på eksperterne

Jyllands-Posten 17. marts 2011

Der er ingen grund til at falde hen i imponeret benovelse, når den ene eller den anden med en videnskabelig grad eller titel siger noget om et dagsaktuelt spørgsmål. Det er tværtimod altid nødvendigt kritisk at vurdere den argumentation, udtalelsen bygger på.

Mediernes brug af forskerudtalelser i dækningen af aktuelle begivenheder er under debat. Senest har Søren Krarup i JP 9/3 bestridt værdien af udsagn fra professor i statsret, dr. jur. Henning Koch, Københavns Universitet, og seniorforsker, ph.d. Eva Ersbøll, Menneskerettighedsinstituttet, i sagen om de statsløse palæstinenserers påståede ret til statsborgerskab.

Selvfølgelig kan forskere kaste lys over juraen i de "sager", der tages op af pressen. Men det glemmes desværre ofte, at udtalelser fra forskere altid bør tages med et vist forbehold. Ikke blot kan de være gået gennem en journalistisk bearbejdelse, så at det, de citeres for, måske ikke er fuldt dækkende for det sagte. Videnskabelige titler og grader borger heller ikke nødvendigvis for, at det, der siges, er rigtigt.

"Dr. jur". kan efter reglerne den blive, der har udvirket et væsentligt fremskridt for retsvidenskaben, medens ph.d."-titlen kan erhverves, hvis man mestrer det videnskabelige håndværk. Hvad der er fremskridt og videnskabelig kvalitet, vurderes imidlertid af mennesker. Har et bedømmelsesudvalg f.eks. for svag indsigt i et fags øjeblikkelige status, vil udvalget udmærket kunne finde på at vurdere fremlæggelsen af noget, der vides i forvejen, som et væsentligt fremskridt. I det hele taget kan der sammensættes bedømmelsesudvalg, som er i stand til at fremtrylle et udfald, der beror på andet, end hvad der står i afhandlingen. Denne trafik blev faktisk ret udbredt i den periode, hvor marxisterne huserede på fakulteterne, og de mere traditionelle seniorforskere ikke orkede at tage diskussionerne med disse uendeligt foretagsomme og ofte også i bedømmelsessammenhænge hæmningsløse folk.

At omvendt afhandlinger af god kvalitet risikerer at blive afvist på et forkert grundlag, er lige så indlysende. Et kendt eksempel er Københavns Universitets forkastelse i sin tid af den senere verdenskendte retsvidenskabsmand Alf Ross' disputats – hvorefter han drog til Sverige og disputerede i stedet samt opbyggede den såkaldte "Uppsalaskole" inden for retsfilosofien.

Og hvad lærestole i jura angår, ja så besættes de ud fra kriterier i et såkaldt stillingsstrukturnotat, som er så ambitiøse, at kravene kun opfyldes af langt færre, end antallet af professorstillinger betinger.

Der er altså ingen grund er til at falde hen i imponeret benovelse, når den ene eller anden med en videnskabelig grad eller titel siger noget om et dagsaktuelt spørgsmål. Det er tværtimod altid nødvendigt kritisk at vurdere den argumentation, udtalelsen bygger på. Hvad er belægget? Tyder noget på, at væsentlige oplysninger eller argumenter er udeladt? Og hvis udsagnet ikke ledsages af nogen argumentation, må man vurdere pågældendes baggrund, hvis man vil forstå, om det det sagte skal tages alvorligt: Har han eller hun tilstrækkelig indlevelse i stoffet? Véd pågældende, hvorledes de formelle regler fungerer i den praktiske virkelighed? Er pågældende så bundet til bestemte holdninger, at det er blevet en vane at forklæde politiske udsagn som saglig jura?

Netop det at inddrage forskerens baggrund kan være et problem. Det er således et almindeligt, men unfair kneb at "spille manden i stedet for bolden". Når professor Hansen siger dit eller dat, hvor ofte er han så ikke blevet imødegået med, at han er venstresnoet eller højreekstrem, for eller imod EU osv. osv.? Når den juridiske ekspert imidlertid ikke fremlægger sine argumenter, som så evt. kan modargumenteres, og argumenterne ej heller lader sig fremprovokere f.eks. via læserbrevsspalterne, er der sjældent anden vej at gå for at forstå, om man skal tage det sagte er seriøst, end at hitte ud af, om ekspertens baggrund er en sådan, at der kan være falske lodder i vægtskålen.

Henning Koch og Eva Ersbøll har begge udtalt sig om den seneste palæstinensersag, uden at komme til dennes kerne. Den er, at ingen har kunnet forpligte Danmark på en konvention, der automatisk sikrer statsborgerskab uden Folketingets vedtagelse af en lov om tildeling af indfødsret til de konkrete, navngivne udlændinge, der fortjener det ifølge det til enhver tid siddende folketings mening. Det fremgår udtrykkeligt af Grundloven, som efter behov kan efterses i den montre, hvori originaleksemplaret befinder sig på Christiansborg. Endvidere blev det allerede i 1819 slået fast i dansk

retspraksis, at ingen demokratisk forsamling kan binde sine efterfølgere i al fremtid til at følge en bestemt politisk beslutning – herunder altså en beslutning om, hvem der skal have dansk statsborgerskab. For så er der ikke længere tale om noget demokrati.

Den egentlige medie”historie” ligger altså i, at nogen for årtier siden i utidig beundring for alt, hvad der står i de ”internationale konventioner”, i farten kom til at skrive under på noget, de ikke havde kompetence til at underskrive.

De to lige nævnte sandhedsvidner i statsborgerskabs-juraen er imidlertid velegnede til at legitimere Journalistisk Venstrepartis omhyggelige bortseen fra denne kendsgerning. De er derved nyttige medspillere i arbejdet på at bilde offentligheden ind, at palæstinenserne har et ”retskrav på statsborgerskab”. De to modsiger jo nemlig ikke tæppebombardementet med denne forkerte oplysning.

Det er derfor med god grund, Søren Krarup den 9/3 gør opmærksom på Henning Kochs for en statsretsprofessor ejendommelige fortid, nemlig at han i mangel på forståelse af demokratiets grundværdier i sin tid interagerede bag kulissen med nogle venstreekstreme mødestormere for at hindre Krarup i at tale på et møde for Den Danske Forening i Hillerød kommunes lokaler. Hvad Eva Ersbøll angår, forholder det sig i øvrigt tilsvarende: I Centeret for Menneskerettigheder holdtes 1/10 1987 møde om ”den stigende racisme i Europa”. Deltagere var bl.a. skolelærer Erik Mikkelsen (fra ”Internationale Socialister”, ”Fællesinitiativet mod Racisme”, ”Ishøjkomiteen mod Fremmedhad” mv. mv.), Jan Hvass fra Venstresocialisterne, Inger Bruun fra Mellempøbeligt Samvirke og andre ”racisme”interesserede. Ifølge det skriftlige referat drøftede man netop forsøgene på at forhindre møderne i Den Danske Forening. Én af de tilstedeværende mente i så henseende, at ”omklamringsmetoden” var bedre end at nægte foreningen adgang til at holde møde. En anden fandt ikke, at ”nazisterne” kunne ties ihjel, samt at det skulle ”være dårligt at være nazist”. Der var i det hele taget en hel del i en demokratisk sammenhæng sære, men nyskabende ideer på bordet. Diskussionen om dem sluttede med, at Eva Ersbøll sagde, man skulle ”overveje målgrupperne. Marginalpersonerne reagerer alligevel ikke ved kontante metoder”. Nogen principiell forkastelse af disse fra hendes side var der altså ikke tale om. Hvad mødefriheden er i et demokrati, glemte hun ifølge referatet også at fortælle. End mindre gjorde hun opmærksom på, at denne frihed er beskyttet af straffeloven, hvorfor den slet ikke står til diskussion.

Hvad kan vi da lære af det?

Ja, vi kan altså lære, hvor forsigtig man skal være med at tage ”ekspert”udtalelser for gode varer. Endvidere kan man i den konkrete palæstinenser-sag lære, at der er en sandsynlig forklaring på, hvorfor netop de nævnte to forskere går uden om det mest relevante. Endelig kan man lære, at Henning Koch og Eva Ersbøll måske ikke er de bedste til at fortælle andre om menneskerettigheder og statsretlige grundprincipper.

Det er farligt både for demokratiet og landets fremtid, hvis Folketingets medlemmer, pressen og i sidste ende offentligheden lader sig imponere af titler, videnskabelige grader og menneskerettighedsmuzak uden forankring i de juridiske realiteter og aldeles fjernet fra den virkelighed, der reguleres via reglerne. Der er ikke desto mindre en formelig drukning af os alle sammen i gang i så henseende. Så mange forskere og eksperter i tendentiøs menneskerettighedsjura er på banen, at det er mere end almindeligt svært at stå imod tsunamien af ord og papir fra den kant. Journalistisk Venstreparti elsker ydermere denne særlige form for jura, så den politiske beslutningsproces på Christiansborg styres meget langt af den.

Drukningen af den sunde, jordbundne fornuft udstrækker sig i øvrigt til hele den europæiske scene. EU's toppolitikere ligger således næsegrus i støvet for en i disse anliggender fuldstændig teoretiserende EU-domstol samt for den på et tilsvarende grundlag virkende Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Hvis ikke disse politikere mobiliserer integritet og selvstændighed nok til at frigøre sig fra de abstraktioner og det tankespind, som hvileløst opfindes og poleres på af fortænkte forskerhjerner, og hvis ikke pressen mobiliserer pågåenhed nok til at spørge ind til benet, når jurister bruges som sandhedsvidner i menneskerettighedssager, vil Europa om ikke så lang tid gå til bunds i de malstrømme af fremmede mennesker, der i disse år slår imod mod vore kyster.

Pseudovidenskabelige forklaringer

Jyllands-Posten 12. marts 2011

Den 4/3 skriver en såkaldt seniorforsker fra Institut for Menneskerettigheder, Eva Ersbøll, i kronikform en længere redegørelse om Grundloven og retten til statsborgerskab.

Den juridiske tråd er svær at fange. Det er ellers ret enkelt:

- 1) Statsborgerskab kan ifølge Grundloven kun tildeles ved lov.
- 2) Ingen tilfældig tidsalders folketingsflertal kan ved at tiltræde en konvention binde fremtidige flertal til at give statsborgerskaber efter konventionens regler.

Sidstnævnte princip om demokratiske forsamlings mulighed for at binde deres efterfølgere til sene tider blev i øvrigt fastslået i retspraksis så tidligt som i 1819.

Noget andet er, at ethvert folketingsmedlem naturligvis kan lade sig lede af en ud fra nutidens forhold rent ud vanvittig konvention, når der stemmes om en indfødsretslov, ligesom et folketingsmedlem kan lade sig drukne i ordrige redegørelser om den juridiske problemstilling.

De fleste folketingsmedlemmer har lige så vanskeligt ved at ranke ryggen, når det gælder om at værne danskerne, som Menneskerettighedsinstituttet har ved at få øje på det, når det er danskernes menneskerettigheder, der tilsidesættes. Det er derfor kun al for sørgeligt sandsynligt, at Eva Ersbølls pseudovidenskabelige forklaringer vil danne påskud for, at et folketingsflertal giver statsborgerskaber til endnu flere palæstinenserne på kriminalitetsstatistikens suveræne top.

Med hovedløs lovlydighed

Jyllands-Posten 25. februar 2011

Den 19/2 udtaler professor Henning Koch til JP, at der ikke foreligger noget grundlovsbrud i forbindelse med Danmarks tilslutning til den FN-konvention, som hævdes at give 500 palæstinensere krav på dansk indfødsret.

Professorens juridiske vurderinger er lige så forudsigelige som solopgangen. De understøtter således altid de pseudoprogressive, ureflekterede holdninger, der

dominerer i udbredte dele af medierne og den politiske verden - hvilket vel også er grunden til, at han bestandig konsulteres.

Det fremgår af Grundloven, at indfødsret kun kan tildeles ved lov, samt at Folketingets medlemmer alene er bundet af deres overbevisning. Det er følgelig Folketinget, der i det enkelte tilfælde bestemmer, om nogen skal have statsborgerskab. Ingen regering og intet folketing har uden om Grundloven gyldigt kunnet binde Danmark til en konvention, der forpligter til at give statsborgerskab under bestemte betingelser. Men det hindrer naturligvis ikke folketingsmedlemmerne i at lade sig lede af den vildfarelse om, hvad de skal og ikke skal, som professor Koch bidrager til at befæste. Hvis de derfor af angst for en konvention, som Grundloven giver dem ret til at blæse på, vælger at uddele statsborgerskaber til den gruppe, der har gjort sig bemærket som topscorer på kriminalitets-hitlisten, nemlig de statsløse palæstinensere (JP 7/12 10), er der intet, som forhindrer dem i det.

Et sådant valg falder i øvrigt udmærket i tråd med de beslutninger, der igen og igen er truffet i Folketinget i de sidste årtier, og som prioriterer internationale regelsæt, der er helt ud i hampen i forhold til den dagsaktuelle situation, forud for den sunde fornuft. Sidst så vi det, da befolkningen blev formanet om, at vi skal fastholde de åbne grænsers EU i forhold til et Grækenland, der ikke opretholder nogen grænse til Tyrkiet, hvorfra endnu flere statsløse palæstinensere derfor ifølge de seneste vanvittige konventionstolkninger kan strømme videre til Danmark.

Vælgerne bør forstå, at Folketinget i dag domineres af politikere, der savner den integritet og tænkksomhed, der ville få dem til at frigøre Danmark fra konventioner, der er kommet helt ud af trit med det, der foregår i verden, og som med dette afsæt dagligt skamrides af den humanitære lobbys lykkeriddere. De må også forstå, at hovedløs lovlydighed over for disse konventioner uden for enhver tvivl vil ødelægge landet, uanset at den understøttes af universitetsverdenens samvittighedsløse medløbere i forhold til de letteste meninger.

Så længe disse mennesker bevarer magten, vil det derfor kun gå én vej:

Det vil blive flere ghettoer, flere indvandrerbander, flere ødelagte skoler, mere kriminalitet, mindre social velfærd for danskerne selv, flere terrorforsøg - og i sidste ende også vellykkede sådanne.